

Mîncătorii de ziduri

Serge Brussolo

Capitolul I

Era ca un cîmp de luptă la crăpatul zorilor. O întindere de trupuri încîlcite, amestecate într-o inextricabilă harababură de brațe, de capete și de picioare. Ici și colo, în mijlocul acestui covor de membre frînte, cîte o mîna începea să pianoteze, o gură se apuca să formeze cuvinte fără șir. Dar nici David, nici gunoierul șef nu le băgau în seamă.

Pivnița avea dimensiunile unui orașel. Era un univers de beton, cu cer de beton, orizont de beton...

— Cu o pereche de picioare bune, îți trebuie două zile de mers ca să ajungi în capătul sălii! avea obiceiul să rînjească Waldo, gunoierul șef. Și aproape o săptămînă ca să-i dai ocol; strașnică excursie, nu-i așa, mititelule?

În general, David răspundea printr-un mormăit neinteligibil. Geografia cămării de evacuare îi trezise întotdeauna o angoasă vagă.

— Sper că n-ai claustrofobie, băiete! hohotise grasul Waldo cînd băiatul debarcase pentru prima oară din ascensorul de legătură. Cînd lucrezi într-un bloc de curățenie, nici vorbă să-ți îngădui nostalgia cerului albastru!

Nimeni nu mai știa exact ce însemnau cuvintele "claustrofobie" sau "cer albastru", dar continuau să fie folosite pentru păstrarea patrimoniului lingvistic al orașului-cub.

Auzind vorbele acestea, David simțise aproape imediat greutatea plafonului în ceafă, ca o gigantică lespede funerară răzîndu-i umerii. Uneori, dimineața, cînd se autoextirpa din carcera ce-i servea drept dormitor, trebuia să lupte contra unei reale impresii de sufocare descoperind peisajul chinuit al ghenei, cu bolta ei ce părea în fiecare zi puțin mai joasă, și

unghiurile îndepărtate pe care lumina neîndestulătoare a lămpilor cu gratii o lăsa în semiîntuneric...

Grota era o temniță, o temniță de dimensiuni colosale unde se deschidea, ca un apendice monstruos, toboganul general de gunoi.

David se scutură. Era în întârziere. Fără măcar să piardă vremea trăgînd un platou-gustare din distribuitorul automat, îmbracă lunga cămașă de zale destinată să-l apere de zgîrieturi și-și agăță cîrligul de gunoier la cingătoare. Dormise prost, în două sau trei rînduri coșmaruri informe făcîndu-l să se scoale pe priciul strîmt, cu inima bătîndu-i nebunește și gura uscată.

În centrul sălii, trupurile fărîmițate sfîrșiseră prin a forma o veritabilă dună al cărei vîrf atingea astăzi plafonul. David se avîntă în escaladarea colnicului, slujindu-se de capetele, brațele și mîinile îngrămădite ca de treptele unei scări. Cartilagiile plastificate îi trosneau sub tălpi, nasurile se turteau, falangele din metal se răsuceau. La începutul uceniciei, fusese bîntuit de o teamă constantă: aceea de a cădea într-o bună zi într-o crevasă, de a se afunda în inima colinei de resturi ca într-o baltă de nisipuri mișcătoare, de-a muri sufocat la sînul acestei formidabile îngrămădiri de capete retezate, de chipuri smulse, de cranii vomîndu-și fiertura de tranzistor! Cu timpul, învățase să se deplaseze cu suplețe, reperînd punctele de sprijin. În prezent, bolnița metalică nu mai avea pentru el nici o taină.

Waldo îl aștepta în vîrf. Era un om gras și chel pe care consumul nesăbuit de bere îl buhăise. Burdihanul îi întindea la limită cămașă de zale și-i stînjenea mișcările. Gîfîia din greu, cu fața violacee, mestecîndu-și înjurăturile ca pe chewing-gum.

— Ei? În sfîrșit sus, netrebnicule! ocări observîndu-l pe David. Ajută-mă, pe toți dracii!

Era ocupat să spintece învelișul dermic al unui android femelă, o frumoasă "fată" brunetă căreia tehnicienii se distraseră să-i dea o alură trupeșă deosebit de realistă.

Scalpelul lui Waldo se înfipse între sîni și coborî scîrțîind pînă între coapsele spuzite cu pistrui. David strînse din dinți. Cauciucul imita într-atît carnea, încît aveai senzația de-a asista la o crimă. Acum, gunoierul apucă zdravăn în mîini buzele rănii și trase depărtînd brațele, jupuind robotul cu o remarcabilă economie de gesturi. David înghiți. "Pielea" se răsfrînsese peste încheieturile mîinilor "tinerei femei", ca o vestă presărată cu puf fin și alunițe.

— Ȑștia chiar le migălesc! rînji Waldo. Ei nu, da uită-te la asta!

David urmări direcția degetului plantat în rotunjimea soldului drept și zări urma albicioasă a unei false cicatrici de apendicectomie.

Înclină capul în tăcere. Esteticienii de la biroul de creație cibernetică nu neglijau nimic pentru a întări iluzia. Foarte repede, înțeleseseră că secretul unui simulacru perfect rezida în folosirea judicioasă a imperfecțiunilor fizice. Abandonînd ireproșabilele păpuși stereotipe din prima generație, se apucaseră să creeze androide cu sîinii un pic prea grei, cu coapsele agrementate cu ușoare pete de celulită, cu gambe puțin cam prea păroase. Succesul fusese fulgerător. Sătul de perfecțiunea neomenească și prea puțin credibilă a vechilor păpuși de plăceri, publicul se năpustise asupra celor pe care publicitatea avea să le desemneze de-acu-nainte sub eticheta de "Femei adevărate", înnebunindu-se după minusculul neg agățat cochet în scobitura subsuorii, după bubița de pe obraz sau cezariana brăzdînd pubisul.

Răsuflînd ca o focă, Waldo recupără veșmîntul de plasticarne, abandonînd manechinul metalic cleștilor coechipierului său. Din drăgălașa brunetă nu mai rămăsese decît o armură albăstrie în care rețelele de fire electrice înlocuiau venele și nervii. David îngenunche. Cunoștea punctele slabe ale mecanismului și, din vreo zece lovituri de rangă, deschise toracele androidei ca pe valvele unei scoici. Circuitele electronice nu prezentau nici un interes, lor datorîndu-li-se, în nouă cazuri din zece, condamnarea

robotului. Începînd din momentul cînd un cibernaut nu mai era capabil să se auto-repare convenabil, omul se debarasa de el. Oțelul și masele plastice rare erau recuperate de către angajații serviciului de curățenie subterană (SCS) și cumpărate la kilogram de marile companii ale Trustului de Plăceri Automatizate.

David dezarticulă un braț, un umăr. Lucra cu fălcile încleștate și cîțiva stropi de sudoare pe frunte. "Cinșpe minute!" avea Waldo obiceiul să repete. "Nu trebuie să-ți ia niciodată mai mult de cinșpe minute ca să sfarmi o paiață d-asta paradiță! Dacă treci de-atît, o să ai de-a face cu mine!"

Se căznea cu o rotulă, înjurînd. Deasupra lui, bena culisa pe șinele sudate în plafon. Apăsă mașinal butonul contactorului agățat la brîu, aducînd recipientul la înălțimea sa. Cu un gest rapid, aruncă rămășițele metalice, îndepărtă maldărul de circuite imprimate lipsite de suport și o luă la fugă pe urmele gunoierului șef.

Zilele treceau astfel, fără surprize, în mijlocul scrîsnitului cleștilor, scîrțîitului fierăstraielor și şuieratului albăstrui al țevilor. Benele murmurau, asigurînd un du-te-vino constant între muntele de resturi și deschizătura liftului de recuperare.

Waldo își cîntărea prada. Cauciuc la stînga, fierărie la dreapta, apoi apăsa butonul de punere în funcțiune, expedia rodul muncii lor la o sută sau o sută cincizeci de etaje mai sus, spre botul căscat al reciclatorilor.

David se ridică, alarmat brusc de o alunecare de tablă cu fiecare clipă tot mai aproape. Un nou android țîșni din tubul de evacuare — la șase metri deasupra lui — efectua un zbor planat perfect și izbi muntele cu un vacarm de coliziune feroviară. Unul mai mult.

Scoase un suspin de resemnare și șontîcăi în mijlocul gunoaielor, croindu-și drum în direcția noului sosit, un robot gardă-personală, pe care o răfuială îl carbonizase pe jumătate.

Pînă seara nu-i rămînea un moment să respire. În privința greutății lunare a materialelor recuperate se stabiliseră cote

foarte stricte. Fiecare kilogram în minus le amputa perioada de odihnă cu un sfert de oră.

— Dacă o lălăi, explica adesea Waldo, o să-ți vezi cu ochiul liber vacanțele topindu-se, sfert cu sfert de oră, și la sfârșitul semestrului, în loc să te sui în ascensor ca să mergi să te bronzezi la soarele artificial de la etajul plăcerilor, să adulmeci vîntul parfumat din ventilatoare și pielea fetelor, o să rămîi aici să bîjbîi prin fierătanie ca să-ți prinzi din urmă întîrzierea.

Nu exagera. În primul an, David, care din lipsă de antrenament nu reușise să țină pasul, văzuse cu groază penalizările orare adăugîndu-se una alteia pe cadranul ordinatorului de control. Din cele două luni de odihnă inițiale nu reușise să salveze decît trei zile nenorocite. Waldo, el, beneficiase de două săptămîni prelungire.

Uneori băiatul avea impresia că a devenit un fel de măcelar al tablei, de satrap, și de fiecare dată cînd își înfigea cîrligul într-o burtă sau coapsă aproape că se aștepta să vadă țîșnind sîngele. Trebuia să admită că alura hiper-realistă a cadavrelor" cibernetice contribuia din plin la întreținerea acestei scîrbe.

Cum ajunsese acolo? Își amintea limpede ziua cînd ordinatorul de orientare profesională își scuipase fișa, și panica de care fusese cuprins la citirea deciziei. O clipă mai devreme, programatorul Agenției de angajări hrănise mașina cu referințele lui David, studii, diplome, aptitudini fizice, teste psihotermice. "Un post de cîntăreț de varieteu?" zicea, însoțindu-și cuvintele cu un surîs fabricat. "Dar desigur, e foarte posibil!" Exact la patru minute după ce digerasse informațiile ce-i fuseseră supuse, consola ejectă cartonașul galben cu sentința: "Mînuitor la șantierul de recuperare. Secția plastic și metale de uzanță cibernetică. Al o sută optzeci și patru, subsol." Nu era nimic de obiectat. Hotărîrile centralei nu puteau fi în nici un caz contestate dacă nu vroiai să te pomenești taxat de deviaționist.

David rămăsese ca amețit trei zile-n șir; apoi, un paznic de la serviciul medical venise după el. Părăsise dormitorul orfelinatului fără să salute pe nimeni. Ca să le pună capac la toate, îl tîrîseră într-un bloc operator unde o doctoriță plătîndă procedase la grefa implantului de ieșire. Era o fată brunetă, doar cu puțin mai vîrstnică decît el, cu părul coc și jumătate din față mîncată de niște ochelari enormi și rotunzi în rame de fier. Opera cu mici gesturi febrile, punctîndu-și manevrele cu sărmane zîmbete de scuză. Se vedea ca detestă ceea ce face și că-i era frică. Operația nu fusese prea dureroasă. Consta în conectarea unei balize de control motor pe măduva spinării pacientului. Obiectul se prezenta sub forma unei perle de oțel încrustat în scobitura rinichilor, la nivelul curburii lombare. O biluță nostimă cu reflexe de crom.

— E vorba de jugularea deplasărilor dumneavoastră, recitase fata cu o voce nesigură, pentru a evita escapadele sau incursiunile la etajele superioare. Implantul vă interzice de-acum înainte să vă mai urcați într-un ascensor și să apăsați tasta de pornire. Dacă o faceți, veți fi imediat cuprins de convulsii, de vomismente și de tahicardie. Într-un fel sînteți legat de locul de reședință. Aparatul va fi dezactivat de două ori pe an pentru a vă permite să vă bucurați de perioada de odihnă legală într-un centru de plăceri.

Mai tîrziu, cînd abordase cu Waldo subiectul, obezul hohotise bătînd cu pumnul în masă:

— I-o broască împuțită asta pe care ne-au lipit-o la șale. O gaură a cheii, da! Clac, clac! Și ei sînt ăi de-au cheia. Nici vorbă să urci sau să cobori vreun etaj, ai crăpa, po' să mă crezi, a pățit-o puștiul care-a fost aici înaintea ta. Era claustrofob. Avea crize de sufocare, asurzea zile-ntregi. Într-o noapte a sărit în lift. O fi-nnebunit poate, nu știu. Treaba e că-n cinci minute era mort.

— Dar de ce? obiectase David. De ce să facă din noi niște prizonieri?

Gunoierul ridicase din umeri.

— Asta-i legea, și gata. Etanșeitatea, îngrădirea. O știi la fel de bine ca și mine. Te scapă de ispita să te-mpingi seară de seară la etajul plăcerilor ca să te distrezi cu pipițele, să bei și să uiți să mai cobori dimineață! Observă, nu-i rău sistemul. Gata cu puturoșii! Gata cu profitorii! Io unu, nu mă plîng. Și-apoi, nu fac politică!

Adesea, cînd stătea întins, gol, pe prici, David căuta contactul bilei în rinichi. Acel corp străin ținut în carnea lui, în oasele lui, îl umplea de un dezgust de neînvins. Era ca și cum ar fi trebuit să trăiască avînd un parazit animal agățat de trup, unul din animalele acelea sugînde care-și forează gaura în epidermă, își întind rădăcinile în mușchi și nu pot fi smulse fără a cauza moartea imediată a bolnavului.

Un șuierat anunță pauza de masă. David coborî moale duna de fier.

Jos, lîngă ghereta cu geamuri sparte care adăpostea consola calculatorului de legătură și rafturile cu hîrțogăraie administrativă, Waldo se instalase în fața hamburgerului său sintetic. Patru sticle de bere încoronau butoiul de ulei ce-i servea drept masă.

David se așează la distanță; nu-i era foame.

— O să trebuiască să controlăm climatizarea, mormăi gunoierul între două înghițituri; prea multă umezeală. Sînt pete de rugină pe metal. Și cauciucul dă semne că se destramă. Te-ocupi tu diseară.

Băiatul mîrîi ceva neinteligibil și închise ochii ca să scape de viziunea muntelui de corpuri artificiale.

— Am găsit un specimen mișto pentru colecția mea, comentă Waldo. Ia, uită-te!

Vîrîndu-și mîna în traistă, scoase de păr un cap de femeie. Avea o față tare dulce, puțin ofilită, cu ochii încadrați de parantezele unei fine laba-gîștii. Gura schița un surîs leneș, nostalgic. De la o distanță mai mare de cincizeci de centimetri era absolut imposibil să-ți dai seama că nu era decît o țeastă de androidă.

— O s-o numesc... Delphora. Da, Delphora-i bine. Du-te s-o pui cu ălelalte!

Cu o mișcare scurtă din încheietura mîinii, azvîrli capul prin aer. David îl blocă la piept, ca pe o minge acoperită cu păr mătăsos, și se îndreptă spre șirul de etajere fixate pe perete.

Waldo avea o manie. De fiecare dată cînd hazardul recuperărilor îl făcea să descopere o mască de plasticarne interesantă, o preleva pentru ceea ce numea "colecția lui": vreo douăzeci de capete feminine repartizate pe două scînduri egale ca lungime deasupra cărora mîzgălise cu vopsea roșie inscripția "Jocul de-a măcelul".

Duminica, atunci cînd se simțea în formă, își părăsea în indispensabili bordeiul cu geamuri, cu bilele de petanque în mîină, și începea să bombardeze chipurile de cauciuc care-l fixau cu ochi morți. Simțea o satisfacție extremă să vadă explodînd frunțile, nasurile, să facă țandări ovalul delicat al unei fețe. Își întovărășea fiecare salvă cu înjurături bombănite cu jumătate de glas, iar David se întrebese adesea pe cine anume se răzbuna gunoierul șef prin acest simulacru. Pe roboți... sau pe femei?

În clipa cînd se ridicau ca să-și reia lucrul o voce sparse tăcerea. Era un glas bărbătesc magnific timbrat, cald, profund...

*Păsările Aldebaranului au pierdut lumina,
culorile tăcerii le-au pătat penele grele,
gheața din...*

Versul se curmă într-un fluierat de post radio prost reglat, apoi tăcu.

— Iar ăsta! vocifera Waldo. Dac-ajung să pun mîina pe el, cu ciocanu-l fac să tacă!

David se întoarse ca să zîmbească. Era un robot-actor, al cărui mecanism se reactiva la șocuri întîmplătoare. Cîteodată, în puterea nopții, cîte-o tiradă pîrîia, scăpată din cine știe ce

dramă de romantism desuet, făcându-i pe cei doi gunoieri să sară de pe paturile lor de campanie. David se împiedicase o dată de vinovat, pe panta dunei: era un android cu chip lung și palid, încorsetat într-o tunică scurtă de catifea funebră. Dar se abținuse să-i spună șefului.

Se spetiră pînă seara, jupuind, disecînd, mînuind cîrlige și clești fără încetare. Cînd șuierul ritual anunță încheierea zilei, David nu-și mai simțea brațele. De cum se văzu în bîrlogul său, se descotorosi de zale și alergă să se spele în colțul dușului. Apa ce curgea din măciulia stropitoare era vîscoasă de parcă s-ar fi marinat într-o cisternă, în plin soare, luni de zile, dar tot era mai bine decît nimic. Waldo, cel puțin, nu răsucea niciodată robinetul unui lavabou mai mult decît ca să-și curețe mîinile.

— Poșirca asta i-o mizerie, decreta el cu convingere; urină reciclată, asta-i! Nimic altceva!

Se duseră să-și tragă pe rînd hamburgerul de sinteză din distribuitor și se instalară, cu cîte un pahar de cafea în mînă, înaintea ecranului televizorului prin cablu. Circuitul nu difuza nici o informație politică sau socială, doar filme și varietăți. Nimic altceva. Rămaseră două ore să contempleze băltoaca albăstrie a tubului catodic, hipnotizați de imagini, de deplasarea formelor, de luminile mișcătoare, apoi reintrară în cușete, cu trupurile grele de oboseală. În clipa cînd îl fura somnul, David auzi înălțîndu-se vocea, undeva de cealaltă parte a dunei :

*Păsările Aldebaranului au pierdut lumina,
culorile tăcerii...*

Surise.

"...Orașul e ca un imobil", spunea ades mama lui David, "un imobil al cărui fiecare apartament ar fi o țărișoară".

Copil fiind, David avusese întotdeauna mult de furcă pentru a-și imagina concret structura orașului-cub. Petrecea după-amieze întregi, cu degetele crispate pe creioanele sale colorate, încercînd să deseneze, pe bucăți de hîrtie de ambalaj, acest oraș despre care îi vorbea toată lumea dar pe care el nu-l vedea niciodată.

— E un oraș cu etaje, îi explica răbdătoare mama sa, strîngîndu-l la piept; o mulțime de etaje deservite de sute de ascensoare. La fiecare nivel se deschide o sală numită unitate de locuit, sau celulă, și într-una din aceste săli locuim noi în acest moment. În una din unitățile astea a fost construit satul nostru, înțelegeți?

David spunea "da", dar acest oraș care, asemeni unei păpuși cu nenumărați copii, conținea într-însul o infinitate de alte orașe, îi dădea amețeli. Atunci, ieșea în fața casei, se așeza pe bordura trotuarului și parcurea orizontul cu o lentă privire circulară. Cătunul ocupa centrul unei săli lipsite de deschideri, un paralelipiped de beton cenușiu căruia i se badijonase plafonul într-un albastru agresiv și cele patru laturi cu verde ca spanacul. Era ca o cutie închisă ermetic, o cutie căreia n-aveai nici o șansă să-i ridici capacul.

— Sînt și alte cutii deasupra noastră, și lîngă noi? întreba. E ca o stivă de lăzi la un magazin?

— Da, aproape, și cum această stivă formează un cub perfect, i se spune orașul-cub.

— De ce nu mergem niciodată să vedem deasupra sau dedesubt cum sînt celelalte sate?

Nu pusese bine întrebarea că tînăra femeie păli, întoarse capul și se angajă într-o mulțime de activități a căror urgență nu-i mai lăsa timp să răspundă.

Într-o zi cînd își însoțea mama la o distribuie de tablete nutritive, zări pentru prima oară în viața lui poarta liftului. Era un panou metalic de-un galben de să scrișnești din dinți, care se decupa în zidul de beton ca o verucă pe fruntea unei tinere fete.

— Acolo-i ascensorul? se interesă el cu degetul întins. De ce nu urcă nimeni?

De astă dată femeia îl plezni, și observă că arunca în jur priviri înfricoșate ca și cum s-ar fi temut ca întrebarea fiului ei să nu fi fost auzită.

Puțin mai târziu, împins de curiozitate, i se întâmplă să intre fără să bată la ușă în încăperea unde mama sa făcea baie. În momentul când aceasta se ridica în ciubărul de lemn ca să apuce un prosop distinse foarte clar lucirea unei bile de crom fixate în șalele ei, chiar deasupra feselor. Crezu că e vorba de o bijuterie.

La cinci ani i se dădu prima carte de instruire civică. Era un volum gros cu pagini cartonate lipsite de text și acoperite cu ilustrații grosiere care-l speriară un pic. O rășfoia așezat pe genunchii mamei, cu spatele rezemat de sînii ei moi și calzi. Ea recita pasajele din tabela poruncilor, înveșmîntînd fiecare verset într-o melodie acidă cîtuși de puțin neplăcută pe care David o numea "vocea ei de măr verde"...

— Fiecare celulă e o țărișoară, dar cum locuitorii ei nu cunosc alt orizont decît cei patru pereți, nu poate fi vorba ca ei să ducă război cu vecinii sau să rîvnească teritoriul unui alt clan. Etanșeitatea e condiția păcii însăși, iar non-circulația suprema ei garanție...

Nu peste mult, știu că accesul la lifturi și folosirea lor erau strict interzise. Religia cubului se rezuma la două cuvinte barbare: "etanșeitate" și "îngrădire".

— Dar de ce? repeta el fără încetare.

— Pentru că orașul nu e cu-adevărat un oraș, fiule, ci un adăpost, înțelegi acest cuvînt? Un adăpost închis ermetic, fără nici o deschidere la exterior, un soi de coajă de ou care ne apără de ceea ce se află afară.

— Ce e afară?

— Moartea, David. Boala și moartea. Acum mult timp, lucruri îngrozitoare s-au petrecut în exterior. Oamenii s-au înfruntat cu arme bacteriologice. Microbi înspăimîntători care au pustiit totul, oameni, animale, plante. Rele necruțătoare s-

au abătut asupra lumii: frigurile, nădușelile, buboaiele, copturile. Epidemii ce se credea că pot fi înfrîinate s-au dezlănțuit, rezistînd tuturor, frigului, focului, timpului însuși. Atunci s-au construit adăposturi autonome de supraviețuire. Adăposturi gigantice: orașele-cuburi.

În lumina acestor dezvăluiri înțelese în sfîrșit dragostea mamei lui pentru abluțiunile repetate, tampoanele muiate în dezinfectant cu care îi freca ea mîinile și gura de mai multe ori pe zi, frica ei la cel mai mic strănut, înverșunarea de-a fierbe furculițe și tacîmuri înainte de-a le folosi, mînușile a căror purtare sistematică în afara casei o preconiza, la fel ca și interdicția hotărîtă de a săruta străinii.

— Dacă tatăl tău mai era aici, ofta ea, ți-ar explica toate astea mult mai bine decît mine.

Dar tatăl lui David era mort, sau plecat, nu se prea știa, așa că băiatul trebui să se aplece asupra cărții de instruire populară ca să știe mai mult. Desenele îl înspăimîntau, mai ales unul dintre ele care reprezenta orașul sub forma unui seif uriaș marcat cu o cruce roșie și pe care o armată de fiare hidoase, toate numai cozi, gheare și colți, îl asaltau cu mișunarea lor ucigașă.

— Bineînțeles, toate astea datează de mai multe sute de ani, observă tînăra femeie fricționîndu-și subsuorile și locul dintre picioare cu alcool, dar răul a rămas, și de-asta nu trebuie să ieșim. Orașul e ca un spital și fiecare unitate e o cameră.

— Dar noi nu sîntem bolnavi!

— Noi nu, dar ce știm de vecinii noștri? Cine poate afirma că cei de sus sau de jos nu sînt atinși? Înțelegi de ce a fost nevoie să ni se interzică să călătorim, să urcăm în lift și să mergem în vizită la alte etaje?

— Dar atunci la ce servește cabina?

— La transportul medicilor. Numai ei au dreptul s-o folosească pentru a inspecta unitățile. Li se mai spune și liber-călători.

David înclină capul. Una dintre ilustrații înfățișa tocmai un grup de oameni în scafandri de pînză albă debarcînd dintr-un ascensor. Fețele lor (protejate în niște bule de plexiglas) radiau de bunătate.

— I-ai văzut vreodată? întrebă el într-o zi învîrtind cartea sub nasul mamei.

— Nu, icni ea înfiorîndu-se, și mai bine că nu! Știi, e semn rău cînd îi vezi sosind. Mă rog, așa se spune! De altfel, ce vin să facă? Toată lumea e bine-sănătoasă aici, etanșeitatea ne protejează de rele. Da, e sigur, aici ne aflăm în siguranță.

Dar nu părea prea convinsă.

David se hotărî ca mai tîrziu să se facă medic. Astfel putea călători din unitate în unitate fără a încălca nici o regulă, dar acest ultim gînd îl păstră ascuns.

În fiecare duminică, tînăra femeie îl ducea la ceremonia religioasă a dezinfectării. Lui David nu-i plăcea deloc acea întrunire. Trebuia să te dezbraci în pielea goală, să îngenunchezi pe betonul care făcea să te doară genunchii și să aștepți ca un soi de preot să treacă printre rînduri pentru a te mînji cu o soluție brună botezată "alcool iodat". David apleca în piept capul așa cum cerea ritualul dar nu înceta nici o secundă să-și observe vecinii. Detesta în special privirile grele ale bărbaților pe sînii și pîntecul mamei lui, acolo unde avea păr între coapse. La sfîrșitul rugii, se ridicau unul cîte unul, mergeau spre altarul însemnat cu o emblemă a crucii roșii, iar preotul le depunea pe limbă o pastilă albă denumită "penicilină". Apoi toată lumea se apuca să cînte imnul profilaxiei: "Doamne, apără-ne de epidemii, de infecție și de puroaie..." după care se despărteau pînă duminica următoare. David știa că tovarășii săi își rîdeau de el. Cineva pronunțase chiar cuvîntul "superstiție" pe care David nu-l înțelesese.

— Nimic nu-i de prisos cînd e vorba de securitate! obiecta maică-sa. De altfel, nu sînt numai microbii. Îngrădirea ne apără și de răutatea celorlalți. Nu toate unitățile sînt locuite

de oameni civilizați, știi? Există barbari pe care-a trebuit să-i izoleze și mai mult decât pe noi.

Și pentru a "n"-a oară îi povestea istoria ocnei de lemn.

— În primele vremuri ale cubului, unii și-au pus în minte să conteste puterea Directoratului, care se află foarte departe deasupra noastră, la etajul rezidențial al conducătorilor. Erau oameni cupizi și cruzi care-și treceau viața ticluind comploturi, ascuțindu-și armele în așteptarea unei lovituri de stat. A fost nevoie să-i exileze pentru totdeauna într-o unitate privată de metal. O celulă unde e imposibil să-ți procuri un gram de fier și unde toate obiectele sînt de lemn! Nici vorbă să-și fabrice arme! Trăiesc ca niște sihaștri în lumea lor de scînduri, ca niște fiare dăunătoare cărora li s-au pilit ghearele. Ce crezi că s-ar întîmpla dacă asemenea ființe ar ajunge să preia controlul lifturilor? Din fericire, implantul le interzice să urce în cabine, îi apără contra lor-înșile, și totodată și pe noi. Vei avea și tu un implant mai încolo...

Atunci își sălta cămașa, trăgea în jos fusta, pentru a-i permite să atingă mica bilă de metal din scobitura rinichilor, murmurînd cu o voce tandră : "Da' nu, nu doare, cîtuși de puțin!"

— Șefii cubului sînt toți doctori? se interesă David, plin de gînduri ascunse.

— Da, toți. Veghează asupra-ne, asupra solidității cubului, asupra zidului ce ne izolează de exterior.

— Se uită să nu fie găuri?

— Da, așa e. Nici o gaură, nici o crăpătură. Nimic decât un înveliș neted, dur, solid, fără ferestre, fără uși. Un ou pe care nimic nu l-ar putea sparge, niciodată.

Iar noaptea, ghemuit în fundul patului, se imagina înveșmîntat în scafandru alb și cască transparentă, ascultînd pereții cu un ciocănel, în vreme ce de partea cealaltă a zidului mișunau microbi.

N-au început să vorbească despre "termite" decât trei ani mai târziu.

La început nimeni nu le dădu cu adevărat atenție, apoi din pereți se auziră ronțaituri, ca și cum ceva s-ar fi apucat să foreze zidăria. Uneori zgomotul se apropia, sau se îndepărta. În anumite momente se auzea deasupra capului, alteori în pereți sau pardoseală. Noaptea îl distingeau limpede, și această amenințare invizibilă excita imaginația.

— E ca o cîrțiță!

— Mineri care sapă!

— Mai curînd o rîmă de metrou!

Bineînțeles că nu văzuseră niciodată cîrțițe, mineri, și cu atît mai puțin metrou, dar se refereau la amintiri din lectură, la fotografii din vechile enciclopedii ce încă mai puteau fi frunzărite în biblioteci, la filmele istorice pe care le difuza cîteodată televiziunea prin cablu. Și angoasa creștea.

— Betonul lucrează! declarau spiritele tari. Nimic mai firesc, n-ați auzit niciodată un dulap trosnind?

Adevărul sosi prin canalul consolelor de legătură conectate la Directorat. O specie de insecte necunoscute se deplasau de-a curmezișul arhitecturii orașului, scobind galerii în beton la fel cum rod carii lemnul unei mobile vechi! Nu se știa nimic despre ele, observatorii le descriau drept animale enorme blindate în carapace de chitină, și ale căror mandibule puteau perfora și materialele cele mai dure. Odată ieșite din gaura lor, devenea deosebit de dificil a le face să dea-napoi, cleștii lor frontali fiind capabili să foarfece o grindă de oțel, cîtă vreme labele secretau un acid înfiorător de coroziv care lăsa în urma lor prelungi dîre carbonizate.

— Inexplicabil fenomen de mutație! exclamau rarii experți. Putem considera oricum că insectele supuse anumitor radiații...

— Halucinație colectivă! replicau incredulii.

Mama lui David reacționează foarte rău. În cîteva săptămîni își pierde toată vivacitatea, toată bucuria de a trăi, pentru a se zidi într-o tăcere înfricoșată. Cînd se ducea la toaletă, băiatul o surprindea adesea, noaptea, în picioare pe întuneric, cu

combinezonul de nylon roz lipit de corpul transpirat și urechea ciulită...

— Nu înțelegi, așadar? gema ea la întrebările lui. Dacă fiarele astea străpung găuri, s-a sfârșit cu etanșeitatea, cu îngrădirea! Totul se ia de la început, microbii vor circula din nou în voie! Vine moartea, David! Moartea!

Mulți gîndeau ca ea, și mesa dezinfectării de duminică dimineața își văzu crescînd în mod deosebit numărul fidelilor.

De mai multe ori pe zi, tînăra femeie se retrăgea în odaia ei pentru a se dezbrăca și da pe trup cu alcool. Freca, freca, smulgîndu-și pielea în locurile mai sensibile.

Curînd deprinse obiceiul de-a purta în permanență mănuși de cauciuc, precum și o mască de gaze care-i ascundea toată partea de jos a feței. Iar David observă că de-acum evita să-l mai atingă ca și cum ar fi fost purtătorul cine știe cărei boli tainice.

Ca să le pună capac la toate, se află că insectele străbătuseră dintr-o parte-ntr-alta zidurile mai multor unități, că barbarii condamnați la ocna de lemn profitaseră pentru a se strecura în celulele astfel atinse și a jefui obiecte metalice: cuțite, securi, etc. Din ziua aceea, nimeni nu-i mai numi altfel decît "hoții de fier".

Starea mamei lui David se înrăutățea rapid. Fobia ei de microbi o împinse să trăiască scufundată într-o puțină umplută cu o soluție dezinfectantă care îi arse epiderma în intervalul a două zile. Trebui internată în spital iar David se pomeni pensionar al unui institut de educație specializată, supranumit mai curînd "orfelinatul".

Timpul se imobiliză într-o suită de zile asemănătoare toate una cu alta. Apoi zilele deveniră săptămîni, săptămînile luni, lunile...

David nu-și mai revăzu niciodată mama. Mult mai tîrziu avea să afle că fusese internată la modul definitiv, și unul din tovarășii lui de cameră exclamă: "I-au făcut de petrecanie, pe bune! Știi bine că nu se păstrează în cub nebunii!"

David îl lovi în față, spărgîndu-i doi dinți. Ceea ce îl costă o lungă ședere la carceră.

Anii trecură. Nu mai dorea să fie medic, ci cîntăreț de varietăți. Trecu numeroase teste de aptitudini, multiplică demersurile...

Cîteodată se gîndea la termitile ce rodeau orașul, la hoții de fier ce se strecurau pe urmele insectelor, la mama sa închisă undeva. Cel mai alesea se forța să nu se gîndească la nimic.

Cînd a atins vîrsta legală, ordinatorul i-a decis repartiția.

Și aceasta a fost sala de curățătorie. Waldo.

Infernul dunei.

Capitolul II

David se trezi cu mult înainte să fi răsunat apelul sirenei. În ciuda corecțiilor aduse reglajului climatizării, în pivniță domnea o înăbușeală de seră. Cu tîmplele zvîcnindu-i, ieși din cabina de odihnă și făcu cîțiva pași la poala dunei. Un curent vag de aer sosi să-i mîngîie trupul gol și, preț de-o secundă, se simți mai bine. O mîna se mișcă la picioarele lui, deschizîndu-se și închizîndu-se spasmodic. Puțin mai sus, carcasa unei fete de plăceri își agita bazinul într-un scîrțîit oribil de articulații ruginite. Mereu același lucru: roboții se trezeau instantaneu, se producea o scînteie, alerga în lungul circuitelor, făcîndu-i să-și recapete o viață aparentă, apoi bateriile cedau și scheletele recădeau în nemișcarea lor inițială.

Observă cu mirare că gunoierul șef era deja treaz. Aplecat asupra unei mese de lucru, se agita gîfiind, cu indispensabilul pătat de aureole mari de sudoare. Zărindu-l pe David, chipul i

se crispă, ca al unui copil surprins asupra faptului, și schiță un salut jenat.

Un android îmbrăcat în alb zăcea pe masă. Un "bărbat" tânăr în bluză și sort de tennisman, cu o rachetă în mîna dreaptă. Waldo termină de reînșurubat placa de acces la reglajul circuitelor.

— Uite ce-am recuperat în dimineața asta! exclamă el pe un ton fals scandalizat. Un android de plăceri sportive. Impecabil! Te asigur, am verificat, totul, funcționează la perfecție. Ce porcărie!

David ridică din umeri.

— Dacă l-au dat de-a dura pe tobogan, înseamnă că are un defect de fabricație, știi bine.

Grasul încruntă sprîncenele furios.

— Un defect? Un defect! Te-oi pricepe mai bine ca mine, poate? N-ai fi-n stare să reperi o rîșniță de cafea, hai, fă pași!

David se îndepărtă. Era inutil să insiste, oricum gunoierul nu făcea decît ce-l tăia capul. Avea să cîrpească androidul revînzîndu-l pe ascuns burghezilor scăpătați dornici să-și asigure un anumit nivel dar incapabili să cumpere un automat nou. Asemenea practici erau interzise cu strășnicie. Orice robot sosit în sala de curățătorie trebuia să fie scrupulos demontat. Dar Waldo se făcea că plouă, rafistolînd specimenele mai prezentabile și strecurîndu-li-le la preț redus "clienților" care veneau să-l viziteze o dată sau de două ori pe săptămîină.

Cu puțin timp în urmă, Waldo pusese mîna pe un robot-kineziterapeut pe care un club sportiv îl basculase în toboganul de gunoi. Cu răbdare, colmatase rupturile dermei cauciucate, îndreptase caroseria pieptului și-a umerilor care suferise de pe urma căderii, schimbase două sau trei microprocesoare arse înainte de-a-și ascunde comoara în remiza de scule. În general, cînd încheia o "afacere", îi abandona cîțiva dolari coechipierului său. O cale de-a-i cumpăra tăcerea, poate?

Un pocnet sec îl făcu pe tînăr să tresară. Întorcînd capul, văzu că tovarășul său îl pusese pe tennisman pe picioare. Zgomotul aparținea primei mingi izbite cu racheta. Propulsată de un rever zdrobitor, sfera de cauciuc traversase sala cît era de lungă pentru a se pierde în întuneric.

— Dă prea tare! observă David, are tensorii dinamici stricați.

Waldo îi răspunse cu o înjurătură. Deja androidul vîrîse mîna în buzunar, scoțînd un nou proiectil. Mingile erau fabricate la cerere, în abdomen, un tub cotit aducîndu-le printr-o ruptură a stofei direct în buzunarul șortului. Racheta suieră, culegînd din zbor mingea Moonlup specială. David avu senzația că aude trecînd o ghiulea de tun.

— Ce-ai să-i reproșezi? horcăi Waldo tăind contactul, e perfect.

David săltă din umeri. N-avea nici un chef să discute. Îmbracă rapid cămașa de zale, își încheie centura și pași spre șantier. O nouă zi de muncă îl aștepta. Ispita cîștigului îl făcea pe gunoierul șef tot mai imprudent. Un defect de fabricație era un defect de fabricație. Dacă se socotise potrivit să se debaraseze de androizi, însemna că erau considerați periculoși și puțin fiabili, chiar după reparare. David își făcuse o regulă din a nu devia niciodată de la acest postulat fundamental.

Lucrură pînă la ora două după-amiază fără să schimbe o vorbă; exact în acel moment, David auzi termitel. Imediat, Waldo pări și alergă să aducă pușca de serviciu pe care o păstra încuiată în fundul unui dulap metalic.

În prezent, un rîcîit surd făcea să vibreze zidurile sălii ca și cum ceva s-ar fi deplasat prin interiorul pereților, înghițind zidăria duminat după duminat.

David nu văzuse niciodată termitel altfel decît în filme sau benzi desenate, dar aspectul acestor locomotive de chitină, precedate de amalgamul bucal al organelor sfărîmătoare mustind de acid, îl înghețase pînă-n măduva oaselor. Se spunea azi că o colonie de asemenea fiare coșmarești se

răspîndiseră de-a latul fundațiilor orașului, forînd pereții, străpungînd galerie peste galerie astfel încît să mineze temeliile anumitor unități. Grota curățătoriei era una din țintele lor favorite, fiind hămesite după firul de cupru compunînd partea predominantă a circuitelor electronice ce umpleau roboții. Cînd cleștii lor frontali răsăreau din perete, forfecînd grinzi de oțel și zidărie, era imposibil să mai fie respinse. Waldo, unul, pretindea că le-ar fi oprit în două rînduri trăgîndu-le între ochi mai multe salve de proiectile antitanc, gloanțe perforante concepute să pătrundă prin plăci blindate de trei centimetri grosime; dar David nu putuse niciodată să determine dacă era vorba de fapte reale sau de fantasma războinice născute dintr-un abuz de bere alcoolizată.

Rămaseră un lung moment imobili, căutînd să localizeze deplasarea insectelor, cu tîmplele asudate și mîinile umede. Trepidația monstruoasă făcea ca solul să vibreze ca o piele de tobă, zguduind muntele de fiare, făcînd să se nască ici și colo avalanșe de capete și mîini, pîraie de buloane care șiroiau pe pante cu vîjiituri de roi nebun. Apoi vîltoarea se îndepărtă fără ca nici un perete să cedeze locul invaziei coleopterelor devorante.

Waldo încetă să mai strîngă patul puștii și pomeții săi își recăpătară obișnuita culoare violacee.

— Ne-au cam trecut sudorile, mititelule! sughiță el. Al naibii ce ne-au trecut! Am crezut că de data asta am încurcat-o!

Fugi să pună la loc arma în suport și, din aceeași mișcare, destupă trei sticle de bere brună cărora le goli conținutul dintr-o suflare.

Totuși, în aceeași seară, gunoierul șef regăsindu-și tot curajul, întreprinseră un rond de inspecție în lungul peretelui de sud. Meraseră o oră încheiată, David în față, cu un felinar de vînt înălțat în mîna întinsă, Waldo pe urmele lui, cu pușca la sold și un cartuș pe țevă.

Băiatul nu era deloc liniștit, nu din cauza unei eventuale întîlniri cu termitile, ci pentru că se temea ca grăsanul — al

cărui echilibru devenea cu fiecare ceas tot mai precar — să nu se împiedice, expediindu-i astfel un glonț exploziv în spate.

Se poticniră în sfârșit într-un morman de moloz înnegrit dincolo de care se deschidea tăietura perfect circulară a unui tunel cu pereții acoperiți de funingine. Dinăuntru răzbătea o putoare puternică.

— Rahat! mormăi Waldo dînd înapoi prudent. Tot au venit!

David făcu o mutră, gaura părăind veche, căci salpetrul începuse să-i festoneze marginile. Animalul venise și plecase din nou cu multe luni în urmă, dar obezul nu era de aceeași părere. Bătu precipitat în retragere, abandonîndu-și de îndată ideea inspecției. David nu vedea nici un inconvenient în asta — era epuizat.

A doua zi era duminică, așa că nu se treziră decît foarte tîrziu. Credincios ritului stabilit, Waldo ieși în indispensabil din cabina cu geamuri, cu bilele de petanque în mînă, și se apucă să masacreze o jumătate de duzină de capete pe etajera "jocului de-a măcelul". Delphora nu supraviețui bombardamentului. Un proiectil îi desfundă fruntea, făcînd să-i țîșnească din orbite lentilele fotosensibile. O a doua lovitură îi smulse maxilarul, împrăștiind dinții fals pătați de tutun.

Puțin mai tîrziu după-amiază, se prezentă un cuplu, stîngenit în hainele sale de sărbătoare. După mai multe parlamentari, Waldo reuși să le vîndă cei doi roboți pe care-i păstra în rezervă: tennismanul și maseurul. Bărbatul se entuziasmă la vederea sportivului, nevastă-sa — cu fizicul învăluit — la cea a kineziterapeutului. Odată tîrgul încheiat, cei doi burghezi își încărcară achizițiile în ascensor și-și luară zborul spre etajele superioare, convinși că au realizat o afacere grozavă.

— Pentru tine! scuipă gunoierul aruncînd două mici bonuri în direcția lui David. Pentru osteneala pe care ți-ai dat-o să mă-ncurajezi.

Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce David își făcea siesta, îl trezi o detunătură foarte apropiată. În timp ce sărea în

picioare, îl văzu pe Waldo alergînd cu răsuflarea tăiată.

— Hoții de fier! gîfii grasul. Iar ăștia! Și să mai zici de tupeu! Cred c-am doborît unul.

Tînărul se frecă la ochi. În anii din urmă, hoții de fier nu încetaseră să întrețină cronicile. Puterea centrală care-i izgonise datorită pornirilor lor belicoase nu reușise totuși să le înfrîneze notoria agresivitate. Un implant asemănător celui al gunoierilor îi condamna în principiu la o viață sedentară, consemnîndu-i în reședința vreuneia din multiplele pivnițe ale orașului și interzicîndu-le definitiv uzul lifturilor, dar cu toate acestea nu renunțaseră o secundă la vechile lor planuri de cucerire. Slujindu-se de resursele enclavei lor populată doar de obiecte din lemn, își fabricaseră pari, arcuri, săgeți, precum și cîteva sulite întărite în foc. Pentru a fura fier, își asumau în mod curent riscuri enorme. Folosind tunelurile săpate de termite, se tîrau pînă la sala curățătoriei, subtilizînd cîteva bucăți de oțel, și dispăreau de îndată, gonind prin spațiul tunelurilor cu o repeziciune obligînd la admirație.

Mulți pieriseră trezindu-se brusc nas în nas cu o insectă furioasă scîrțîind din mandibule. Dar confrății lor nu renunțau pentru atît. Fiecare bucată de oțel era topită, ciocănită, lucrată și pilită cu instrumente furate de ici, de colo. Și lingourile de fier deveneau pumnale, spade, ba chiar și pistolete, cînd recolta de salpetru și sulf natural permitea fabricarea cartușelor.

Da, hoții de metal erau niște fanatici de temut. Se pretindea că singura lor ambiție era ca, odată suficient de înarmați, să ducă războiul din sală în sală, servindu-se de galeriile forate de termite ca de niște tuneluri de invazie, și să stabilească prin forță un imperiu subteran în așteptarea revanșei definitive care-i va aduce iarăși să domnească asupra cubului. Incursiunile lor autorizau tirul fără somație și execuția sumară. Dar înainte să te joci de-a justițiarul trebuia să iei bine seama să nu te afli în bătaia săgeților lor. Mai mult de-un gunoier o aflase pe cheltuială proprie.

David avu grijă să-și tragă cămașa de zale și-l urmă pe Waldo, care fremăta de nerăbdare.

— I-am venit de hac! repetă acesta agitînd pușca a cărei țeava fumega încă. Asta se află, o să m-aleg c-o primă!

Escaladară duna, încovoiați, ajutîndu-se cu mîinile și încercînd să-și păstreze echilibrul în pofida capetelor ce li se rostogoleau sub tălpi și a mîinilor ce li se încleștau convulsiv de glezne.

Omul era culcat pe spate, cu o pată întunecată și cleioasă de-a latul pieptului, acolo unde îl atinsese glonțul. Purta o curioasă cască din lemn asemănătoare celor folosite de către minerii din adînc și înzestrată deasemenea cu o mică lampă reflectoare. O bîță îi atîrna la brîu, ca și un pumnal de os extrem de ascuțit. În desaga agățată de umăr găsiră mai multe plăci de metal lucitor.

— Ticălosul! mîrîi Waldo în semn de orație funebră.

În aceeași clipă o săgeată spintecă aerul, izbind lateral cămașa de zale a lui David.

Instinctiv se aruncară pe burtă, julindu-și fețele de numeroasele debriuri ce alcătuiau duna. Grasul epolă, trase la nimereală, dar glonte se duse să se piardă undeva în fundul sălii după ce ricoșase urlînd asurzitor. Înainte să poată reacționa, văzură un tînăr sărind spre deschizătura galeriei și dispărînd tîrîș, trăgînd în urma sa arcul și tolba cu săgeți.

— A priceput lecția! rînji Waklo. N-o să-l revedem prea curînd!

David era mai puțin optimist. Săgeata lunecase pe zalele hainei de protecție fără a reuși să le străpungă. Avusese noroc.

Apucînd cadavrul de picioare și mîini, coborîră colina de fiare. Ajunși jos, Waldo se repezi la consola ordinatorului pentru a afla dacă se acorda primă cu ocazia morții unui rebel, dar mașina pîrii un răspuns negativ, susținînd că nu era vorba decît de un pur act de legitimă apărare și că în nici un caz capul hoților de fier nu era pus la preț. Această știre

provocă mînia gunoierului șef și, cu lovituri de călcîi, aruncă leșul victimei în gura incineratorului de serviciu.

Duminica se încheie fără alt incident iar David își regăsi cu plăcere patul.

Totuși, noaptea, fu asaltat de un presentiment straniu și, pentru prima oară de multă vreme, își visă mama. Rămase o oră întreagă culcat pe prici, acoperit de o sudoare năclăioasă și cu pieptul comprimat de spaimă. Apoi fenomenul se estompă, dar nu putu scăpa de certitudinea că se pregătea o catastrofă. O catastrofă în care va fi direct implicat. În acel moment încă nu putea ști cît de aproape era de adevăr!

Capitolul III

Ziua de luni începu în chip curios. David era aplecat în vîrfurile colinei de mai bine de-o oră, cu cleștele tăietor în mînă, cînd ascensorul începu să murmure, anunțînd sosirea unui vizitator provenind de la etajele superioare. Era un fapt rar în zilele lucrătoare, și se îndreptă instinctiv, gîndindu-se că nu putea fi vorba decît de o vizită oficială.

Nu se înșela. Poarta cabinei culisă dinaintea a doi gardieni în ținută de luptă, cu viziera căștii coborîta pe ochi, șoldul flancat de un pistol-explozor cum nu se mai vedeau decît rareori. O duzină de bărbați și femei îi urmau, țepeni și muți. Milițienii le comandară să iasă și — după tonul folosit — David ghici că erau androizi. Erau roboți de mare preț și finisare impecabilă a căror minimă palpitație a nării fusese programată. Observîndu-i, tînărul reperă imediat o duzină de ticuri a căror imprimare pe fișă perforată trebuia să fi costat o avere: femeile își mușcau buza inferioară sau își aruncau părul peste umeri dintr-o mișcare nervoasă a cefei, bărbații fluierau ușurel sau își trosneau degetele. Hainele lor, reduse la minimum, se compuneau în total din slipuri de baie din

lamé auriu sau argintiu și din cache-areole adezive pentru speci­menele de sex feminin.

— Serviciul special, azvîrli cu o voce fără drept de apel cel mai vîrstnic din cei doi gardieni, distrugere prioritară și totală de efectuat pe loc.

Era neobișnuit, dacă nu chiar neliniștitor. Waldo dansa de pe un picior pe altul, fascinat de frumusețea androizilor și gama posibilităților lor gestuale. Nu era cîtuși de puțin nevoie să fii vrăjitor pentru a ghici ce i se petrecea în cap. Dacă ar fi putut pune deoparte una singură din aceste mici bijuterii cibernetice, ar fi obținut o avere de pe urma cumpărătorilor săi clandestini. Asemenea mașinării nu se găseau de vânzare la liber. În majoritatea timpului erau construite la comandă specială pentru a răspunde dorințelor — sau fantasmelor particulare — ale vreunui magnat financiar.

— Îi ardem? bîlbîi grasul. Dar de obicei...

— Îi incinerati, întrerupse polițistul, fără să practicați nici o recuperare. Sînt roboți criminali amestecați într-un complot contra siguranței Statului. Nu se știe în ce măsură au putut fi programați pentru o eventuală acțiune teroristă. Proprietarul lor face obiectul unei urmăriri înaintea înaltei curți de justiție. Nu vă amestecați în politică și faceți-vă treaba!

Waldo bătu imediat în retragere și fugi să activeze cuptorul.

— Uitați, observă el servil, trebuie să așteptăm un sfertuleț de ceas... Pofțiți să beți ceva?

Gardienii se destinseră. Unul merse chiar pînă la a-și descheia casca.

— David! strigă gunoierul șef. Ocupă-te de paiețe de cum e gata incineratorul!

Tînărul coborî panta accidentată, îi salută rapid pe cei doi sticleți care se instalau deja înaintea cutiuțelor cu bere și merse spre roboții ai căror ochi goi fixau un punct invizibil, drept în fața lor. Erau într-adevăr piese frumoase, cu textură perfectă, și gîndul la cuptorul ce-avea să-i reducă la băltoace uleioase îi fu cu-adevărat dezagreabil. Îi comandă cu voce scăzută, ordonîndu-le să se alinieze în șir indian ca pentru o

vizită medicală. Brusc, în timp ce se apropia de ultimul android, mîna acestuia i se strînse peste pumn... Era o tînăra femeie cu fața netedă încadrată în șuvițe negre, și o lucire de panică licărindu-i în privire, iar sînii goi i se înălțau în ritm precipitat.

— Ajută-mă! șopti ea cu voce stinsă. Te implor, ajută-mă!

David își reținu cu mare efort un strigăt de surpriză. O femeie adevărată? O ființă omenească amestecată printre roboți!

Dădu înapoi, întinse degetele. Pielea burții era caldă, iar sub globul dur al sînului stîng inima bătea nebunește. "Asta nu-nseamnă nimica, se apucă el să gîndească, automatele de asemenea calibru trebuie că sînt echipate cu încălzitoare dermice și simulatori cardiaci." Totuși, niciodată un golem n-ar fi putut lua inițiativa unui apel de ajutor. Mașinile n-aveau suflet, nici sentimente, iar eventuala lor distrugere nu le emoționa în nici un caz.

Între timp cuptorul ajunsese să duduie ca o forjă, aprinzînd văpăi roșii în sală...

— Ajută-mă, repetă tînăra, repede! O să fac tot ce vrei...

David rămase încremenit, incapabil de o reacție coerentă, copleșit de surpriză.

Fără să mai reflecteze indică poarta remizei unde Waldo își ascundea specimenele de contrabandă și aruncă o privire neliniștită în direcția milițienilor. Dar nimeni nu-i dădea atenție.

Cînd întoarse capul, fata dispăruse. Se scutură, făcu să culiseze capacul incineratorului strigînd: "Unu!" Copoi tresăriră.

— Hei! strigă cel ce părea să fie șeful, nu-ncepe fără noi!

Berea le împurpurase pomeții.

— Scuzați, se rugă David, nu vroiam să vă deranjez; e foarte important?

Milițianul făcu un gest vag și strînse din fălci, furios că se lăsase prins în flagrant delict de neglijență.

— Haide! Continuă!

— Dați-vă puțin înapoi, făcu tînărul fals amabil, mai sînt trîmbe de foc și n-aș vrea să vă stric frumoasele uniforme...

Luă de mîna primul android întrebîndu-se dacă rolul său de nătlău era convingător. Gărzile se supuseră, impresionate de gura roșie și sforăitoare a calcinatorului cu răsufare arzătoare ce irita pielea.

— Doi! urlă David pentru a domina trosniturile rugului. O jerbă de scînteii izbucni, tornadă pîlpîitoare.

— Bine bine, i-o reteză Waldo, știm și noi să numărăm!

David vîrî nasul în piept, afișînd un aer jignit, și luă mîna celui de-al doilea robot pentru a-l conduce pe marginea gropii. Dintr-un brînci în omoplați îl făcu să se răstoarne în pălălaie.

Deodată, un gînd îi țîșni în minte, străpungîndu-l ca un fulger înghețat: "Și dacă or fi cu toții OAMENI?" Înghiți dureros. Nebunie! Era o nebunie! Nu, un asemenea lucru era cu neputință, și totuși! Ajungea un drog halucinogen, un hipnogen suficient de puternic pentru a anihila voința. Își dădu seama că tremură și trebui să facă un efort cumplit pentru a-și stăpîni degetele. O crimă! Nu comitea în chiar acel moment o crimă înfiorătoare? Se apucă să scruteze pielea victimelor, căutînd urme de sudoare. Dar transpirația nu constituia o probă satisfăcătoare, simulacrele de înaltă perfecționare putînd fi capabile de asemenea "jocuri de scenă".

Cu mîinile și fața înroșite de suflul pîrjolitor al incineratorului, se forță să-și regăsească stăpînirea gesturilor. Cînd ultimul robot (?) sări în flăcări, văzu că avea sprîncenele și părul pîrlite.

— Miroși a pui fript! rînji Waldo.

Iar polițiștii îi ținură isonul. Execuția nu durase mai mult de șase minute. Reîncizînd capacul protector, constată cu surprindere că nici un pic de miros de carne arsă nu se simțea în grotă. "Roboți!" gîndi el, cu ușurare. Imediat după aceea, îndoiala reveni: cuptorul dădea o asemenea căldură, iar obiectele dinăuntru se consumau atît de rapid, încît nu era timp să se perceapă nici cel mai vag miros. Strînse

pumnii, gemu observînd că bășici pline de apă i se înălțau pe falange.

— Nu-i nimica, comentă Waldo, mergi și ia pomadă.

— Bun, conchise copoiul, trebuie semnat procesul verbal, vă treceți numele și numerele matricole în caseta de jos.

Scoase din buzunar un carnet și notă. David riscă o privire prudentă în direcția remizei. Dumnezeu! acum ce va face cu fata? În ce belea se băgase? Semnă rapid formularul și deschise dulapul-farmacie. Tubul de balsam cicatrizant era pe trei sferturi gol. Renunță.

— Ei, salut!

Milițienii reintraseră în ascensor al cărui batant fîșii închizîndu-se.

— Destul cu joaca, aruncă Waldo, la treabă acum!

Rutina își reentra în drepturi. David se simți curios de liniștit. Totuși, o dată sau de două ori în cursul zilei, i se păru că simte apăsarea privirii coechipierului său în ceafă. Bănuia gunoierul ceva? Trebuia s-o scoată pe necunoscută din remiză cît mai repede, s-o ascundă într-un colț obscur al sălii, în vreo gaură a mormanelor de fierărie. Da, dar pe urmă?

Torturat de preocupare, comise mai multe greșeli de demontare și aproape își zdrobi degetul mare al mîinii drepte. O angoasă surdă se instala în el. În ce angrenaj mortal își vîrîse degetele? "Un complot", spuseseră gărzile. Cuvîntul îl înspăimînta. De cînd fusese repartizat la brigada de curățenie, pierduse orice contact cu lumea de sus, universul său retractîndu-se progresiv pentru a se ajusta după proporțiile grotei. I se părea că noaptea nu mai vine și, cînd sirena își făcu auzit șuieratul eliberator, mai că nu scoase un strigăt de ușurare. Trebui însă să rabde totuși două ore în fața petei albastre a televizorului pînă ce Waldo catadicsi să se culce. Pînă la miezul nopții, David nu îndrăzni să se miște. Stînd în picioare pe întuneric, asculta zgomotul siflant emis de plămîinii grăsanului, sforăiturile sporadice ale acestuia ce-l duceau cu gîndul la scîrțîiala unei balamale neunse și bruștele-i gesticulații nocturne.

Cînd fu absolut sigur de inconștiența gunoierului, ieși din cabina de odihnă, cu o salopetă de pînză pe braț, și se apropie de remiză. Tînăra femeie se chircise, cu brațele încrucișate pe piept și umerii prinși în mîini.

— Mi-e frig, clănțani ea din dinți, Doamne ce frig mi-e...

— E reacția, murmură el, reversul fricii.

Îi întinse salopeta. Fata o îmbrăcă neîndemînatică, în mod vădit prea puțin obișnuită cu acest gen de veșminte. Trebui s-o ajute la potrivitul lungimii bretelelor.

— Ceilalți, șopti el după o clipă, erau... roboți?

Femeia își mușcă buzele.

— Nu... Bărbați, femei. Partizani. Fuseseră drogați. Nu-i pentru prima oară că folosesc tehnica asta. Au mai făcut-o deja de două ori în alte săli de curățătorie. E atît de ușor... Cine să verifice?

— Dar dumneata, de ce...

Se așeză, răsucindu-și între degete șuvițele întunecate.

— De ce nu eram sub influența hipnoticelor? Am fost supusă unui tratament de adaptare progresivă. Sînt... Cum să spun? Un agent de "înalț nivel".

Își fricționă brațele cu vigoare.

— Dumnezeuul meu, gemu, întotdeauna-i așa de frig?

David nu răspunse, năucit de revelație. Așadar, împinsese ființe omenești în flăcări. Ființe vii. Făpturi de carne și sînge... Doamne! Se lăsă să cadă pe sol.

— Nu puteam scăpa, explică necunoscuta, erau înarmați, m-ar fi doborît fără să ezite. Le-ai văzut explozoarele?

— Știau... că...?

— Nu, dar li se băgase în cap că sîntem androizi programați să distrugem orașul. Am jucat rolul pînă la capăt, sperînd într-o minune...

Rămaseră un minut îndelungat fără să vorbească.

— Mă numesc Sirce, spuse în sfîrșit tînăra pentru a sparge tăcerea care devenea apăsătoare, și dumneata?

— David.

— Mulțumesc, David. Nu vreau să fiu crudă, ar fi o prostie să-ți mulțumesc, dar te-ai băgat într-o mare dandana. Dacă descoperă vreodată că m-ai ajutat, au să te distrugă ca pe ceilalți.

— Știu, dar la ce bun să mai lungim vorba? În orice caz, dac-aș fi știut că am într-adevăr de-a face cu ființe omenești, n-aș fi putut s-asculț...

Ușa se deschise brusc cu violență, izbind peretele remizei. Sirce se ridică, încremenită de surpriză. Waldo răsuci comutatorul, inundând debaraua într-o lumină albă care rănea ochiul.

— Stîrpitură mică! răcni el în gura mare. Eram sigur! Ai șterpelit una! Crezi că nu-ți observasem manevra? Un robot-asasin! Da' vrei să ne facă de petrecanie, sau ce?

David încercă să-i taie calea, dar pumnul gunoierului îl lovi în plin piept, dezechilibrîndu-l.

— Ai s-o azvîrli în foc, auzi? urlă grasul în culmea mîniei. Imediat! Du-te de-aprinde cuptorul, n-am chef de belele cu poliția! Recuperare, de-acord, dacă-i corect să-ți faci un bănuț, da' să pui deoparte roboți-teroriști, asta niciodată!

— Ascultă...

— Gura! Și mișcă!

Tînăra se fixase în poziție de apărare, neștiind ce să facă. Waldo se apropie s-o privească sub nas.

— De acord, e superbă, observă el puțin mai împlînzit, o treabă ca asta n-ai să mai vezi prea curînd. Înțeleg că te-ai lăsat ispitit, dar acum s-a terminat. Branșează incineratorul...

— Pentru Dumnezeu, ascultă-mă! gîfii David. Nu-i o androidă, e o femeie. O femeie ADEVĂRATĂ!

Waldo ridică din umeri.

— Bineînțeles, sărman idiot! Asta ți-a povestit ca să se servească de tine! Modelele de clasa asta dispun de-o-ntreagă gamă de programe strategice... Și dacă are o misiune de îndeplinit...

— Îi putem cere o dovadă, insistă tînărul, eu unul nu știu! Ciupește-i brațul, dacă e umană va sîngera!

— Și cine-o să-mi dovedească că-i sînge ADEVĂRAT? rînji Waldo cu toți dinții.

Se răsuci brusc pe călcîie și ieși din baracă bodogănind.

— O să se-aranjeze, se bîlbîi David la adresa Sircei, las-pe mine.

Se rezezi pe urmele gunoierului, cu fruntea asudată. Totuși, în adîncul lui, era silit să admită bunul simț al obiectiilor tovarășului său: era imposibil să te asiguri de natura umană a tinerei femei altfel decît printr-o autopsie!

— O să-ți arăt, eu, ce-are-n burtă, femeia ta "ADEVĂRATĂ"! vorbi din gît Waldo ivindu-se din cușca vitrată cu bilele de petanque în mînă.

— Nu! urlă David pierzîndu-și sîngele rece. Nu fă asta! Stai!

Se rezezi la bărbatul cel gras, apucîndu-l de guler, dar mîna dreaptă a acestuia din urmă îl lovi în tîmplă, băiatul se răsturnă pe spate, cu ochii deodată umpluți de steluțe roșii. Printr-o ceață somnolentă îl văzu pe Waldo apropiindu-se de Sirce, amenințător.

— Ia fă-te-ncoa un pic, căprioara mea! gîjii vocea șefului. O să-ți scot tranzistorii la aer!

Sirce urlă de durere și David înțelese că un proiectil o atinsese cu toată forța. Adunîndu-și forțele, reuși să se salte în genunchi.

— Fără maimuțări cu mine! mîrii Waldo. N-o să mă duci jucînd comedia femeii rănite. Mai bine na asta.

David se aruncă înainte, izbind gambele grăsanului care-și pierdu echilibrul și căzu înjurînd.

— Javră mică!

Nu peste mult îl strivea pe băiat cu toată greutatea, orbit de furie și alcool. Total paralizat, David văzu un pumn ridicîndu-i-se deasupra feței, un pumn enorm încleștat pe o bilă de fontă. În momentul cînd greutatea era pe punctul să se prăvale, trăsăturile grasului căpătară o ciudată expresie mirată, apoi din nări îi țîșni sînge. Se rostogoli pe spate cu un suspin epuizat, eliberîndu-l pe David din menghina coapselor.

— Ți-e bine?

Sirce îngenunchease, un metru mai în spate, cu mîna apăsată pe umăr, acolo unde o nimerise prima aruncare a gunoierului. David scoase un sforăit.

— Merge. Dumneata?

— A dat în mine cu-o bilă, nimic grav. O frumoasă echimoză în perspectivă. El, însă...

— El?

Tînărul tresări, devenind brusc conștient de nemișcarea partenerului său. Waldo se prăbușise de-a curmezișul, într-o curioasă postură șuie. O baltă roșie i se lățea sub ceafă.

— Voia să te omoare! spuse stăruitor Sirce. L-am lovit cu asta... Prea tare, cred.

Indică dintr-un gest al bărbiei o cheie franceză mare a cărei greutate trebuie că se apropia de cinci kilograme.

Din nou David se simți asaltat de îndoială. Nu era un pic cam prea grea pentru o simplă femeie? Imediat după aceea realizează faptul că Waldo era mort și o greață insuportabilă îi strînse stomacul. În douăsprezece ore reușise să devină complicele a două crime pasibile de pedeapsa capitală. "Punct fără întoarcere" — expresia îi dansa în cap.

Se trase la distanță, ferindu-se de băltoaca de vomă. O oboseală intensă îi plumbuia mușchii.

— Trebuie să plecăm, murmură tînăra; acum ești cu-adevărat în pericol.

— Am să spun că a căzut, șopti David, e posibil un accident.

— Nu după execuția camuflată de azi dimineață! observă Sirce. Or să între la bănuieli. Coincidența ar fi prea enormă. Nu le place să-și asume riscuri, înțelegi? Un suspect e întotdeauna mai puțin periculos mort, și-apoi cuptorul dumitale-i atît de practic! Ai putea fi și dumneata victima unui "accident de muncă", nu?

David își mușcă buzele. Încerca să-i forțeze mîna?

— Eu n-am implant, plusă ea; aparțin castei liber-călătorelor, dar nu mi-ar fi deloc imposibil să găsesc un etaj sigur și...

— Nu pot urca în lift, o întrerupse băiatul, eu am implant inhibitor! Aș fi imediat paralizat. Un fel de tetanos artificial, dacă înțelegi analogia. Electronica mă condamnă să trăiesc la același nivel fără a coborî sau urca niciodată mai sus de palierul ăsta.

— În orice caz, și eu aș fi foarte repede reperată, observă tînăra. Și atunci?

— Trebuie să ne grăbim. Mîine Directoratul se va neliniști de-a nu fi primit raportul codificat pe care Waldo îl expedia în fiecare seară. Contabilitatea lui, într-un fel. Eu nu știu cheia, nici o speranță să mă substitui lui, deci. Vor trimite o patrulă, și-atunci...

Tăcu, reflectînd cu toată viteza. După un minut fața i se luminează.

— Există poate o cale! strigă el lovind cu pumnul în pămînt. Un mijloc periculos dar care-o să le taie orice poftă de-a o lua după noi.

— Așa ceva mi-ar părea puțin nesperat...

— Nu tocmai! O să-ți explic, dar cînd voi termina ai să regreti, poate, că n-ai sărit în cuptor!

Capitolul IV

— Iată!

David înălță un felinar-de-vînt, proiectînd haloul luminii galbene pe intrarea în tunel. Sirce strîmbă din nas, adulmecînd duhurile acide ce urcau din galerie.

— Ce-i asta?

— Una din miile de căi de acces ale mușuroiului! Nu știi că fundațiile orașului sînt tot atît de găurite ca un burete? Singurul pericol de care riscăm să ne izbim constă în două tipuri de dușmani: hoții de fier și insectele. Pe de altă parte, nimeni nu va îndrăzni să ne urmeze în acest *no man's land*.

Tînăra înclină din cap.

— O.K., murmură ea. În orice caz asta ne lasă mai multe șanse decît cuptorul.

Ora următoare o petrecură adunîndu-și bagajele. David ar fi vrut să ia cu el pușca lui Waldo, dar arma se găsea încuiată în seiful anti-furt cu pereți blindati, iar încuietorea electronică nu se deschidea decît cu ajutorul unui cifru secret de care avusese cunoștință doar gunoierul-șef. Scoaseră din distribuitorul alimentar un anumit număr de sticle de sifon care se îndesară într-o boccea grea și incomodă. Hrana ridică și mai multe dificultăți; neputînd stoca provizii perisabile, se opriră la o cantitate impresionantă de tablete de ciocolată, biscuiți uscați și lapte în tub. Pentru a sfîrși, David jefui tot materialul de iluminat pe care-l putu găsi. Temîndu-se ca funinginea ce tapisa pereții tunelului să nu fie corozivă, tînărul insistă ca Sirce să-și tragă mănușile de piele ale lui Waldo și să-și protejeze genunchii cu cîrpe. Făcu și el la fel.

Odată luate aceste precauții, se strecurară în galerie. Tunelul nu era atît de larg încît să le permită mersul în picioare și trebuiră să se resemneze la a înainta în patru labe. Era chinuitor și angoasant căci, în caz de pericol, știau că nu vor putea alerga și că insecta s-ar deplasa mai repede decît ei pe tripla sa pereche de labe.

— Se pare că termitele au scobit într-atît planșeul anumitor săli, încît acesta a cedat, explică David, locuitorii lor zdrobindu-se la etajul de dedesubt care, el însuși mîncat, a cedat la rîndul său. Și tot așa la rînd, patru sau cinci nivele! Surpările astea au format adevărate hăuri de netrecut. Dacă tunelul nostru se deschide într-unul din ele, nu ne va rămîne decît să facem cale-ntoarsă... Sau să sărim.

— Cît de încurajator! rîse strîmb Sirce în spatele lui. Știi multe povești de-astea?

Se tîrîră timp de două ore după care își îngăduiră o pauză. Se strînseră unul într-altul iar David stinse lampa pentru a economisi bateriile. Funinginea — într-adevăr corozivă — făcea să-i alerge furnicături neplăcute pe pielea feței, iar buzele i se umflaseră ca într-un acces de febră. Ardea să ceară explicații

în privința complotului, dar cum tînăra femeie nu făcuse nici o singură dată aluzie la evenimentele ce-o conduseseră pînă pe marginea incineratorului, preferă să tacă. Poate îi era încă teamă de el?

Înjură. Îl dureau brațele și șalele. Cu tot bandajul de cîrpe, genunchii îi deveniseră extrem de sensibili.

— Sălile orașului sînt într-adevăr gigantice, observă deodată însoțitoarea sa pe un ton îngîndurat.

— Exact. E ca o îngrămădire de sertare ce nu comunică între ele decît prin intermediul ascensorului. Dar aceste călătorii sînt strîns reglementate, implanturile interzicîndu-le multor oameni folosirea cabinelor elevatoare, constrîngîndu-i la un fel de exil subteran. Această absență a mobilității asigură o etanșeitate perfectă între diferitele nivele. Doar cîțiva privilegiați pot uza și abuza de lifturi în ambele sensuri, majoritatea trebuie să rămînă consemnați la etajul lor, sub amenințarea morții. Termitele însă sînt pe cale să pună capăt acestei izolări, străpungînd zidurile. Lucru pe care nimeni înaintea lor n-a reușit să-l facă. Celulele încep să comunice între ele. Cu-atît mai bine — sau mai rău.

— Cînd nu se prăbușesc!

David tăcu. Poate că n-ar fi trebuit să vorbească atît? Nu știa nimic de camarada sa și la urma urmei, teoria îngrădirii își avea apărătorii ei fervenți. "Fiecare celulă e o țărișoară", spuneau manualele de instruire civică, "dar cum locuitorii nu cunosc ca orizont decît cei patru pereți ai ei, nu poate fi vorba ca ei să poarte război cu vecinii, sau să rîvnească teritoriul unui alt clan. Etanșeitatea e însăși condiția păcii, iar non-circulația suprema ei garanție."

Și era adevărat. Însăși noțiunea de "geografie" încetase să mai existe. Nimeni n-ar fi putut trasa o hartă a subsolurilor, se ignora complet cine trăia, muncea, de cealaltă parte a zidurilor mărginind propria sală. Lumea nu mai era decît o pată albă, o planisferă presărată cu semne de întrebare. Trăncănelile, poveștile și legendele nu se propagau decît prin

gura "Nomazilor", acei rari marginali care bîntuiau tunelurile sfidînd primejdia.

Își reluară anevoioasa înaintare. Tunelul era de-o asemenea uniformitate încît nici măcar nu aveau senzația că avansează. Nici un accident de teren, nici un detaliu nou nu le permitea să-și măsoare spațiul parcurs. Era ca și cum ar fi mers în loc pe un covor rulant defilînd în sens invers. Într-un rînd sau două încremeniră, scâldați într-o sudoare înghețată, ascultînd deplasarea îndepărtată a lentei ronțăieli a insectelor. Apoi reîncepeau să se tîrască în aura dansantă a lanternei pe care David și-o fixase pe piept. Nu îndrăznea să se gîndească ce s-ar întîmpla dacă ar ajunge deodată să se trezească nas în nas cu furcile cornoase ale unei "termite", cleștii aceia redutabili apți să foreze cimentul cel mai dur.

Pierduseră noțiunea timpului. Făcură o nouă pauză.

— Și dacă sfîrșim prin a ieși într-o altă unitate de locuit? întrebă tînăra.

David ridică din umeri.

— Greu să trecem neobservați. Toți locuitorii unei celule se cunosc, o "grotă" nu e la urma urmei decît un sătuc. Ni s-ar putea acorda azil, dar mă îndoiesc. Cel mai probabil e să fim linșați pe loc, sub convingerea că sîntem hoți de fier!

— Încîntător!

— Sistemul de îngrădire a dezvoltat fobia incursiunii străine. Bătrînii povestesc că celulele etanșe au fost concepute cu ocazia unei gigantice epidemii. Deplasările de la o unitate la alta erau strict prohibite pentru a împiedica orice propagare a virusului mortal. Singuri medicii aveau dreptul să recurgă la ascensoare. Epidemia a durat ani de zile. Anumite celule au fost atinse, altele nu. Pentru a înfrîna panica și fuga populației, s-a inventat implantul inhibitor. Astfel bolnavii rămîneau la ei și nu contribuiau la propagarea bolii în unitățile rămase sănătoase. Dar toate acestea poate că nu sînt decît legendă...

— Poate...

— Oricum ar fi, sosirea unui străin a rămas din acele zile sinonimă a nenorocirii și-a morții. N-o să facem excepție de la regulă.

Tăcu, tetanizat de apropierea amenințătoare a unui scrișnet ușor de identificat.

— Vine pe-aici!

— Nu, observă femia, e deasupra noastră. Foarte aproape dar deasupra.

— Ai ureche bună!

În sinea sa însă gîndi: "Ureche bună sau detector fonic?" Împotriva propriei voințe, otrava instilată de Waldo continua să-i facă ravagii prin suflet. Era Sirce umană? Se servea de el, sau...? Își înăbuși o înjurătură.

Mai avansară o oră, două, apoi se prăvăliră pe burtă, cu brațele retezate.

David se ghemui, încercînd să găsească o poziție confortabilă pentru noapte. Era prea obosit ca să mai mănînce.

— Dacă tunelul s-ar înălța, observă brusc Sirce, i-ai putea urma înclinarea, sau implanturile or să-și facă treaba, împiedicîndu-te să se ridice deasupra nivelului la care ne deplasăm în prezent?

— N-am idee! E posibil ca inhibitorii să nu funcționeze decît în interiorul cabinelor de ascensor în legătură cu un emițător încorporat cabinei. Se poate și ca un reglaj intern să joace rolul de altimetru și să declanșeze represaliile de-ndată ce depășim o anumită cotă. Hoții de fier trebuie că posedă mai multe date decît mine asupra problemei! Vom avea poate prilejul să ne întreținem cu ei pe acest subiect, deși prefer să le evit tovărășia!

Adormiră, cu mîna pe lampă, gata să apese întrerupătorul la cel mai mic zgomot suspect.

A doua zi nu se deosebi cîtuși de puțin de cea trecută. Orbecăiră prin funingine un timp incalculabil, întrerupîndu-se cînd și cînd pentru a asculta deplasarea insectelor sub pîntece sau deasupra capetelor. Genunchii lui David

deveniseră într-atît de dureroși încît se temea de o dublă revărsare de sinovie. Sirce, în ce-o privea, nu manifesta nici un simptom de epuizare sau de degradare fizică. Dar poate că era antrenată pentru situațiile de acest gen; nu se auto-definise oare ca "agent de înalt nivel"?

Brusc, în timp ce solul amorsa o pantă foarte accentuată, galeria deveni mai puțin întunecoasă. Stingîndu-și lampa, David observă că o lucire albastră aureola pereții...

— Cred că ne apropiem de ieșire, șușoti el, e momentul să mizăm pe șansă...

Lumina avea ceva ireal, era ca și cum un reflector colorat i-ar fi inundat cu fasciculul său.

Cîteva minute mai tîrziu, își dădură seama că mureau de frig. David era străbătut de frisoane și clănțănea din dinți; aruncînd o privire peste umăr, văzu că însoțitoarea sa făcea la fel. Preț de-o secundă se simți asigurat, dar imediat îndoiala reveni, cu îndărătnicie: nu cumva se mulțumea să-i IMITE atitudinea?

N-avea cîtuși de puțin plăcerea s-o mai lungească, temperatura înregistrînd o nouă cădere vertiginoasă. Cîte grade erau? Minus zece, minus cincisprezece? Fiecare pas spre ieșire părea să-i apropie de un infern de gheață. Se opri, cu plămîinii arși de aerul rece. Un nor de vaporii îi scăpă pe gură. Încercă să-și încălzească mîinile îndesîndu-și-le la subsuori, dar cămașa de zale, care dădea impresia de-a fi fost tăiată într-un iceberg, îl învăluia într-un cocon de zăpadă amortîndu-i carnea.

— Trebuie să ne mișcăm! gemu tînăra în spatele lui.

Promoroaca se acumula pe pereții galeriei, acoperind funinginea cu o peliculă groasă și albă. David alunecă, luînd-o în josul pantei ca pe un tobogan. Sirce nu întîrzie să urmeze același drum. Înclinația și poleiul nu le mai permiteau să-și păstreze echilibrul. Țîșniră din tunel ca obuzele dintr-un tun și se rostogoliră de-a valma pe un strat gros de brumă trosnitoare. Lumina albastră umplea sala de o strălucire fantomatică.

— Doamne Sfinte! icni David, ce-i asta?

Era un antrepozit gigantic și înzăpezit, o grotă metalică asemănătoare cu compartimentul unui frigider colosal. Cuburi translucide umplute de o gelatină albăstrie se îngrămădeau pînă-n tavan, formînd stive perfecte despărțite de alei înghețate amintind de solul unui patinoar.

Apropiindu-se și mai mult, tînărul distinse în centrul fiecărui cub umbra unei siluete culcate. Toate containerele fiind etichetate, apucă una dintre fișe, o frecă de cot pentru a o debarasa de stratul de cristale și descifră inscripția : "Proboscidiene. Elefantus. Mascul."

Îi aruncă o privire întrebătoare prietenei sale și se aplecă spre cub. Înăuntru stătea lungită o siluetă enormă, dar lichidul opalescent ce-o învăluia împiedica să i se deslușească trăsăturile.

— Un elefant, explică Sirce, e un animal. Sîntem într-o grădină zoologică. Un zoo criogenizat.

— Crio... ce?

— Conservarea prin frig. Au fost cufundate într-un conservant, un derivat oarecare al azotului lichid. Înainte ca poluarea să distrugă total exteriorul, s-au prelevat diferite eșantioane ale regnului animal pentru a le arhiva. Cum nu-și puteau permite lăsarea lor în libertate în subsolurile orașului, le-au congelat. Privește data, se află aici de peste două sute de ani! În viață suspendată. Adormite.

David făcu cîțiva pași, privind alte cartonașe. Cuvinte fără sens îi defilă pe dinaintea ochilor: "Orangutan", "Octopus vulgaris"... Majoritatea nu-i aminteau nimic, altele îi trezeau amintiri din lectură.

— Credeam că e vorba de legende, făcu el puțin perplex, spui că sînt vii?

— Probabil. Sînt niște arhive, dar arhive în stare bună. Poate că într-o zi vor fi scoase din inconștiență. Cel puțin dacă n-au fost deja uitate cu totul. Vino, trebuie să ne mișcăm, altfel ne transformăm în statui.

David se scutură. La o sută de metri, lipită de perete, reperă un soi de cazemată cu alură de blockhaus. Apucînd-o pe fată de mînă, o trase spre adăpost. Observă că fața îi era cianozată și buzele vinete. Clădirea se vădi a fi un igloo din beton destinat în mod vizibil personalului de întreținere. Un strat gros de praf acoperea totul înăuntru, însă temperatura care domnea era acceptabilă. Într-un dulap descoperiră trei combinezoane de nylon matlasat, precum și cagule de lînă.

— Privește! exclamă Sirce aplecîndu-se peste un registru cu aspect administrativ. Ultima inspecție a avut loc acum o sută cincizeci de ani. Nimeni n-a mai venit de-atunci...

Se îmbrăcară și-și puseră glugile pe cap. Deschizînd un dulap, David puse mîna pe un fierbător și o cutie de cafea solubilă. Fură însă nevoiți să se resemneze, căci robinetul pentru apă refuza să se învîrtească. Sircei îi veni atunci ideea să adune zăpadă pentru a o topi, dar abia branșară fierbătorul că rezistența sări. Tot materialul era vechi. David se lăsă să cadă pe un scaun, descurajat.

Femeia rămînea calmă. Se instalează lîngă fereastră, frunzărind borderourile de control de parcă ar fi fost un album cu ilustrații. După un moment, închise dosarul și-și îndreptă privirea spre exterior.

— O-ntreagă junglă, murmură; au înghesuit aici fauna unei jungle întregi. Trei mii de animale, îți dai seama?

David făcu o mutră. Cu tot combinezonul, îi era frig.

Mîncară în tăcere biscuiți și ciocolată, băură sifon înghețat și se prăvăliră fiecare în cîte-un colț. Lumina albastră pătrundea prin fantele ambrazurilor, inundînd adăpostul într-o lucire electrică dureroasă pentru ochi. În clipa cînd ațipea, amorțit, vocea Sircei veni să-i cînte la urechi:

— Acum ce-o să facem?

Tînărul își înăbuși un căscat.

— Traversăm sala. Localizăm punctul prin care a ieșit insecta și reîncepem să ne tîrîm. Moartea lui Waldo e de-acum cunoscută, trebuie să ne îndepărtăm cît mai mult posibil...

Adormi înainte să fi putut spune mai mult.

Cînd se trezi, Sirce era deja în picioare. Categorie, această fată (?) rezista oricăror încercări! Constatărea îl posomori. Părăsiră adăpostul fără să schimbe o vorbă și se afundară între două ziduri de containere.

— De ce pe-aici? întrebă tînăra printr-un nor de aburi.

— Pentru că termitelile urmează trasee rectilinii. Poți paria că odată ajunsă în aer liber a continuat drept. Dacă n-ar fi toată zăpada asta i-am găsi urmele...

— Și dacă a murit, ucisă de frig înainte de-a fi putut traversa sala?

— În acest caz o să ne-mpiedicăm de cadavrul ei, și-o să fim într-un bucluc de toată frumusețea pentru că nu mai dispunem de nici o altă poartă de ieșire... în afara ascensorului!

Înaintau cu greutate pe solul alunecos. În mai multe rînduri fură gata să-și piardă echilibrul întinzîndu-se cît erau de lungi. Pereții de gheață degajau un frig intens, greu de suportat. Fără combinezoane, ar fi murit înghețați în nici o oră. David era neliniștit. Sirce ridicase o problemă serioasă. Dacă insecta sucombese, nu le mai rămînea altă soluție decît să se-ntoarcă înapoi. Și asta era de neconceput.

Un strigăt al tinerei îi smulse o tresărire. Se răsuci pe călcîie încercînd să nu alunece. Sirce îngenunchease în zăpadă și examina suprafața containerelor așezate pe sol.

— Urmele-astea! făcu ea în timp ce se apropia. Ce-i cu ele?

David aplecă ochii. Crăpături stria plexiglasul cuburilor, crevase carbonizate dispuse în linii paralele, care atacaseră plasticul pe mai mulți centimetri... Avu o revelație.

— Acidul! șopti el. Acidul secretat de labele termitelor. Parcurgînd aleea, a stropit simultan ambele laturi...

Sirce devenise palidă.

— Învelișul e mîncat aproape în toată profunzimea, gîfii ea, ajunge un nimic pentru ca aceste cuburi să explodeze ca niște acvarii cu geamurile crăpate! O vibrație, o scuturătură... Zgomotul pașilor noștri! Dacă se-ntîmplă asta, azotul lichid

ne va potopi. O să fim înghețați înainte de-a fi putut scoate un strigăt.

— Dar animalele-astea...

— Au fost congelate progresiv după ce le-au supus unei îndelungate pregătiri fiziologice: seruri, injecții, etc. Cîtă vreme noi...

Se priviră, nemaîndrăznind să schimbe o vorbă.

— Trebuie să fugim, repetă femeia. De fiecare dată cînd punem piciorul jos, crăpăturile se măresc.

Se ridicară cu înfinită precauție și se îndepărtară cu pași înceți. În ciuda frigului, David simțea sudoarea îmbibîndu-i combinezonul. "Dacă aluneci," își spuse el deodată, "dacă ai să cazi, șocul..." Alungă din minte acest gând și se concentra asupra terenului, evitînd plăcile de gheață primejdios de netede. Puțin cîte puțin, înălțimea pereților scădea, sarcofagele albăstriei nemaifiind dispuse în stive ci unul lîngă altul, ca mormintele într-un cimitir; totuși, pericolul rămînea același.

David avea impresia că merge de o săptămînă cînd zări în fine zidul betonat al sălii la o sută de metri în fața lui. O gaură rotundă îl străpungea la nivelul solului. Animalul ieșise într-adevăr. În clipa cînd dădea să se întoarcă spre prietena sa, talpa i se agăță de ceva. Un ciob de plexiglas acoperit cu cristale de promoroacă. O bucată dintr-un container! Întemni, cu un nod în gît. Sirce veni lîngă el, i se sprijini de umăr. Un cub explodase, probabil minat de crăpăturile datorate secrețiilor naturale ale insectei, și odihnea pe sol ca un acvariu cu pereți extraordinar de groși și totuși făcuți țândări.

— Iată ce ni s-ar fi putut întîmpla, șopti tînăra strîngîndu-i brațul.

— Dar animalul? Cubul e gol!

Sirce își țuguie buzele.

— Evident, nemaifiind cufundat în azot, a ieșit din amorțire.

— Ce era?

Fata se aplecă, privind după etichetă. Cînd o găsi, gura i se crispă într-un rictus de spaimă.

— Un tigru, murmură ea; un tigru din Siberia. Felină deosebit de primejdioasă și adaptată perfect la temperaturile scăzute. Sper că accidentul a avut loc demult și că a murit de foame. Hai, să nu pierdem vremea!

Trebuiră să se stăpînească pentru a nu parcurge ultimii metri fugind. De cum ajunseră în interiorul tunelului sloboziră un oftat de ușurare. Foarte curînd li se făcu prea cald și trebuiră să-și dezbrace combinezoanele protectoare.

De astă dată galeria se ramifica. O altă insectă o traversase în unghi drept și cele două traiectorii dăduseră naștere unei intersecții ce părea trasată cu sfoara. Ezitară la despărțirea celor trei drumuri.

— Care? întrebă Sirce înălțînd din sprîncene.

— Tot înainte, slabe șanse ca perforatoarea noastră de ziduri să revină pe propriile-i urme.

Pe cînd depășeau răspîntia tînăra încremeni, cu chipul întors spre una din galeriile laterale.

— Uite! icni ea, cu degetul întins.

David se apropie. O cască de lemn zăcea pe jos. O cască de hoț de metal înzestrată cu un lămpaș aprins încă. Trupul zăcea puțin mai departe, zdrobit, sfîșiat de gheare puternice. Semnele mușcăturilor îi marcau toracele și membrele, dezgolind oasele.

— A fost pe jumătate devorat, observă tînărul; asta nu-i opera unei insecte. Nu se hrănesc cu carne. Și-apoi, ar fi fost ars de acizi... Nu înțeleg.

Unghiile Sircei i se înfîpseră în carnea brațului.

— Tigru, bîgui ea; tigrul. E viu.

Capitolul V

În noaptea următoare nu îndrăzniră să doarmă. David stinsese lumina, sperînd totodată să se facă nevăzut, dar

Sirce susținea că acel soi de animal vedea pe întuneric și că nicăieri nu vor fi la adăpost atîta timp cît se deplasau pe teritoriul lui.

— Probabil bîntuie galeriile, remarcă ea, hoții de fier sînt o pradă mult-visată pentru o fiară de soiul ăsta.

Își reluară drumul foarte repede, mereu în linie dreaptă. Tunelul prezenta numeroase ramificații, acolo unde insectele se încrucișaseră într-un du-te-vino obstinat.

— Peretele e complet poros, observă David; o adevărată porție de burete. Fundațiile sînt din ce în ce mai bolnave. Într-o bună zi toate etajele vor sfîrși prin a se surpa unele peste altele ca tranșele unui prisnell!

Pentru a-și mai uita teama, își întrebă prietena dacă știa ceva legende privind originea orașului. Sirce reflectă o secundă, apoi șopti:

— Mi s-a povestit că la zece ani înainte de război guvernele diferitelor națiuni au avut ideea să construiască mai multe orașe-arcă, total etanșe și capabile să reziste celor mai grave cataclisme. Asta a dat naștere cuburilor monstruoase și total oarbe, concepute pentru a subzista în totală autarhie. După ostilități, anumite asemenea orașe-cutie s-au trezit îngropate, altele acoperite de lava vulcanilor, altele încă, înghițite în fundul oceanelor. Unii pretind chiar că Pămîntul a explodat și că ne învîrtim de secole întregi în vidul cosmic. Dar cîțiva subversivi declară că de fapt nu s-a-ntîmplat nimic și că orașele-cub n-au fost decît o stratagemă pentru a se debarasa de surplusul demografic. Pe cine să crezi?

Pronunțase ultimele cuvinte pe un ton ușor ironic iar David înțelese că știa mult mai mult decît vroia să spună. Din partea lui, avusese mult de furcă să-și imagineze ce ar putea exista dincolo de grote. Noțiunile de "lume", de "pămînt", "exterior", îi dădeau amețeli și nu se putea gîndi măcar fără să se simtă imediat asaltat de o vagă greață. Dacă era adevărat, cum putuseră trăi oamenii în mijlocul plecărilor și sosirilor perpetue, al călătoriilor colportoare de epidemii de toate felurile? Din copilărie fusese învățat că faptul de-a se

deplasa pe distanțe lungi avea în el ceva obscen și periculos. "Sistemul de îngrădire a garantat inviolabilitatea celulelor, non-penetrarea elementelor străine,..." Ei, poftim! Iată că începea să vorbească precum un manual de instruire civică!

— Se mai vorbește mult și de războiul bacteriologic, reluă fata. În acest caz orașul ar fi fost inițial o celulă igienică de supraviețuire, cu cordon sanitar la fiecare etaj, ceea ce ar corespunde teoriilor tale. N-ai remarcat niciodată cum put a dezinfectant ascensoarele? Ne-am găsi deci în centrul unui sistem de stăvilare, izolând bolnavii de oamenii sănătoși. Cam ca într-un submarin unde, când coca e găurită, o înșiruire de uși etanșe împiedică apa să inunde întreaga navă.

David se strîmbă.

— Te-ai gândit că mergînd astfel riscăm să nimerim într-un compartiment infestat de bolnavi? O celulă contaminată?

Sirce ridică din umeri.

— Asta sau cuptorul!... În orice caz, termita sînt pe cale să restabilească libera circulație a microbilor.

David fu brusc traversat de o revelație.

— Containerele vătămăte! exclamă el. Într-o zi sau alta se vor sparge! Stivele se vor dărîma trăgîndu-le unele peste altele. Toate cuburile de criogenizare or să se sfărîme, eliberîndu-i conținutul. Îți imaginezi ce se va întîmpla atunci? Animalele trezite au să fugă de frig, și pentru asta se vor înfunda în galeriile scobite de termite! Jungla ta înghețată va emigra prin tot orașul! Or să fie gorile în lifturi, lei în grosimea pereților!

Sirce pufni nervoasă. Era gata să răspundă, cînd un răget răgușit și îndepărtat îi făcu să se lipească de perete. Cu urechea ciulită, încercară să localizeze poziția felinei, dar tăcerea îi înconjură din nou, grea de amenințări. David își strînse cîrligul de gunoier, fără a nutri multe iluzii privind-i eficacitatea.

— Cel puțin dac-am putea face focul, gemu tînăra. Dacă se apropie de noi, nici măcar n-o să-l auzim sosind!

David înjură și-și reluă înaintarea. Sudoarea acumulată în sprâncene îi înțepa ochii. În plus, transpirația părea să trezească proprietățile corozive ale funinginii, și împunsături fulgerătoare îi devorau pomeții obrazilor.

— Lumină! șopti el după câteva minute. Sîntem aproape de-o ieșire!

Nici un ger înghețat nu-i întâmpină de astă dată. Galeria răspundea la nivelul unei peluze sintetice. O vilă mare și albă în stil colonial se înălța la cincizeci de metri de zid, barîndu-le orizontul.

— O unitate de locuit, șușoti tînărul, va trebui să jucăm strîns.

Ajutîndu-se cu coatele, înaintă pe gazon — dar nici un dispozitiv de securitate nu părea să apere împrejurimile casei. Un pîlc de palmieri plastifiați se balansau moale în stînga. Undeva cînta o pasăre. Ajungînd în plină lumină, constatară în ce hal erau acoperiți de funingine din creștet pînă-n tîlpi, oferind privirii un aspect prea puțin încurajator.

— Dacă e un comitet de primire, întîlnirea o să fie reușită! observă Sirce încercînd să-și scuture hainele. Avem aerul unor cadavre carbonizate ambulante!

— Acum se joacă totul, constată David cu gîtul uscat; fie ne primesc cu brațele deschise, fie ne dau pe mîna miliției de la cordonul sanitar al etajului...

— Și în cazul ăsta?

— Ne putem aștepta la ce-i mai rău. Pot hotărî să ne treacă prin aruncătorul de flăcări ca măsură de profilaxie sau să ne înece într-o baie de dezinfectant. La alegere...

— Toate celulele au fobia asta a contagiunii?

— Nu, nu toate, dar multe oricum, din ce se zice.

Se ridicară. Sub picioarele lor, gazonul avea o consistență cauciucată cel puțin dezagreabilă.

— O să povestim că unitatea noastră a fost invadată de termite, începu David, și că am fugit la voia întîmplării. E o poveste plauzibilă, și tuturor le e teamă de termite. Cu puțin noroc, o să le trezim mila.

— Dar dacă am rămîne ascunși?

— Așteptînd ce? Să murim de foame? Proviziile practic ni s-au epuizat. Iar dacă o patrulă ne descoperă pe cînd încercăm să ne ascundem, o să ne ia drept hoți de fier!

— O.K.! Cu Dumnezeu înainte!

Traversaseră jumătate din peluză cînd un mîrîit aspru le îngheță sîngele în vine. Tigrul era acolo, cu capul ieșind din tunelul pe care tocmai îl părăsiseră. Blana sa galbenă pătată de funingine dădea impresia de-a fi ieșit dintr-un horn. Botul i se încreți într-un răget, dezvăluind colții umezi de salivă. Mușchii i se rostogoleau sub piele ca niște corzi de oțel. Se ghemui, apoi țîșni afară din galerie și se angajă pe o traiectorie curbă. Ochii săi verzi aruncau flăcări, apoi pupilele i se dilatară amenințător, anunțînd iminența atacului. David apucă tașca unde erau ultimele provizii și o aruncă din răspuțeri în direcția fiarei care făcu o săritură și se placă la sol, cu coada zvîcnind.

— Mergi spre vilă! comandă David. Încearcă să obții ajutor!

Dar Sirce incremenise, cu membrele țepene de groază, surdă la orice îndemn. David îndepărtă picioarele și flexă genunchii, cu cîrligul strîns în mînă. Șuieră printre dinți, încercînd să atragă animalul asupra sa. Reacția nu se lăsă așteptată. Un fulger galben și negru trecu pe deasupra tînărului, care se aruncă la pămînt. Gheare scîrțîiră pe cămașa sa da zale, zgîriind veșmîntul de oțel suplu pe o lungime de cîteva zeci de centimetri. Ridicînd brațul, lovi la nimereală, vîrfurile cîrligului înfigîndu-se în coapsa felinei care făcu un salt înapoi. Mirosul fad al sîngelui umplu aerul. Fiara sufla cu furie, încrețindu-și botul. "A doua trecere", își spuse David, pregătindu-se de șoc.

De astă dată se culcă pe o parte, iar cîrligul îi fu smuls din mîini și rămase împlîntat în coasta fiarei. Era o rană lipsită de gravitate care abia dacă zgîriase epiderma. Tigrul sforăi, încercînd să se debaraseze de corpul străin ce-i izbea coastele, și-și reluă postura de atac. Ghearele sale greblau iarba sintetică, dezgolind țesătura mochetelor. David se simțea

paralizat, incapabil de orice inițiativă. "S-a zis", își spuse, ridicându-se cît putea de încet. O pată umedă îi năclăia pîntecul, și înțelese că zalele nu-l protejaseră complet. De altfel, asta nu mai avea mare importanță.

Scoase un urlet demential și bătu din picior, provocînd o tresărire a felinei. Era pueril. De cîteva minute, un curios sunet de metronom îi umplea urechile. Bătăile inimii? Tigrlul se lipi de pămînt. Coapsele îi vibrau ca niște resorturi prea încordate iar pupilele dilatate nu se mai desprindeau de beregata viitoarei victime. Își luă zborul cu o detentă admirabilă, cu ghearele înainte și botul căscat. Ca prin vis David auzit un șuierat ascuțit sfîșiind văzduhul, apoi ceva alb zbură spre capul ferocelui animal care se chirci la sol, cu elanul retezat de un proiectil misterios. Uriașul trup dungat cu negru avu o tresărire, apoi labele înțepeniră și coada încetă să mai biciuiască aerul pentru a recădea, inertă. David înghiți, încercînd să-și regăsească uzul coardelor vocale. Zgomotul de metronom continua să-i răsune în urechi.

— I-a zdrobit craniul! îngăimă Sirce cu voce albă. Cineva a dat în el cu o piatră!

David se lăsă pe vine. Fruntea tigrlului era adîncită cu mai mulți centimetri. Sînge amestecat cu materie cervicală îi curgea prin nări. Tînărul întinse mîna spre obiectul alb care se rostogolise în iarbă și tresări. Nu era o piatră, ci o minge de tenis! O minge de tenis extraordinar de dură. Tigrlul fusese ucis de o Moonlup "special competiție"! Era o nebunie... Renunță să înțeleagă.

— În orice caz, venea dinspre vilă! observă tînăra atingînd sfera de cauciuc a cărei greutate o egala pe a unei bile de petanque.

— Să mergem.

Îl luă de braț și-l conduse spre zidul de piatră albă. Odată pericolul trecut, sub cămașa de zale se deșteptă durerea, arzîndu-i partea de sus a abdomenului ca un fier roșu. În clipa cînd atinseră porțița, o nouă minge le zbură pe deasupra

capetelor cu un miorlăit de obuz. Săriră gardul și rămaseră nemișcați, cuprinși de stupeoare.

În mijlocul unei curți de tenis înconjurată cu grilaje înalte, un bărbat în șort și tricou lovea în gol cu racheta, expediind cu o forță prodigioasă mingi ce perforau plasa, crăpau rețeaua de fier ce împrejmuia terenul și zburau să se piardă departe de vilă. David îl recunoscuse imediat pe androidul sportiv recuperat de Waldo, tennismanul pe care un defect din fabricație îl condamnase la ghenă. Imperturbabilă, mașinăria își băga mîna în buzunar la intervale regulate, scotea un nou proiectil și îl izbea cu un rever zdrobitor.

Fără o vorbă, Sirce arătă cu degetul spre un cadavru prăbușit într-un colț al curții.

David îl identifică fără greutate pe omul care-l vizitase pe gunoierul-sef, într-o duminică dimineață, și tîrguise doi androizi meșteriți de contramaistru: tennismanul și kineziterapeutul. Sîngele îi macula polo-ul, la piept strîngea o rachetă sfîrîmată, iar vîrfurile craniului îi dispăruse, lăsînd în locul său o rană căscată. Nu era cîtuși de puțin nevoie să fii ghicitor pentru a înțelege că și el cunoscuse același sfîrșit ca tigrul... O duhoare scîrboasă de carne putrezită îi făcu să dea înapoi.

— Eram sigur! mormăi David. Îi spusese lui Waldo. Tensorii dinamici sînt compromiși. În plus, fabrică Moonlup-uri mai tari ca piatra.

— Ce?

În două vorbe, îi explică Sircei proveniența jucătorului și diferendul ce-l opusese superiorului său.

— O partidă? propuse brusc vocea nazală a androidului, care se îndrepta spre ei.

Bătură în retragere în aceeași clipă în care partenerul detracat îi bombarda cu un serviciu de-o înspăimîntătoare putere. David simți trecînd suflul mingii o secundă înainte ca aceasta să spargă o gaură în tencuiala peretelui.

— Vino! urlă tînăra femeie. În vilă!

Își luară picioarele la spinare în timp ce noi mingi şuierau în jurul lor, decapitînd palmierii pitici, făcînd să explodeze bazinetul fîntîinii. Abia ajunși în hol, se aruncară asupra ușii căreia îi traseră zăvorul. În acest timp o nouă Moonlup "competiție specială" crăpă batantul, făcînd să le plouă pe umeri o jerbă de așchii. Apoi bătaia de metronom își încetini ritmul, robotul părăind dispus să se calmeze.

— S-ar zice că "adoarme"... constată Sirce.

— Nimeni nu i-ar reproșa-o!

Holul era ocupat de un mic jet de apă parfumată. O scară de imitație de marmură conducea la etajele superioare. Hotărîră să exploreze casa. Era goală. Singur, într-o cameră alăturată uneia din cele trei băi, robotul maseur își continua opera, sfîrșind să zdrobească între mîinile sale puternice cadavrul însîngerat al unei femei. Marionetele lui Waldo uciseseră de două ori. David nu se putu abține și vomă în lavabou.

— Ei? întrebă Sirce care aștepta așezată pe primele trepte ale scării.

— Morți amîndoi. Vila e izolată, o perdeă de brazi artificiali o ascunde de restul celulei. E vorba cu siguranță de o unitate rezidențială aparținînd privilegiaților. În orice caz nimeni n-a venit în vizită de-o bună bucată de vreme. Curios.

— Am găsit asta! făcu tînăra întinzînd mîna cu palma deschisă. O insignă a castei medicilor. Amicul tău făcea parte dintre acești seniori ai ascensoarelor. Fără implant. Drept de circulație la toate nivelele...

— Liberă-călătorie! Un străvechi privilegiu moștenit de pe timpul epidemiilor. Mă întreb dacă aveau vecini.

— N-ai prefera să dormi într-un pat adevărat, fie și numai pentru o noapte?

— O.K.

Găsiră o a doua cameră de baie în aripa de sud a locuinței. Sirce se despuie de haine fără falsă pudoare. Pentru prima oară David observă că avea un trup subțirel și ispititor, cu mușchii prelungi.

— Duș sau baie? se interesă ea din pragul încăperii mozaicate.

— Lasă-mi mie dușul.

Tînărul se debarasă de cămașa sa de zale, strîmbîndu-se. Deși sîngeraseră din belșug, rănilor ce-i brăzdau pîntecul în diagonală rămîneau superficiale. Cînd pătrunse în cabină, Sirce era întinsă în cadă, cu părul pubian plutind în jurul fantei sexului, ca o corolă.

Părea că doarme.

David făcu duș, ieși fără să se șteargă și se lungi pe primul pat ce-l întîlni în cale.

Căzu imediat în inconștiență.

Capitolul VI

Visă că fluierul de apel la lucru răsuna chiar lîngă urechea lui și că Waldo îl înjura, agitîndu-și bilele de petanque. Sirena se umfla, mugea, acoperind cuvintele grasului aflat în picioare pe vîrfurile dunei de fierărie. David sări din pat, tremurînd. Țipătul îi sfredelea timpane, provenind dintr-una din camerele învecinate. Fără să piardă timpul îmbrăcîndu-se, se năpusti deschizînd ușile la întîmplare. La a treia încercare, o zări pe Sirce luptîndu-se cu robotul-maseur. Androidul o înșfăcăsese de coapse în somn și îi frămînta carnea cu conștiinciozitatea profesională a unui măcelar. Fata se zbătea, agățîndu-se de marginile saltei, zvîrlind din toată puterea pulpelor. Striuri rozacee îi zebrau pielea acolo unde mîinile kineziterapeutului cibernetic apucaseră să o atingă. David ocoli aparatul și coborî întrerupătorul plasat între umeri. Robotul abandona de îndată inițiativa ecarisajului pentru a încremeni într-o poziție de drepti regulamentară. Tînăra își masă picioarele, înghițindu-și lacrimile.

— Cred că-și pusese-n gînd să mă dezarticuleze! spuse ea cu o grimasă comică. Mulțumesc că l-ai făcut să înțeleagă

limbajul rațiunii.

— Da, dar pentru cât timp? Când mă gîndesc că Waldo era convins de buna funcționare a mașinilor ăstora! Merg să percheziționez vila, mă însoțești? Tare mi-ar place să pun mîna pe o armă.

În continuare goi, străbătură culoarul, împărțindu-și sarcinile, golind sertare și dulapuri. Nu găsiră nimic satisfăcător. Hainele, prea mici, dădeau impresia că s-ar fi contractat pe ei. Dosarele medicului nu conțineau nici un plan al subsolului.

— Asta ne-ar ajuta, totuși! bombăni Sirce îmbrăcînd o rochie de pînză albastră care-i ajungea pînă deasupra coapselor.

Cît despre David, el se înverșunase pe un trening sportiv ale cărui cusături îl jenau la subsuori și între picioare. Se examină reciproc, încruntînd din sprîncene, și izbucniră în rîs. Din fericire, distribuitorul automat de hrană rămăsese branșat, astfel încît se putură restabili fără probleme.

— E totuși ciudat că nu s-au descoperit cadavrele, observă David cu gura plină; oricum, nu erau singurii locatari ai unității!

— De ce nu?! Anumite personaje de seamă posedă o celulă întreagă doar pentru ei.

— În acest caz, casa ar fi mai mare și s-ar situa în mijlocul unității. Nu, am mai curînd impresia că facem parte din ariergarda unui stat rezidențial. Sînt probabil și alte clădiri de același tip dincolo de perdeaua de pini. Cred că ar trebui să explorăm terenul cu precauție. Merg să-mi recuperez cămașa de zale.

În clipa cînd ieșeau din casă, se pomeniră nas în nas cu tennismanul, care, cu vocea sa nazală, le propuse "o partidă"...

Trebuiră să bată în retragere, sub o ploaie de mingi, și să fugă prin dos.

O mică alee cobora în pantă dulce pînă la liziera de pini sintetici. Gurile de aer ce împeștrițau plafonul suflau un vînt

călduț și parfumat, fiecare vilă putîndu-și determina astfel ambianța olfactivă: aromă de iarbă cosită, de pămînt reavăn, de alge, de nămol.

În zilele dintîi ale subsolurilor, nostalgia oamenilor veniți din exterior se alimentase cu aceste simulacre. Astăzi, ele nu mai însemnau nimic iar David ar îi fost complet incapabil să alături mirosurilor mareei imaginea unei plaje bătute de valuri. Ceea ce nu-l făcu să găsească mai puțin agreabilă celula de locuit. De cum se angajară pe sub crengile joase, covorul de ace prinse să le scîrțîie sub picioare. O pasăre își luă zborul, cu un foarte realist zgomot de pene. Dar poate că era o pasăre veritabilă, la urma urmei? Apăru un mic scuar, cu băncile sale, fîntîna și chioșcul verde.

— Atenție! murmură Sirce, arătînd un cărucior de copil, imobilizat în mijlocul unei alei.

David îi strînse încheietura mîinii și încetini pasul. O femeie stătea lîngă landou, așezată pe o bancă întoarsă cu spatele spre ei, oferind privirii muntele blond al unui coc vertical din care scăpau cîteva șuvițe rebele. Nu-i auzise sosind.

Tînărul străbătu ultimii metri, încercînd cu disperare să pună la punct o formulă de salut care să inspire încredere. În secunda cînd deschidea gura, cuvintele i se strangulară în gîtlej. Femeia era moartă, cu ochii dați peste cap, bărbia căzută în piept, sînge la colțul buzelor. O săgeată cu penaj roșu o țintuise de spătarul băncii după ce i se înfipsese între sîni. Sîngerase foarte puțin.

— Au răpit copilul, constată Sirce.

— Hoții de fier! șopti David. Au invadat unitatea. Ne pot cădea în cîrcă dintr-o clipă-ntr-alta.

Dintr-o singură mișcare, plonjară în boscheții ce mărgineau drumul. După o sută de metri ajunseră într-un desiș înălțat ce le permitea o vedere cuprinzătoare pe toată întinderea unității. Piața satului era acoperită cu cadavre, la fel ca și pajiștile înconjurătoare. Femei și bărbați doborîți, loviți în fugă de stolurile săgeților cu pene stacojii. Puțin mai departe,

adolescenți arborînd căști de lemn umpleau o căruță cu obiecte de metal. Acestea formau un amestec heteroclit, unde se îngrămădeau crătiți și biciclete. Un pîlc de copii gemînd, cu mîinile legate la spate, așteptau la o oarecare distanță. Li se petrecuse un nod culant în jurul gîtului, fiind legați unul de altul ca niște animale conduse la abator.

— Am nimerit în plină razie! șopti David. Recuperează metalul și duc puștii ca să-i facă soldați. În citeva ore or să plece pe unde au venit: furnicarul. Trebuie să rămînem ascunși pînă atunci.

— Doamne! suspină Sirce cu fața în mîini, am eșuat...

David încruntă sprîncenele. Despre ce vorbea, în fond?

— La ce eșec faci aluzie? întrebă. La... complotul vostru?

Fata făcu un gest mic de exasperare și se întoarse.

— Taci! scuipe ea. N-ai cum să-nțelegi!

David ridică din umeri; nu era momentul să discute. Mai mult ca oricînd resimțea nevoia unei arme, dar unitatea era, fără îndoială, complet lipsită de așa ceva, altfel invadatorii n-ar fi repurtat o victorie atît de ușoară. Nimeni nu fusese cruțat. Spînzurați de ambele sexe se legănau sub ramurile joase ale copacilor mărginind strada principală. Jaful era în toi; ferestrele explodau sub presiunea mobilelor împinse în gol, vitrine se făceau țandări, în jerbe de cioburi, ca niște policandre, plouînd pe pavaj. Preutindenii se înghesuiau baloturi de fierărie. Cleștii scîrțiau la toate etajele, smulgînd clanțele de la uși, balamale, țîțîni. Lingurițele zburau prin aer, aruncate cu sertare cu tot, și prada aceasta derizorie se acumula la nivelul solului în movilițe scînteietoare.

— Dar ce vor, la urma urmei? se înfurie Sirce.

— Fier! Încă n-ai înțeles? Vor fier din care să-și toarne arme, platoșe, spade. Au fost exilați cu decenii în urmă într-o lume de lemn, ca iresponsabili. Astăzi se răzbună. Termitele, spărgînd etanșeitatea celulelor, le-au permis să se răspîndească la toate etajele. Iată rezultatul... Se zice că visează să cucerească unitățile de locuit una după alta. Pînă-n prezent se mulțumeau să profite-n stînga și-n dreapta, fiind

considerați niște iluminați. Acum cred că s-au hotărît să meargă pînă la capăt cu nebunia lor.

Tăcură, căci un grup de oameni cu căști urcau aleea. Purtau tolbe în bandulieră, arcuri și pumnale. Acestea din urmă vedeau o lucrătură rudimentară, amintind de armele primitivilor, dar nu păreau mai puțin redutabile.

David strînse din dinți cînd ghetetele patrulei făcură să sară praful de pe sol la doi metri de el. Deajuns ca unul dintre jefuitori să întoarcă capul... Rochia albastră a Sircei imprima o pată teribil de țipătoare în mijlocul frunzelor; cît despre cămașa da zale... Dar soldații se îndepărtară, fără a arunca nici o privire spre ei.

— Merg în direcția vilei, șopti tînărul. Încă puțin și ne-ar fi cules din pat.

Sirce avu un frison retrospectiv de teamă.

— Sper că tennismanul o să le spargă capul! mîrîi ea pe un ton plin de arțag.

În piața satului, membrii comandoului terminau de fixat sacii conținînd rolul jafului pe niște curioase sănii de lemn. "Săniuțe de transport", își spuse David. "Le vor tîrî în lungul galeriilor." Cît despre copii, fură luați de lesă de către un gigant armat cu plăci de fier unite între ele prin inele.

— Plecarea e iminentă, îi murmură el fetei. Încă puțină răbdare și vom fi în siguranță!

În clipa cînd pronunța aceste cuvinte, o greutate enormă îl țintui de sol. O auzi pe Sirce urlînd chiar lîngă el, dar deja o mîna de fier îi strîngea ceafa.

— Ei, chicoti o voce graseiantă, vezi bine că zărisem ceva! Îl gîtui?

— Nu! comandă un alt glas. Privește-i zalele! E gunoier, nu trebuie să moară prea repede!

Cu brațele sucite la spate și pumnii trași la înălțimea omoplaților, David fu coborît în piața satului. Înainte să aibă timp de a-și veni în fire, fu legat de un felinar. Veniți din toate părțile, zeci de pumni i se năpustiră spre față, burtă, organe genitale. După cîteva minute de asemenea tratament,

arcadele îi plesniră, urmate îndeaproape de buze. Un ordin incomprehensibil moderă în fine ardoarea atacanților și ploaia de lovituri încetă. Sîngele îi inunda ochii și gura. Printr-o ceață roșie o zări pe Sirce tîrîtă în interiorul unei case. Apoi vocea tinerei se înalță, vibrînd de frică și umilință. O auzi țipînd "Nu!" Nu!" de mai multe ori, înainte de-a muri în horcăieli sub strînsoarea unui căluș improvizat. Ușa locuinței se deschise și unul dintre bărbați apăru. Flutura rochia albastră sfîșiată, în sus și-n jos, ca pe o flamură. Atunci hoții de fier intrară în casa, unul cîte unul, cu mîna la cingătoare. David numără cinci, zece, cincisprezece. Apoi plecă ochii.

Imediat după aceea, îl înconjurară adolescenții. Țineau torțe pîrînde ce răspîndeau un miros îngrozitor de rășină. Dansînd în jurul stîlpului, începură să-și plimbe făcliile pe cămașa de zale a prizonierului. La început, David nu simți nimic, apoi metalul deveni treptat tot mai fierbinte, ca o cratiță goală uitată pe foc, strîngîndu-i pieptul într-o cătușă de flăcări.

— Cîți dintr-ai noștri ai ucis? i se urla în urechi. Cîți? Zi, ticălos murdar de gunoier!

Veșmîntul de oțel îi comprima coastele, pîrlind stofa hainelor. Se gîndi că, odată consumat stratul subțire de bumbac, inelele înroșite i se vor lipi sfîrîind pe carnea goală, tatuîndu-l cu o mulțime de cruciulițe înnegrite. Pierzîndu-și orice control, începu să implore, provocînd rîsetele sălbatice ale dansatorilor. Ar fi vrut să se tîrască afară din platoșa de suferință ce-i rodea coastele, să scape din acest cuptor pe care el însuși și-l înnodase de umeri cu cîteva ceasuri mai înainte.

— Ajunge! comandă unul pe care nu-l vedea. Trebuie să mai dureze!

Torțele se îndepărtară și conținutul unei găleți de apă i se revărsă pe piept cu un șuierat de vapori. Își pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, puțin mai tîrziu, era încă legat de felinar. Mameloanele cu arsuri de gradul trei îi pricinuiau suferințe

atroce; respira mărunț, evitînd la maximum să-și întindă pectoralii acoperiți de bășici. Cruste de sînge uscat îi lipiseră pleoapele și avu destul de furcă pînă să deschidă ochii.

Sirce era așezată pe marginea trotuarului, complet goală, cu picioarele în rigolă și chipul rătăcit. Trupul îi era brăzdat de tăieturi; sîinii și interiorul coapselor, marmorate de hematoame. În jurul lor prăpădul continua. Fuseseră aduse alte sâinii, alți saci. "Cînd n-o să mai rămînă nici un gram de fier în unitate or să ne omoare", gîndi amar David.

Se lăsă să cadă într-o toropeală nesănătoasă întretăiată de imagini sîngeroase. După un timp imposibil de apreciat, cel ce părea să fie șeful reapăru, urmat de doi borfași tineri remorcînd diferitele elemente ale unei curioase armuri din lemn.

— Am un cadou pentru tine! rînji omul. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre lemnul pirofor? Nu, evident. Tu cunoști metalul, plasticul, cauciucul. Lemnul era tocmai bun pentru noi, barbarii, degenerații! O să-ți dăm o mică lecție despre cum stau lucrurile.

Pocni din degete. De îndată, doi paznici se repeziră să-l dezlege pe David și să-i smulgă hainele. În cîteva secunde, fu gol pușcă. Umflături roșiatice îi striau pieptul, alungindu-se între coaste ca diferitele raze ale unei pînze de păianjen. Oricum, n-avu timp să întîrzie asupra stării sale fizice, căci torționarii se apucară de îndată să-l ferece în interiorul a ceea ce părea o cuirasă cioplită într-un lemn extraordinar de dur și totuși umed. Șuruburi grosolane fură fixate la încheieturi, sigilînd cele două jumătăți ale armurii. Apoi, un băiat se apropie și începu să ungă fiecare interstițiu cu un fel de clei gros, care se întărea în cîteva secunde.

— Nu există nici o cale să te descotorosești de asta! chicoti șeful. E un clei vegetal care rezistă la orice. Cînd terminăm, ai să fii una cu carapacea ta. Vei deveni o broască țestoasă!

Izbucni într-un rîs tunător, în timp ce jefuitorii își vedeau de treabă, fixînd brasarde și jambiere, cu gesturi scurte și precise. Foarte curînd, David înțelese că scafandrul cu care

era acoperită cîntărea enorm și că va avea mari greutateți în a se ridica. Materia lemnoasă, prost geluită, îi zgîria umerii și șalele în așa măsură încît avea impresia că se găsește închis într-o gangă de scoarță. Sensul acestei ceremonii îi scăpa.

Cînd fu harnașat de sus și pînă jos, cel ce comanda expediția se aplecă spre el, cu buzele răsfrînte de ură.

— Cum ți-am zis, armura asta a fost cioplită dintr-un bloc de lemn pirofor, un lemn ale cărui fibre sînt saturate de o materie inflamabilă în contact cu aerul, de cum începe coaja să se usuce, iar umiditatea nu mai e îndeajuns de ridicată. Un fel de rug cu efect întîrziat, dacă preferi.

David tresări.

— Va trebui să te stropești ceas de ceas, reluă omul, altfel armura o să se usuce. Pentru început, vei simți o vagă mîncărime pe tot trupul, apoi încălzirea. În fine, cuirasa o să se aprindă, frigîndu-te ca pe un pui uitat în cuptor! În felul ăsta ne pedepsim noi criminalii, folosindu-ne de materia asta obținută prin grefe, altoiuri și injecții cu fosfor. Părinții noștri deveniseră meșteri în arta folosirii lemnului în toate scopurile!

Se ridică, făcu un gest. Un adolescent se apropie și puse pe sol o găleată de metal plină cu apă. David încercă să se așeze, dar greutatea platoșei îl ținea ținut la pămînt. Gesticulația sa neputincioasă stîrni rîsetele adunării.

— Adu-ți aminte! strigă șeful îndepărtîndu-se. CEAS DE CEAS!

Piața se golea. Curînd nu mai rămaseră în centrul satului decît David, Sirce, găleata și un uriaș cu barbă roșcată care-și ascuțea lama cuțitului pe muchea unei pietre de caldarîm. Surprinzînd privirea lui David, încruntă sprîncenele.

— Rămîn să te vîd prăjindu-te! explică el cu glas surd. După aia o să-i tai beregata micii tale amice. Sau înainte, cum mi-o fi cheful.

David o căută din ochi pe Sirce. Fata continua să zacă în prostrație pe marginea trotuarului, cu trăsăturile moarte și falca atîrnînd. Un moment, sperase că-l va putea ajuta, apucînd recipientul și stropindu-l la intervale regulate,

așteptînd să găsească o soluție de a desface armura de lemn, dar atitudinea ei îi lăsa puține speranțe. Părea în stare profundă de șoc, total ruptă de realitate. Fu iarăși cuprins de vechile sale îndoieli: Sirce era un robot și hoții de fier, brutalizînd-o, provocaseră în ea o defecțiune iremediabilă... Își alungă imediat din minte acest gînd. Sirce era umană, i-o dovedise de nenumărate ori.

Ultimii tîlhari se făcură nevăzuți în tunel, tîrîndu-și curioasele căruțe pe skiuri.

Timp de mai multe minute, David ascultă descreșterea hîrîitului săniilor încărcate cu metale de recuperare, apoi liniștea se instalează din nou, netulburată decît de murmurul ventilatoarelor jucîndu-se în frunzișul copacilor, și zgomotul metalic al lamei uriașului roșcovan zgîriind piatra. Încercă din nou să se miște, julindu-și pielea de marginile prost pilită ale cuirasei. I se păru că lemnul era deja mai puțin umed și că înțepături i se nășteau la subsuori.

În ciuda cloncăniturilor roșcatului, își încordă mușchii și reuși să se salte într-un cot. Dădea senzația unei fosile chinuindu-se să se degaje din blocul de calcar ce-o încorpora. Găleata, la patru metri distanță, părea tot atît de inaccesibilă ca și orizontul unui decor în *trompe-l'oeil*. O altă efortare îi permise să se așeze. Îi era cald. Anormal de cald, fără a-și putea da seama dacă această creștere a temperaturii provenea de la eforturile lui sau din uscarea armurii. Scafandrul de lemn îl imobiliza cu mai multă siguranță decît un lanț cu ghiulea. Îi trebuiau ore-ntregi ca să apuce toarta recipientului salvator, și nu dispunea decît de un interval ridicol de scurt.

— Repede faci progrese! mormăi paznicul, vizibil nemulțumit. Da' găleata asta-i chiar prea aproape de tine, mă-ntreb dacă să n-o dau mai încolo cu cîțiva metri!

Văzînd groaza zugrăvindu-se pe trăsăturile tînărului, izbucni într-un rîs gros.

— Sau atuncea i-aș putea face o găurică, și-o să trebuiască s-o-nhați înainte să fie goală de tot!

Dar nu-și puse amenințarea în aplicare. Potrivindu-și pumnalul în teacă, se apropie de Sirce și o apucă de păr. Fata se strîmbă fără să scoată o vorbă.

— Arată-mi un pic ce știi să faci mormăi el, coborîndu-și pantalonii pînă la jumătatea coapselor.

Imobilizase încheieturile mâinilor Sircei într-una din labelle sale enorme, iar cu cealaltă îi îndepărta genunchii.

David întoarse capul și strînse din dinți, concentrîndu-se asupra țelului său. Acum sudoarea îl inunda din cap pînă-n picioare, reînviindu-i durerile. Dar poate că această umiditate corporală avea să încetinească uscarea armurii?

Pradă unei revelații, își crispă mușchii abdominali încercînd zadarnic să urineze. În spatele lui, uriașul roșcat scotea zgomote de forjă. David se aruncă înainte, avansînd cu cincizeci de centimetri. Toate articulațiile îl dureau și mîncărimi înfiorătoare îi străbăteau șalele. Cu groază, descoperi că aureolele ce umezeau platoșa se micșorau amenințător și că lemnul lua o înfățișare albicioasă, uscată și aspră. Fu pe punctul să cedeze în fața panicii, să urle, să implore. Umbra gigantului îl acoperi.

— Curînd o s-apară flăcăruia, observă hoțul de fier trăgîndu-și pantalonii. Un focușor bunuț, pîlpîind strașnic. Am văzut nu puține execuții: cu lemnul ăsta, avantajul e că nu sfîrșești niciodată carbonizat ci prăjit la fix! Mie mi se pare o consolare, ție nu?

David nu răspunse, zgîriind solul pentru a se tîrî din zece-n zece centimetri, opintindu-se în interstițiile caldarîmului, cu degetele însîngerate. Arsuri îi fulgerau pielea, de parcă i-ar fi fost învăluită într-o cataplasma gigantică. Furnicături insuportabile îi biciuiau pieptul și pîntecele. Încreți nările, adulmecînd aerul. Un miros de pulbere se înălța din armură. Pulbere și sulf. Un iz de pînză uitată sub fierul de călcat, care începe să se pălească ușor.

Închise ochii. Acesta era sfîrșitul — în cîteva minute, fibrele aveau să-nceapă să pocnească în chip amenințător, scînteile vor parcurge suprafața cuirasei, flăcărui lăsînd ici și colo Pete

de funingine; apoi primele flăcări vor străpunge lemnul ca niște licurici, precedînd aprinderea doar cu cîteva secunde abia...

— O partidă?

Vocea nazală a tennismanului îl smulse brusc din letargie. Androidul sosisse în piață, agitîndu-și convulsiv racheta. David remarcă faptul că mîna stîngă i se afunda frenetic în buzunar pentru a ieși din nou goală. Rezerva de mingi se epuizase.

— O partidă?

Roșcovanul își scosese pumnalul, crezînd că are de-a face cu un supraviețuitor. Cu un urlet de furie, se repezi la noul sosit, cu cuțitul ridicat. Profitînd de acest scurt moment de diversiune, Sirce înșfăcă găleata și-i răsturnă conținutul peste prietenul ei. Cu un oftat de ușurare David înțelese că jucase comedia traumatismului pentru a-l induce în eroare pe gardian. Imediat, senzația de arsură ce-i devora carnea scăzu, și se lăsă să cadă la pămînt cu brațele rupte de efort.

O luptă confuză se desfășura în centrul pieței. Hoțul de fier, după ce-și împlîntase lama de mai multe ori în trupul androidului, îl apucase pe acesta între brațe, și, strîngîndu-l la piept, încerca să-l sufoce sau să-i frîngă șalele. Deodată, un trosnet metalic răsună și picioarele tennismanului încetară să se mai agite. Totodată, zîmbetul de victorie al gigantului nu dură prea mult, căci, animată de un ultim impuls electric, racheta de competiție îi izbi tîmpla cu o violență nemaivăzută, într-un rever mortal, făcînd să țîșnească așchii de os și materie cervicală. Om și mașină se rostogoliră pe caldarîm, în continuare înlănțuiți, ca niște luptători pe care trăsnetul i-a doborât în plină înfruntare.

Sirce își trecu mîna peste față și încercă să surîdă.

— Ne-a salvat cu miză dublă, șopti ea cu o voce deloc sigură pe sine. Va trebui să cotizăm pentru o medalie.

Gluma suna cumplit de fals dar David nu se putu împiedica să nu fie scuturat de un rîs nervos frizînd isteria. Rămaseră un lung moment față în față, apoi fata îl luă de subsuori și începu să-l ridice; treabă deosebit de grea, dar,

după un sfert de oră, David reuși să se țină pe picioare, rezemat de cel mai apropiat zid. Fără să piardă vremea recăpătându-și suflul, Sirce alergă să umple găleata.

— Va trebui s-o avem tot timpul la-ndemână, gîfii ea, cel puțin cîtă vreme nu vom fi reușit să tăiem nenorocita asta de cochilie!

— N-o să ne fie ușor, observă David cu o mutră dezgustată. O apăsare ceva mai puternică a lamei, și-o să fiu tăiat și eu cu ea!

Sirce ridică din umeri.

— În orice caz, n-avem timp să ne ocupăm de asta acum. Trebuie să fugim cît mai repede.

— Dar de ce? Hoții de fier nu se mai întorc, și...

— Nu de asta-i vorba. Toți locuitorii unității sînt morți, fără excepție. Ordinatorul de etaj va trage concluzia că a avut loc o epidemie, înțelegi? Vechea programare e încă în vigoare, nu s-a schimbat nimic din epoca războaielor bacteriologice! Foarte repede detectoarele de palpații cardiace vor constata că 100% din ritmurile înregistrate s-au stins brusc. În memoria creierelor electronice aceasta nu poate însemna decît un lucru: epidemie galopantă. Fișele perforate vor scuipa imediat răspunsul corespunzător: dezinfecția generală...

— Dar...

— Știi ce implică dezinfecția totală a unei celule contaminate? O ploaie de acid, pentru a dezintegra cadavrele și obiectele, întreg terenul măturat cu aruncătorul de flăcări de către roboții serviciului de profilaxie. Timp de două luni, o stropire permanentă cu dezinfecțante și detergenți. După care ordinatorul central va decreta unitatea din nou locuibilă, se vor transplanta locuitorii de la un etaj supraîncărcat sau, pur și simplu, va fi lăsată nepopulată, din lipsă de coeziune între diferitele servicii de populare... Cum vrei să rezistăm la toate astea?

— Nu știam, bîigui David. Dar cum să facem? Dacă luăm iar calea furnicarului, riscăm să dăm în orice moment peste

hoții de fier... Și-apoi, nu m-aș putea deplasa cît timp sînt prizonierul acestei carapace!

Sirce dădu capul pe spate. David observă că examina plafonul.

— Mă tem de ploaia de acid, explică ea, surprinzîndu-i privirea. Nu știu după cîte ore se declanșează procesul. În alte locuri se folosește o spumă dizolvantă care inundă întreg peisajul, la fel ca zăpada, și digeră tot ceea ce acoperă...

David se agită, stînjedit.

— Nu e decît o soluție, observă tînăra, locatarii acestei unități erau privilegiați, bucurîndu-se de puterea liberei-circulații, deci accesul la ascensor nu e protejat. Trebuie să ne ascundem acolo înainte de-a se bloca ușile, ceea ce se va întîmpla la începutul dezinfecției.

— Dar armura? Apa?

— Încercăm să facem provizii. Repede! În orice caz, ai găsi și mai puțină apă în furnicar.

Petrecîndu-și brațul drept al tînărului peste umeri, îl trase pe drumul spre cabina de transport. David înainta pas cu pas, împingînd picioarele unul după altul, atent să nu-și piardă echilibrul. "Ploaie de acid" — cuvintele îi dansau în creier, trezind ecouri de spaimă.

— Apă, gîfii el, trebuie să te-ntorci după apă...

Traversară satul, pe toată lungimea. În pofida eforturilor lui David, înaintarea lor lua alura acelor goane de coșmar cînd cel ce visează se înnămolește fără a reuși să cîștige un metru avans față de urmăritori. Erau scâldați amîndoi în sudoare și nu schimbau o vorbă. Din cînd în cînd, Sirce înălța capul și arunca o privire temătoare în direcția plafonului. Ca un semn neliniștitor, ventilatoarele încetaseră să se rotească. Armura părea să cîntărească din ce în ce mai greu pe umerii tînărului; avea curioasa senzație de-a fi închis în cavitatea unui dulap gigantic. Jambierele, nearticulate, îi paralizau genunchii, constrîngîndu-l la un mers de marionetă. Ar fi vrut să se grăbească, să strîngă cadența, dar teama de-un pas greșit îl împiedica să accelereze. Dacă se răsturna, Sircei i-ar

fi luat un sfert de oră ca să-l ridice și nu-și mai puteau permite asemenea răgazuri.

Ieșiră din sat pe un drum în pantă blîndă, mărginit cu pietre albe. Un mare număr de cadavre ocupau șoseaua. Bărbați și femei care, în panică, încercaseră să ajungă la ascensor pentru a scăpa de tâlhari. Săgețile garnisite cu pene roșii îi nimeriseră în plină goană, aruncîndu-i pe pavaj, răsuciți în poziții grotești.

— Ajungem! icni Sirce cu o voce aproape neauzită.

Așa era. Ușa cu hublou a elevatorului desena un dreptunghi galben-aprins pe peretele de beton. David nu avu puterea să răspundă și se mulțumi să bată din pleoape. Le mai trebuiă încă douăzeci de minute pentru a atinge peretele și a apăsa butonul de deschidere. Ușa fisii culisînd, dezvăluind interiorul cabinei. Era un cub destul de spațios, de vreo cincisprezece metri pătrați, echipat pentru călătorii la mare distanță. Fotolii din piele fuseseră dispuse în semicerc împrejurul unei măsuțe.

David se lăsă pe unul dintre ele în timp ce ușa se închidea la loc. Sirce rămase în picioare, cu fruntea rezemată de hublou. Trupul ei gol lucea de transpirație.

— Asta e! făcu ea. Plouă...

Avea dreptate. Picături mari și galbene mitraliau acoperișurile caselor, copacii și trupurile cazute. Ploaia se prăvălea într-un concert de țîrîituri amintind de mușcătura unui fier înroșit în foc. Stofele se dizolvau, cărnurile se înălțau în bășici palide înainte de-a se desface. Țiglele și tencuiala zidurilor clocoteau fluierînd. Fata se întoarse. Mari cearcăne de oboseală îi subliniau ochii. Se sili să surîdă și începu inventarul ascensorului. Un dulap cu geam se vădi a fi un duș a cărui apă vehicula un dezinfectant puternic, sertare dispuse ici și colo conțineau băuturi alcoolice, țigări, ca și o cantitate impresionantă de sandwichuri congelate. Mai erau cărți și cușete pliante, un proiector și un teanc de filme înregistrate pe pistă magnetică. Te puteai crede, transportat în această cabină de lux, pe vreo navă de croazieră.

— Țin la confortul lor! observă David ironic.
— Știi, nimeni nu cunoaște cu adevărat înălțimea orașului! Se vorbește că anumite etaje sînt atît de depărtate încît îți trebuiesc uneori două sau trei ore pentru a le atinge. Nu cred c-aveau poftă să rămînă în picioare pe timpul călătoriei.

Sirce se lăsă să cadă pe un scaun.

— Cît așteptăm, problema umidității tale e rezolvată, suspină ea arătînd dușul. Pînă la un anumit punct, cel puțin. Cabina pesemne e echipată cu un rezervor căruia i se face plinul la fiecare escală.

— Cît timp putem rezista?

— Nu știu, cam vreo patru zile. Cinci sau șase dacă ne fixăm rații, dar rezervorul s-ar goli pînă atunci și, dacă nu se reumple automat, ai să te găsești într-o poziție delicată...

Tăcu și merse spre hublou. Un abur caustic masca acum peisajul, dar aversa își continua opera purificatoare, ștergînd ca o gumă formele, una cîte una. Curînd, din celula rezidențială nu mai rămăsese decît o suprafață de beton aridă și goală.

— Va trebui să luăm o hotărîre, zise fata privindu-l pe David în ochi. Să coborîm un etaj sau două, să facem ceva, doar nu putem rămîne aici mai mult de-o săptămînă.

David își încleștă degetele pe brațele fotoliului.

— De-ndată ce se va pune în mișcare ascensorul, implantul meu va fi activat, spuse el pe un ton surd. O știi bine. Indiferent că urc sau cobor, efectul va fi același: paralizia, tetanosul, moartea... N-am să pot!

— Va trebui să alegem, replică dur Sirce, căci dacă rămînem la nivelul ăsta o să murim de foame într-un timp destul de scurt.

Capitolul VII

De trei zile David trăia încastrat în cabina dușului, nedormind decît cu un ochi. De îndată ce înțepăturile anunțînd inflamarea începeau să-i devoreze subsuorile și pîntecul, întindea mîna spre robinet, deschidea apa și lăsa să-i plouă peste cuirasă vreo duzină de litri puțin a dezinfectant. Această treabă odată îndeplinită, recădea în toropeală. Climatului din interiorul ascensorului se degradase, Sirce practic nemaiadresîndu-i nici un cuvînt, considerîndu-i încăpățînarea ridicolă. Afară, o aversă de alcool îi urmase ploii de acid, iar din sat și locuitorii săi nu mai rămăsese nimic, nimic altceva decît un morman de praf cenușiu.

"Curînd, aruncătoarele de flăcări vor încheia purificarea unității", spusese tînăra femeie, "iar căldura o să devină insuportabilă. O să ne prăjim de vii!"

Știa că fata avea dreptate, și de altfel proviziile se epuizau rapid. Totuși, doar la gîndul de-a fi nevoit să apese butonul de coborîre, David se simțea acoperit de o sudoare înghețată. Nu-și făcea nici o iluzie, de îndată ce implantul va fi înregistrat diferența de nivel, undele electrice aveau să-i sfredească măduva spinării, făcîndu-l să sufere vătămări ireparabile. Toți cei ce încercaseră să încalce interdicția de schimbare a etajului își sfîrșiseră viața într-un scaun rulant. Și încă astea reprezentau cazurile cele mai optimiste, era mai bine să nu pomenească despre fugarii descoperiți în fundul lifturilor, contorsionați de spasme, cu dinții zdrobiți sub atacul cumplitului trismus tetanic, cambrați într-un arc de cerc perfect, neatingînd podeaua decît cu capul și călcîiele. Majoritatea mureau, cu coloana vertebrală ruptă de tăria convulsiilor.

Se întrebau dacă n-ar fi făcut mai bine să reintre în furnicar, mărturisindu-și totodată că soluția devenea inacceptabilă datorită armurii a cărei greutate și rigiditate interziceau orice înaintare pe teren dificil. Sirce pretindea că în caz de coborîre, reacția implantului va fi mai puțin violentă, batimetrul incorporat reacționînd mai lent decît în cursul unei înălțări, dar David nu era cîtuși de puțin convins.

Chiar admitînd că ar reuși să supravie uiasc  voiajului, asta nu rezolva toate problemele. Unde avea să-i lase cabina?  n ce unitate? Era foarte posibil să fie  ntemni a i imediat ce treceau pragul ascensorului. La anumite etaje, fobia microbilor rămăsesese deosebit de vie  i toți străinii erau considera i din principiu vectori de epidemie.

Cîteodată, noaptea, se gîndea la Waldo, la şantierul de recuperare. Toate acestea îi păreau azi atît de îndepărtate! Ca un vis proaspăt în clipa deşteptării, şi care se şterge pe măsură ce trec orele. Ce treabă avea el cu Sirce? În ce complot era amestecată? Avea vreo legătură cu hoţii de fier? Întrebările se încrucişau, alimentate de febră şi angoasă, antrenînd după ele insomniile.

"Cu cît aştepţi mai mult, cu-atît ți se degradează condiția fizică", observase tînăra. "Oboseala va face şocul şi mai greu de suportat. Crede-mă, trebuie să ne asumăm orice rise, fără întîrziere!"

Dar nu reuşea să se hotărască.

A cincea zi, duşul încetă să mai funcţioneze, rezolvînd problema în locul lui. Din acest moment trebuia să găsească apă cît mai repede posibil. Sirce îl ajută să se extragă din nişa destinată abluţiunilor profilactice şi-l culcă pe jos.

— Într-o oarecare măsură, armura te va proteja, explică ea. Formează un fel de corset care o să-ţi blocheze convulsiile. Încătuşat cum eşti, n-ai să te poți cambra. Nu întîmpini, deci, nici un risc de-a-ți frînge şalele.

Îi strecură între dinți o bucată de burete smuls din căptușeala unui fotoliu, imobilizîndu-i astfel mandibula. Cînd totul fu gata, înaintă spre pupitrul de activare şi se cufundă în contemplarea butoanelor. Era momentul crucial. Cifrele gravate în metal nu însemnau nimic pentru ea. Cine locuia la etajul treizeci şi opt? La al treizeci şi şaptelea? La...? Prieteni? Duşmani?

În orice caz, n-avea de ales, călătoria trebuia să fie scurtă dacă vroia ca David să supravieţuiască încercării.

Hotărî să coboare un nivel, ceea ce abia dacă reprezenta mai mult de-un sfert de oră de transport. Se întoarse, schiţă un mic gest de încurajare şi apăsă o tastă.

Imediat, David fu străbătut de un junghi formidabil. Parcă un ac de foc l-ar fi străpuns de la şale în ombilic, înălţîndu-l la rangul de fluture fixat pe o plăcuță de plută. Descărcări electrice îi contractau muşchii într-un ritm din ce în ce mai

rapid și avu convingerea că tendoanele îi vor ceda unul după altul. Fără menghina armurii, s-ar fi răsucit ca un posedat. Deja convulsiile îi blocau cutia toracică, tăindu-i respirația. Se sufoca.

Ascultînd de o mecanică invizibilă, maxilarele i se deschideau, se închideau, tot mai repede, zdrobind tamponul de cauciuc spongios. O mîină titanică îi trăgea capul pe spate, pliindu-i ceafa după un unghi aberant. Avu impresia că vertebrele îi vor ceda, împrăștiindu-se precum perlele unui colier căruia i s-a rupt firul. Urlă. Aplecată deasupra lui, Sirce mișca buzele, dar nu-i putea înțelege cuvintele. Durerea sporea din minut în minut, explodînd la fiecare constricție. Se gîndi că, în prezent, totaliza fără îndoială un număr impresionant de întinderi și rupturi musculare, apoi suferința se estompă și David se prăbuși într-o gaură neagră, vastă precum cosmosul.

Cînd își recăpătă cunoștința, tînăra femeie încerca să-l urce pe platoul unui mini-transportor cu șenile. Era întuneric. Ridicîndu-se într-un cot, văzu cabina ascensorului strălucind într-o lumină galbenă discordantă la vreo zece metri de el. Era întins pe un trotuar de beton, cu spatele rezemat de trenul șenilat al vehiculului de ridicare. Sirce gîfîia, cu părul lipit de frunte și obraji, transpirată.

— Am reușit? îngăimă el, nevenindu-i să creadă.

Fata îi puse un deget pe buze.

— Da, dar nu vorbi așa tare! Aici e noapte. Nu știu unde sîntem, am să-ncerc să găsesc o ascunzătoare unde să așteptăm zorile.

De bine, de rău, reuși să se instaleze în partea din față a tractorului electric. Trupul nu-i mai era decît o masă dureroasă și amorfă, o pastă cauciucată extinsă căreia nu-i mai percepea limitele. Sirce manevra mașina cu îndemînare, fofilîndu-se prin mijlocul umbrelor chinezești desenate de un nemaivăzut amestec de conducte de canalizare. La fiecare intersecție, cîte o veioză albastră arunca o pată oscilantă, abia luminînd perspectiva țevilor ruginite și a vanelor gigantice.

— Ce-i asta? se neliniști David căutînd privirea prieteniei lui.

— Un sistem de irigații, probabil. Cred că ne aflăm într-o unitate de producție alimentară. Una dintre cele douăzeci de celule care hrănesc în permanență orașul.

Pătrunseră în tunel, zigzagînd printre pereții oxidați ai conductelor.

După vreo zece minute, o bifurcație îi conduse în direcția unei parări jalonate de cazane metalice dispuse la intervale regulate. În fiecare recipient înmugurea cîte o masă molatecă și amestecată cu sînge, evocînd imaginea unui tubercul de carne crudă.

— Carne artificială, spuse fata, protoplasme de sinteză. Se ia o celulă de vită și e forțată să se reproducă prin proliferare accelerată. Cu zece centimetri pătrați de carne inițială, se poate hrăni astfel un popor întreg.

Un miros fad răzbătea din cazane. David se aplecă, examinînd gogoșa informă și palpitîndă. I se păru ca vede celulele scindîndu-se cu toată viteza, multiplicîndu-se, mișunînd, amestecîndu-se unele cu altele fără nici un țel precis, fără arhitectură, și se simți cuprins de o greață vagă.

— În teorie, procedeul permite să se învingă definitiv orice foamete, reluă Sirce cu glas scăzut. Ajung cîteva eșantioane de țesut animal conservate prin congelare pentru a alimenta un oraș întreg, timp de secole. În practică, lucrurile se-arată mai puțin roze, căci cu cît proliferază mai mult celulele, cu-atît își pierde din puterea nutritivă. Se pot obține astfel biftecuri de trei, patru sute de kilograme, dar aportul lor caloric e apropiat de zero, ceea ce echivalează cu a fabrica apă chioară. În general, se stopează creșterea vlăstarului la o sută cincizeci de kilograme, dar anumiți producători trișează pentru a cîștiga bani, și lansează pe piață carne anemiată. A trebuit să se instaureze controale severe.

Tăcu și apăsă pe accelerator.

Întîlniră doi roboți care circulau între cuve, dar aceștia nu le dădură aici o atenție. După o jumătate de oră de mers,

Sirce zări un mic hangar, vizibil dezafectat, și angajă tractorul într-acolo. Era un cub de tablă ruginită cu pereții turtiți. Cîteva grinzi cedaseră, provocînd o prăbușire parțială a acoperișului. Un robinet picura într-un colț. Tînăra sfîrși prin a descoperi un bidon vechi, cu ajutorul căruia putu umezi cuirasa lui David, care se usca periculos.

— De mîine, va trebui să găsim scule, murmură ea, lăsîndu-se să cadă pe pardoseală; și să terminăm cu carapaceea asta...

— Nu erau paznici la ieșirea din lift, remarcă David.

— Normal, era o cabină de privilegiați, folosită în mod curent de membrii unei caste bucurîndu-se de dreptul de liberă trecere. Nu se supraveghează niciodată ascensoarele de tipul ăsta.

Se ghemui, cu genunchii la gură și capul între brațe.

— Trezește-mă peste-o oră! ordonă ea. O să mă duc să fur carne și hidroponice. Nu știu cît timp va trebui să rămînem ascunși.

David încercă să se miște pentru a găsi o poziție mai comodă, renunță repede și-și îndreptă privirea spre exterior printr-o ruptură a tablei. Noaptea artificială nu-i permitea să-și formeze o idee justă despre dimensiunile unității. Un ciorchine de puncte luminoase păreau să indice prezența unui oraș la oarecare distanță, dar nu se distingeau nici o clădire, doar o aglomerare de mase întunecate.

Închise ochii. Durerea îi furnica prin tot corpul, desfășurîndu-se în valuri regulate. Nu îndrăznea să se miște, de teamă să nu descopere că nu-și mai controla membrele și că articulațiile îi săriseră de la locul lor.

Puțin mai tîrziu, Sirce se pierdu în întuneric, înarmată doar cu o bucată tăioasă de metal.

Reapăru după o oră, strîngînd la piept o bucată enormă de carne flască și cîteva fructe de apă. Mîncară în tăcere. Carnea era neplăcut fezandată și probabil ghiftuită de putrescine, boabele fade și moi.

— Ceva nu merge aici! constată Sirce. Fie instalațiile sînt defectuoase, fie tehnicienii incapabili, dar aceste produse sînt total improprii pentru consumație.

Ca și în alte nopți, David nu dormi decît pe jumătate, cu bidonul de apă la îndemînă, stropindu-se de îndată ce încălzirea armurii devenea insuportabilă, furînd cînd și cînd cîte o fărîmă de somn.

Văzu zorii ivindu-se o dată cu haloul albăstrui al primei coroane de proiectoare, dar trebui să mai aștepte puțin înainte de-a putea distinge limitele unității. Era o celulă gigantică, lungă de aproape un kilometru, înaltă de mai multe sute de metri. Plafonul fusese pictat cu albastru, la fel ca și cei patru pereți, și nori mari stilizați se etalau la "orizont", dîndu-i acestui peisaj industrial o prospețime factice. În mijloc se înălța un oraș cu building-urile și turnurile sale de sticlă. Spuma verde a unui parc îl înconjura pe toate părțile, izolîndu-l de jungla țevelor și rezervoarelor ce teșeau la nivelul solului un labirint cu arome de abator.

Cînd Sirce se trezi, proiectoarele anunțau amiaza, și totuși — curios — orașul nu dădea nici un semn de activitate. Cîțiva rari muncitori hoinăreau printre șirurile de cazane, cu mîinile înfundate în buzunarele combinezoanelor, fără nici o treabă. Îi atrase atenția prietenei sale, care încruntă de îndată sprîncenele.

— Se întîmplă ceva anormal, observă ea, scrutînd împrejurimile. S-ar zice că exploatarea nu mai funcționează decît în ralenti. Nimeni nu se ocupă de culturile biologice. E ca și cum producția ar fi fost stopată.

— S-ar zice că așteaptă, observă David, un ordin sau o decizie importantă...

Pînă seara, peisajul nu se modifică deloc. Se formau grupuri, oamenii discutau cu gesturi ample, apoi se despărțeau cu un aer sumbru.

— O grevă? întrebă David, care-și amintea că citise cuvîntul într-un roman vechi.

Sirce ridică din umeri.

— Imposibil; roboții din serviciul de ordine n-ar permite-o!

A doua zi se derulă după un scenariu întru totul asemănător. Spre seară, oricum, un val de panică păru să se reverse asupra orașului. O gloata hirsută începu să mișune de-a lungul foburgurilor, răspîndindu-se în tentacule clocotinde de pe o stradă pe alta. Distanța înăbușind strigătele, această fugă masivă părea să se desfășoare într-o liniște ireală, ca proiectată cu încetinitorul.

Sirce schiță o strîmbătură.

— Nu-mi place. S-ar zice că cineva a dat un șut într-un furnicar. Poate că va trebui să fugim. Am să-ncerc să găsesc unelte pentru a termina cu armura asta.

Dispăru pentru mai mult de două ore, lăsîndu-l pe David pradă florilor groazei.

Reveni, aducînd un laser de tăiere pe care muncitorii de la întreținere îl foloseau frecvent pentru lucrările de fierărie, și o trusă cu scule.

— N-am putut afla nimic, gîfii ea, debarasîndu-se de povară, instalațiile astea sînt practic părăsite. E un exod, nu altceva!

David n-o asculta decît cu o singură ureche, distrat — vederea minusculului tun-laser îi încrețea carnea în frisoane incontrolabile. Știa că pentru a decupa cuirasa, Sirce trebuia să regleze lungimea razei aproape la milimetru. O simplă eroare de manipulare, un gest greșit, și dîra de foc avea să-i deschidă pieptul, sfîrîind, forfecîndu-i oasele ca pe niște tulpini de nalbă. Instantaneu fruntea i se acoperi de sudoare.

Deja tînăra îi trasa pe torace, cu dermatograful, o linie unind baza gîtului cu pubisul. Estimă cu aproximație grosimea lemnului și reglă raza la minimum. Aceasta izbucni într-o flacără albastru-electric doar cu puțin mai mare decît cea a unei antice brichete cu gaz, dar a cărei putere de penetrație depășea tot ce se poate închipui.

David strînse din dinți, simțindu-se dintr-o dată în pielea unei broaște țestoase căreia i se va tăia carapacea cu fierăstrăul.

Sirce îi aruncă o privire scurtă.

— Va trebui să uzi lemnul în tot timpul operației, murmură ea, altfel căldura razei o să-l usuce în câteva secunde.

Bărbatul înclină din cap fără să răspundă, incapabil să scoată o vorbă, atît de uscat îi era gîtul.

Sirce i se aplecă peste piept, lipind gura laserului de lemnul negeluît al platoșei. Flacăra rectilinie intră ca-n unt și David simți un fel de arsură difuză între clavicule. Mîna tinerei femei se deplasa rapid în jos în timp ce David vărsa conținutul bidonului într-un ritm regulat asigurînd o cotă convenabilă a umidității. Scoarța pîrîia, deschizîndu-se la trecerea fierăstrăului într-o rană cu buze înnegrite.

Cînd atinse baza cuirasei, Sirce atacă imediat casetele și jambierele. David nu mai respira decît cu mare greutate, așteptîndu-se în fiecare secundă ca lama de foc să-i pătrundă în carne, topind mușchi și articulații la fel de ușor ca pe un boț de unt.

Cînd fiecare parte a cătușei fu complet tăiată în înălțime, Sirce apucă un levier pe care-l strecură într-una din extremitățile tăieturii practicate pe torsul lui David și apăsă cu toată greutatea. Cochilia plesni cu o detunătură seacă, împrôșcînd cu așchii șalele și omoplații tînărului, ce nu-și putu stăpîni un urlet.

Fără răgazul de a-și trage răsufierea, fata reluă operația pe fiecare membru, și trupul lui David apăru în sfîrșit în aer liber, spuzit cu arsuri și diverse hematoame. Fu nevoită să-l apuce de umeri pentru a-l tîrî la adăpost, aureolele de umezeală ce marmorau armura micșorîndu-se deja primejdios.

Un miros de pucioasă le intră în nări în timp ce o cascadă de trosnete se înălțau din bucățile despărțite. Avură impresia că temperatura ambientă crește cu mai multe grade. Armura se aprinse în sfîrșit cu un trosnet enorm, de buștean. O flamă galbenă țîșni spre plafonul barăcii, degajînd o căldură intensă și lingînd tabla hangarului. Sirce și David se retrăseseră

precipitat, ferindu-se de rugul a cărui vîlvătaie le frigea pielea și le pîrlea firele de păr.

Timp de trei minute avură impresia netă că și-au ales drept domiciliu hornul unui furnal, apoi, la fel de repede pe cît izbucnise, incendiul încetă, înecîndu-i într-un nor de fum acru și cleios. Solul și pereții fuseseră badijonați cu un strat gras de funingine de un negru uniform. Nu mai rămăsese nimic din armura ce se consumase în întregime, iar căldura degajată coșcovise tabla hangarului.

După ce se năpustiră afară, putură constata că sufereau amîndoi de arsuri de gradul întîi pe antebrațe, coapse și umeri. În plus, David prezenta impresionante colonii de bășici acolo unde țândările înfipite în carnea sa se aprinseseră uscîndu-se.

Goi, acoperiți de răni și funingine, ofereau o priveliște puțin cuceritoare, așa că prima grijă a Sircei fu să plece în căutare de apă. Nu întîmpinară nici o greutate în a găsi ceea ce doreau. Baraca rezervată personalului de supraveghere le oferi serviciile cabinelor de dușuri. Odată spălați — și în ciuda tuturor eforturilor — nu reușiră să pună mîna pe nimic de îmbrăcat. Dulapuri și etajere fuseseră golite cu minuțiozitate, nelăsîndu-le altă alternativă decît să rămînă în pielea goală în mijlocul peisajului de țevărie și rezervoare.

— Trebuie să știm ce se petrece, atacă de îndată tînăra femeie. Nu mai putem rămîne mult vreme în ascunzătoare!

— Am impresia clară că e vorba de o răzmeriță, observă David, care se strîmba la fiecare pas. O fi posibilă vreo revoltă?

Sirce își țuguie buzele.

— Nu cred.

Traversînd complexul de producție părăsit, atinseră primele limite ale pădurii artificiale. Situat pe o colină, crîngul domina o serie de mari axe rutiere, dintre care fiecare lega orașul de valva unui ascensor gigantic.

— Cabine de transport industriale, explică Sirce, coborînd vocea. Lifturi concepute pentru a purta tone și tone de

alimente perisabile.

Pe moment, drumurile erau încărcate cu o mulțime de mașini individuale încastrate unele-n altele într-un ambuteiaj monstruos. Urletele avertizorilor sonori explodau deasupra acestui câmp de bătălie într-o cacofonie insuportabilă. Abandonându-și vehiculele, oamenii fugeau ca furnicile, tîrînd în urma lor un nemaivăzut amestec de bagaje de toate felurile, ce sfîrșeau invariabil prin a fi lăsate baltă după cîteva sute de metri. Copleșiți, roboții de la serviciul de ordine încercau, de bine de rău, să-i organizeze pe fugari în grupuri sau coloane, dar gloata deborda de fiecare parte a drumului, escalada taluzurile, galopînd spre cel mai apropiat ascensor într-o goană haotică și grotescă.

— Tare mi-e că ne-am băgat într-un bucluc al naibii! observă Sirce. Răspunsul se găsește, probabil, în oraș.

David se opri.

— Și dacă e o epidemie?

Avu impresia că prietena sa îi aruncă o otheadă ironică, așa că preferă să nu mai insiste. Luînd-o printre trunchiuri, se îndreptară spre orașul deja pe trei sferturi gol.

Ieșiră în sfîrșit într-un mic scuar decorat cu jeturi de apă. Panica era atît de mare încît nici unul din cei pe care-i întîlniră nu dădu nici cea mai mică atenție goliciunii lor. Mormane de pachete desfăcute umpleau străzile periferiilor, vomînd haine și bibelouri, obiecte de primă necesitate și gadgeturi. Cei rămași în urmă străbăteau în slalom acest parcurs accidentat, încercînd să nu se împiedice de cîte o poșetă sau geantă uitată, iar zgomotul fugii lor se repercuta de-a lungul fațadelor orașului mort asemeni ultimelor bătăi ale unei inimi ce se stinge.

David fu cuprins de o neliniște crescîndă. Palmele i se umeziră, iar picioarele i se lipeau de trotuar într-o suită ridicolă de pași supti. În centrul unei mici piețe dădură în sfîrșit peste un afiș galben, încă șiroind de lipici. "LEGEA PRESEI", spuneau primele două rînduri. David ridică sprîncenele, semn că nu înțelegea.

Sirce, însă, devenise palidă.

— Legea presei! gîfii ea cu sufletul la gură. Nici că se putea să nimerim mai prost! Mai bine rămîneam în tovărășia hoților de fier!

Băiatul simți un frison înghețat răzuindu-i șira spinării.

Capitolul VIII

Orașul se golea, într-o lungă hemoragie de chipuri palide. Pe măsură ce străzile deveneau tot mai tăcute, piețele tot mai pustii, drumurile de țară începeau să care o mulțime cu pas împleticit și febril, în strigăte de spaimă și mînie.

Henry se aplecă ușor peste balustrada etajului treizeci, măturînd întinderea cu o lentă privire circulară. Peste tot același spectacol. Orașul își excreta locuitorii în toate cele patru puncte cardinale. Mareea umană se oprea la răspîntii, înfunda drumurile, se chinuia cot la cot în căldură și mirosuri acide de sudoare. I se păru că percepe gîfiielile oamenilor încovoiați sub povara baloturilor prea încărcate, micile gemete ale femeilor strîngîndu-și copiii la sînul umed.

La ieșirea din foburguri o duzină de roboți cromati opreau mașinile, smulgînd din ele pasagerii, și le azvîrleau în șanț, transformînd totodată împrejurimile orașului într-un gigantic cîmp de epave. Dar la ce-ar fi putut servi un automobil pe drumurile acestea ocupate de mii de pietoni, dacă nu la agravarea extremei confuzii a fugii generale?

Henry oftă, trecîndu-și nervos degetele prin peria aspră a părului tuns la nivelul țestei. Sub picioarele sale, buildingul Coordonării Alimentare era gol, o știa. Cîteva ore mai înainte parcursese în joacă întinderea sălilor pustiite, jungla mașinilor de scris, mute acum, birourile lăsate vraște, telefoanele pe care nici un apel nu le mai făcea să sune. Știa că același spectacol îl aștepta pe bulevarde: prăvălii deschise, oferindu-și mărfurile jafului, vandalismelor...

În ajun, pe cînd urca una din arterele principale, putuse vedea vreo sută de mantouri îmblănite atîrnînd de crengile copacilor ce mărgineau șoseaua, asemeni unor spînzurați. În piața Ajutorului Ultim, cineva se distrase răsturnînd mii de cutii de vopsea, transformînd toate străzile învecinate în cataracte împestrișate. Acum, că roboții Directoratului deveniseră stăpîni pe situație, actele puerile tindeau să se rarefieze. E adevărat că, cu fiecare ceas, capitala afișa tot mai mult aerul unei necropole.

Henry se scutură, și ochii i se înălțară mașinal spre cer. Era atît de albastru! Nu cumva păsările zburau deja ceva mai jos?

— Nu folosește la nimic, știi doar, murmură Genevieve în spatele lui. Se pare că nu ne dăm seama decît la sfîrșit cînd...

Glasul i-o luă razna, și rămase înțepenită în centrul terasei, în rochia ei fină de pînză roz care dezvăluia în transparență umbra coapselor. Pentru a salva aparențele, își împinse ochelarii mari din ramă de corn pe minusculul vîrf al nasului. Henry își spuse că, cu coada ei de cal și saboțerii albi, avea aerul unei școlărițe.

Totuși, era frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Curios cum n-o remarcase decît azi...

Acum femeia se juca nervoasă cu blocul ce-i servea de obicei să ia notițe în timpul conferințelor grupului de planificare alimentară.

— Pe ăsta n-o să ai timp să-l consumi! comentă Henry. Ți-aduci aminte? Tipul de la aprovizionare te poreclise "Halește-hîrtie"; nu-nceta să se plîngă de cît îi consumi indigourile, creioanele, plicurile...

Se întrerupse, conștient de stupiditatea vorbelor sale.

— Mă tîmpesc! mormăi el întorcîndu-se. Vorbesc de toate astea ca și cum ar fi trecut o veșnicie de...

Genevieve înghiți dureros. Din locul unde stătea, Henry îi putea vedea buzele tremurînd.

— Trei zile sînt uneori o veșnicie, șopti ea, aruncînd notesul în gol. Și eu am uneori impresia că totul s-a petrecut într-o

altă viață.

Înălța bărbia și începu să fixeze cerul, cu norii lui mari, pictați din trăsături de pensulă neîndemînatice. Henry închise ochii.

Sancțiunea căzuse cu trei zile mai devreme, implacabilă, și afișele galbene începuseră să înflorească pe ziduri și fațade: "Legea presei". De îndată frica se prăvălise asupra orașului și primele mașini o luaseră la goană pe șosele, fugind spre orizont cu toată puterea motoarelor. Ambuteiaje gigantice blocaseră căile de acces și trebuise să se degajeze autostrăzile cu buldozerul, înălțînd de-o parte și de alta a drumului ziduri de crom și tablă mototolită.

— Aerul e mai greu, observă Henry. Sufocant, nu ți se pare? Ca și cam cerul ar coborî mai... jos?

Își reproșă imediat această figară de stil mai mult decît aproximativă și mormăi o scuză vagă.

— Pui la îndoială condamnarea? întrebă brusc Genevieve. Vreau să zic: nu-și dăduse seama comisia de Coordonare că programul său era în asemenea măsură judecat negativ?

Henry ridică din umeri.

— Nu. Recoltele erau proaste, dar era vorba mai ales de probleme tehnice: irigație defectuoasă a cârnurilor, ultraviolete insuficiente, etc. Niciodată nu ne-am gîadit că modul nostru de viață ar fi pus în discuție. Directoratul ne-a decretat civilizația prea "moale", favorizînd individualismul și absenteismul. După părerea lui, se impunea o repunere a problemei...

Tăcu. Treizeci de etaje mai jos, orașul, cu străzile sale pustii, căpăta alura unei machete sau a unui proiect imobiliar. Chiar de la distanța aceea, pata galben-sulf a avizului de sancționare era vizibilă : "Legea presei".

— Dacă rămînem aici, ne vom apropia de cer, observă Genevieve pe un ton fals ușuratic. Paradisul o să vină la noi fără a trebui să mișcăm nici degetul cel mic!

Imediat după aceea izbucni în suspine. Henry reintră în sala de lucru, trecu în toaletă și-și dădu cu apă pe față. Era

caldă, clocită, și nu făcu decît să-i agraveze greața. Pradă unui impuls neașteptat, își descheie cămașa, dezgolindu-și pieptul, și se examinează în oglindă. Dar dioda electroluminiscentă al implantului înfîpt deasupra mamelonului drept era tot neagră.

În spatele lui, Genevieve pufni într-un rîs isteric.

— Și dumneata! chicoti ea, în timp ce bărbatul se încheia la loc. Cred că e o reacție normală. În primele două zile îmi petreceam tot timpul în budă punîndu-mi și scoțîndu-mi sutienul ca să văd dacă...

Rămaseră față în față. Cu un surîs trist, femeia își înlătură reverul rochiei, dezvelindu-și sînul gol. Deasupra areolei cafenii, implantul disperat de opac amintea imaginea unui neg sau a unui melanom.

— Știi, făcu ea fără să se aranjeze la loc, în prima noapte am rămas așezată în pat așteptînd să se aprindă. Pînă-n zori. Și-mi spuneam: "Poate că s-a ars becul, sau e un contact defect, du-te la doctor". Ridicol, nu-i așa?

Henry făcu un gest vag.

— Nu, cred că și eu am făcut la fel. Cred că tot biroul de Coordonare a făcut la fel.

Țînăra se lăsă pe un scaun și-și întinse picioarele. Rochia i se căsca în continuare pe sînul dezgolit.

— E ciudat, murmură ea vorbind ca pentru sine. La început am luat hotărîri, știi, ca de Anul Nou. Îmi repetam: "Ultimele tale trei zile, ultimele tale trei nopți, o să profiți, băbuțo! O să faci amor douășpatru de ore din douășpatru, ai să-ți împlinești toate fantasmele, ai să..." Și, cînd colo, azi sînt ca anesteziată. N-am poftă de nimic. O să mor și nu voi fi făcut nimic cu zilele astea ultime, cu prelungirea asta. Curios, nu?

— Nu tocmai. Ce-am făcut eu mai mult ca dumneata?

— Nici cea mai mică orgie? Nici o boroboață?

— Nu.

Femeia slobozi un enorm suspin de ușurare.

— Vrei să mă liniștești, se alintă ea apropiîndu-și comic pleoapele. Pînă la urmă, o să mă cred anormală!

Rămaseră un timp nemișcați, fără să pronunțe un cuvânt. Un porumbel se așează pe marginea terasei, și zgomotul aripilor sale zburlite îi smulse din hipnoză.

— Merg să dau o raită, anuață Henry, pradă unui impuls neașteptat. Vii?

— N-am chef să mă mișc, dar cu-atît mai puțin să rămîn singură! O.K.

Rîseră oarecum forțat și se îndreptară spre lift. Cabina îi lăsă cu treizeci de etaje mai jos, sub bolta betonată a vechilor parări. Trei cai așteptau lîngă un saivan improvizat, discordanți în mijlocul careurilor galbene numerotate.

— Dumneata ai...? cotcodăci Genevieve.

— Da, m-am gîndit imediat că mașinile nu vor mai putea circula. I-am furat de la manejul din Colțul de Vest.

Înșeuară animalele ale căror copite cloncăneau pe beton. Genevieve încercă să încalece ca o amazoană dar șaua, neadecvată, nu-i permitea decît un echilibru precar. Cu o ridicare din umeri, își suflecă rochia pînă la șolduri și puse piciorul în scară, încălecînd animalul ca și cum ar fi purtat pantaloni. Coapsele ei albe se desenau ciudat pe pielea neagră a calului.

— Mergem?

Ieșiră din clădire pentru a se regăsi în piața Congreselor. Zgomotul regulat al copitelor potcovite se înălță, repercutîndu-și ecoul din fațadă în fațadă, luîndu-le-o înainte pe străzile pustii.

— Am senzația că visez! hohoti Genevieve trăgînd de căpăstru.

Henry înclină capul. Femeia avea dreptate. Mergeau călare, acolo unde cu cîteva zile mai-nainte sute de funcționari țîșneau din autobuze, umpleau trotuarele, se grăbeau spre birouri. Un afiș galben-sulf îi smulse din visare:

LEGEA PRESEI

Unitatea de producție alimentară no. 7 a fost condamnată...

Făcu o grimasă. Euforia goanei insolite dispăruse.

Lîngă el, Genevieve împietrise ca o statuie, cu falca atîrnînd și degetele încleștate de hățuri. Apoi chipul i se convulsionează într-un rictus groaznic și scutură capul de la dreapta la stînga cu o mimică de negare turbată. Buzele albite i se răsfrînseseră, dezvelindu-i dinții; saliva îi spumega pe bărbie.

Henry schiță un gest, dar tînăra fată tresări de parcă i-ar fi aruncat un tăciune. Cu un urlet isteric, lovi cu călcîiele în coastele calului. Animalul se cabră, apoi demară într-un tropăit zgomotos de copite, străbătînd în galop strada spre ieșirea din oraș. În cîteva secunde ajunse în foburguri și, sărînd peste vehiculele abandonate ca peste tot atîtea obstacole, se repezi în direcția celui mai apropiat ascensor.

— Genevieve! Ai înnebunit? Vino-napoi!

Henry se ridicase în scări. Degeaba. O văzu deslușit pe secretară abandonîndu-și calul și năpustindu-se în cabina ale cărei uși se închideau. Prea tîrziu, nu mai putea face nimic pentru ea. Mașinal, aruncă o privire scurtă la ceas. Peste cîteva minute Genevieve n-avea să mai fie în viață. Elevatorul va zbura în sus, luînd în fiecare secundă tot mai multă viteză, ducînd cu el sarcina de naufragiați... De expropriați. Și, în mijlocul acestor bărbați și femei înghesuiți umăr lîngă umăr în mirosul de sudoare și groază, se va găsi cadavrul Genevievei, frînt în cine știe ce postură grotescă. Cu șalele fracturate de spasme. Se scutură. La ce bun s-o mai lungească? Poate că tînăra alesese soluția cea mai bună? De ce să aștepte, de vreme ce sfîrșitul avea să fie oricum același?

Cu un oftat, struni calul să se întoarcă. Într-o oră, operația de evacuare avea să ia sfîrșit, ultimul ascensor, se va pune în mișcare, lăsînd unitatea de producție ruptă de lume, fără nici un mijloc de legătură. La fel de izolată ca o insulă. Cabinele n-aveau să mai revină decît peste trei sau patru zile... Cînd pedeapsa se va fi încheiat. Se înfioră, dintr-o dată neliniștit. N-ar fi trebuit să rămînă singur.

Ridicînd bărbia, examinează cerul cu azurul său cojit și norii falși. Păsările păreau și mai jos decît adineaori. Înjură și-și

îndreptă atenția spre drum, în speranța de-a descoperi un oarecare companion pentru ultimele clipe de viață.

Deodată, în mijlocul unei piațete, privirea sa se agăță de un tablou insolit. Un bărbat și o femeie, complet goi, înfiți în fața unui afiș mare galben-sulf. Tânărul purta un implant lombar indicând clar că nu era de la acel etaj, de vreme ce acolo se grefau încuietori electronice la înălțimea inimii. Fata nu prezenta nici un sistem analog, trădându-și apartenența la casta privilegiată a liber-călătorilor. Străini. Fugari, probabil. În acest caz, își aleseseră prost locul!

Îi apostrofă voios:

— Hei! S-ar zice că tocmai v-ați prins că barca de salvare vă e găurită! Numele meu e Henry. Sînt condamnat...

Tînăra se apropie. O găsi foarte frumoasă.

— Eu sînt Sirce, făcu ea cu o voce răgușită, iar el David...

— Legea presei e o pedeapsă foarte veche, explică Henry. A fost concepută pentru a stîrpi din fașă orice tertativă de rebeliune, deviaționism sau lipsă de productivitate. E un paloș suspendat deasupra fiecărei unități de fabricație. Directoratul ne amenință la fiecare scădere a producției.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Sirce punînd picior peste picior.

Se așezaseră, David și Sirce în continuare goi, pe terasa unei cafenele în plin centru al orașului-fantomă, și acest spectacol avea ceva supranatural, nemaivăzut. Henry își țuguie buzele.

— Probabil un virus. Puterea nutritivă a cărnii a scăzut tot mai mult. În unele zile ar fi trebuit să mănînci o sută de kile ca să atingi valoarea calorică a două ouă. Cu toate eforturile noastre, curba nu s-a redresat. Sus au început să ne acuze de sabotaj deliberat, de complot. Lucrurile s-au înrăutățit, apoi sentința s-a prăvălit ca un satîr: legea presei. Ce mai panică!

— Vreau foarte mult să înțeleg! interveni David. În ce constă exact osînda despre care vorbești?

Henry se lăsă pe spătar și arătă cu degetul deasupra capului.

— Vedeți "cerul"? Plafonul? Ei bine, în cursul celor trei zile care urmează, va coborî în fiecare oră puțin mai jos, pînă va atinge pămîntul. O să coboare spre noi, ca o presă, zdrobind casele, instalațiile, aplatizînd pădurile, podurile, tot ce se înalță deasupra solului. Întreaga unitate se va transforma într-o nicovală. Tavanul e montat pe enorme leviere hidraulice cărora nimic nu le poate stînjiți sau încetini cursul. Această pedeapsă are ceva exemplar, faptul că afectează imaginația mulțimilor, terorizează femeile și copiii. Cei care-au trăit-o o dată n-au nici un chef s-o mai ia de la capăt. Cînd vor readuce populația orașului, or s-o abandoneze în mijlocul unei cîmpii de moloz cu ordin să reconstruiască totul, s-o ia de la zero — și credeți-mă, se va face într-un timp record! Se vor lua la întrecere în materie de zel! În șase luni unitatea va funcționa cu tot randamentul.

— Și dumneata?

— Eu? Fac parte din cadrele condamnate. Acțiunea noastră a fost judecată ca fiind moale, suspectă. Vinovată. Cu ocazia evacuării nu ni s-au dezactivat implanturile, ceea ce ne interzice să luăm parte la exod. Trebuie să rămînem aici, s-așteptăm să ne cadă ceru-n cap. Treaba noastră cum ne descurcăm să rămînem în viață.

— E posibil?

— O s-o aflăm foarte curînd, de vreme ce sîntem toți trei în aceeași barcă. Unitatea e total izolată, ruptă de restul lumii. Îndărătul ușilor de acces în lifturi e vidul cuștilor. Puțuri de kilometri întregi. Cabinele n-or să revină decît odată executată sentința.

— Ești singur? întrebă Sirce.

— Nu, cred că sîntem vreo douăzeci de condamnați. Toți responsabili de înalt nivel. Pentru moment, se ascund, dar odată trecut șocul o să-i vedeți ieșind. Cunososc procesul, am supraviețuit deja unei laminări.

— Cum?

— O minune. O falie în sol, o crevasă. M-am aruncat în clipa cînd plafonul îmi mîngîia părul. Am rămas acolo o zi întreagă, în întuneric total, să ascult pămîntul și molozul năruindu-se în jurul meu. Un adevărat miracol.

Își drese glasul.

— Veniți, mergem să ne luăm obolul de la magazine ca să vă-mbrăcați. Pe urmă vom încerca să mîncăm.

Îi tîrî prin mai multe prăvălioare de lux, insistînd ca Sirce să aleagă toalete nomenclaturiste. David se pomeni curînd înghesuit într-un smoking de înaltă clasă, cu picioarele garnisite în piele veritabilă, și senzația de-a pluti prin mijlocul fumurilor unui vis. Spectacolul orașului pustiit înlătura orice realitate a faptelor și evenimentelor. Aproape că uită de rănila și cicatricile ce începeau să i se formeze pe piept. Un ceas mai devreme, cînd se plînsese de ele, Henry pătrunsese într-o farmacie, demolase rafturile ca un vandal perfect, pentru a sfîrși prin a flutura triumfal un tub de comprimate analgezice cu adevărat eficace. De-atunci, străbăteau bulevardul principal, oprindu-se în toate barurile pentru a experimenta de fiecare dată cîte un nou cocktail. Puțin obișnuit cu alcoolul, tînărul își simțea echilibrul devenind din ce în ce mai precar.

— Toate astea sînt puerile, chicotea Henry, agitîndu-și shakerul, dar nu-i nimic rău în a-ți satisface cîteva capricii! Cine n-a visat vreodată să facă ceea ce facem noi chiar în acest moment?

Eșuară în saloanele a ceea ce părea să fie o casă de rendez-vous uluitor de luxoasă, și David fu fericit să găsească în sfîrșit un pat în care să se prăvale. În clipa cînd se cufunda în somn, observă capul inginerului pătrunzînd între coapsele Sircei culcată pe spate, cu rochia ridicată pînă-n talie, și luă cu el în inconștiență această imagine ca pe o scenă de coșmar.

Puțin înaintea zorilor, îl trezi o serie de convulsii inexplicabile care-l aruncară pe jos, cu coloana vertebrală forfecată de junghiuri dureroase. Criza fu pe cît de scurtă pe-

atît de intensă, și îl încercă un neplăcut sentiment de greață. Avea să moară cu întîrziere ca urmare a coborîrii, sau răul nu era decît trecător? Absența răspunsului îl ținu un ceas îndelungat cu ochii deschiși, apoi oboseala își reintră în drepturi.

Capitolul IX

Cînd își recăpătară cunoștința, falsa euforie din ajun se risipise. Tăcut și gol, orașul le apărea lugubru. Rămaseră prostrați pe o bancă din grădina publică, cu ochii fixați pe jetul subțire de apă al unei fîntîni. David dîrdîia, cuprins de febră, cu pieptul sfîșiat de mîncărimi insuportabile. Machiajul Sircei se scursese, ceea ce-i dădea alura unei păpuși sinistre. Cît despre Henry, el părea să aibă cel mai mult de furcă în a-și controla tremurul agitat al mîinilor.

Rămaseră astfel pînă la o oră înaintată a dimineții, neîndrăznind să ridice capul, apoi își reluară hoinăreala. David descoperi un om spînzurat de un felinar, Sirce — o femeie cu încheieturile mîinilor tăiate, în toaleta unui restaurant unde poposiseră să bea puțină cafea. Amîndoi erau colaboratori apropiați de-ai lui Henry. Inginerul nu pronunță un cuvînt, dar fugi să vomeze mai la o parte. Petrecerea se sfîrșise.

Puțin mai tîrziu, depășiră un grup de oameni în cămăși albe, cu cravate la gît, care încercau zadarnic să deschida solul cu ajutorul ciocanelor-perforatoare și al fierăstraielor-laser.

— Vor să-și sape un adăpost, comentă Henry, dar își pierd vremea. Nimeni n-a reușit vreodată să spargă betonul celulelor. De altfel mă și-ndoiesc că e vorba într-adevăr de beton. Mai curînd un material refractar conceput pentru a rezista tuturor agresiunilor mecanice, și pe care laserele intră

în reverberație grație unei multitudini de bile de sticlă înecate în masa materialului, prisme tratate special pentru...

Tăcu. Ieșind de pe o stradă perpendiculară, un necunoscut se țira pe șosea, înaintînd ca o reptilă, cu burta lipită de asfalt și membrele pe jumătate îndoite. David observă cu stupeoare că avea capul acoperit cu o pungă de hîrtie opacă, o sacoșă de ambalaj pe care se etala în litere roșii numele unui mare magazin. Astfel gătit, avea aerul unui condamnat dus spre locul de execuție, cu fața înfășurată într-o cagulă oarbă. Omul se țira cu greutate, mergînd în zig-zag pe trotuar, fără un scop precis. Costumul său de oraș nu rezistase uzurii unei frecări prelungite, coatele și genunchii plini de hematoame arătîndu-se prin stofa găurită.

Cu gîfiieli de forjă se strecură pe sub o poartă și dispăru.

— O să mai vedeți și alții! rînji inginerul observînd surprinderea însoțitorilor săi. Ăștia sînt oamenii-șopîrlă. Cînd s-a dat publicității sentința, anumiți condamnați au încercat să-și măsluiască implanturile. Altfel spus, să le dezactiveze cu ajutorul vreunui medic de duzină. Dacă operația reușea, s-ar fi putut fofila în lift fără teama de-a muri un etaj mai sus! Din nenorocire, manevrele astea chirurgicale s-au terminat toate prin fiasco-uri, și sistemele de autoapărare ale implanturilor i-au lăsat pe înșelători fără simțul echilibrului. Nu mai pot să se țină pe picioare, să umble. Unii chiar se contorsionează zi și noapte, incapabili să mai poată deosebi susul de jos. Alții nu mai suportă vederea spațiilor largi fără să verse, și trebuie să-și închidă capul într-o pungă, pentru a regăsi o lume la dimensiunile lor. Numim asta complexul vizuinii. Amețeala! Trăiesc în inima unei amețeli permanente. Pentru ei, a fi așezat pe un scaun echivalează cu a-ți ține echilibrul pe parapetul unui pod de peste un hău fără fund. Atroce.

Cîteva minute mai tîrziu, se împiedică de un alt bolnav, chircit în mijlocul unui butoi metalic ce conținuse odinioară gudron. Era legat la ochi.

— Alții se închid în seifuri, comentă Henry pe un ton dezabuzat, ba chiar și-n propriul frigider!

Spre amiază, un scîrțîit îngrozitor îi făcu să ridice capetele. David își simți stomacul înnodîndu-se realizînd că "cerul" era acum atît de jos încît îndoise uriașa antenă emițătoare ce se înălța în vîrfurile clădirii radioului.

— Diseară plafonul va atinge acoperișurile celor mai înalte imobile, contată Sirce cu voce gravă. Henry, ai plănuit ceva?

— Da: să beau cu tine un pahar, și chiar mai multe!

David se forță să-și disciplineze respirația pentru a lupta cu fluxul de panică ce se răspîndea în el. Fatalismul inginerului îl înspîimînta. Chiar și Sirce părea să-și piardă calmul.

Ca și în ajun, se așezară pe terasa unei braserii și băură în tăcere. Din locul unde stătea, David putea vedea cuvele de producție ale complexului industrial. Carnea, pe care nimeni n-o mai recolta, continua să prospere, crescînd în enorme ciuperci de țesuturi crude în mijlocul rețelei de conducte. S-ar fi zis că o pădure de mușchi jupuiți se apucase să crească pe deasupra rezervoarelor. Stomacul tînărului amenința să se reverse. Henry, care dăduse peste cap mai multe pahare de whisky, dormita. Sirce se ridică, împingîndu-și furioasă scaunul, și începu să măsoare locul înapoi și-ncoace.

— Numai de-ar fi fost totul în regulă... murmură ea ca pentru sine.

David se apropie.

— La ce te gîndești?

Fata avu o ezitare imperceptibilă, apoi rosti:

— La termite.

David încruntă sprîncenele, interzis. Deodată în cap i se făcu lumină.

— Vrei să spui că... complotul...?

Sirce ridică din umeri.

— Da. La ce bun să mai avem secrete în punctul unde-am ajuns? Termita este o creație artificială. Creația noastră. Eram un mic grup de entomologi în dezacord cu sistemul. O întîmplare, în cursul unei experiențe, ne-a transformat în complotiști. Conjurați. Vezi ce ușor pare! Pe vremea aceea, lucram pe insecte criogenate, animale asemănătoare tigrlui

care-a fost gata să te ucidă. Unul din noi a descoperit un mijloc de-a dezvolta anumite insecte, de-a le produce mutații în sensul de-a nu mai ataca lemnul, ci... betonul!

— Dar de ce?

— Pentru a sparge izolarea, desigur! Pentru a sfârși cu sistemul compartimentelor, al îngrădirii! Nu te-ai săturat să trăiești într-o închisoare, într-o celulă? Între patru pereți? Într-o fază inițială, obiectivul nostru era să stabilim contactul între mai multe unități situate la același etaj. Termitele, forîndu-și tunelul, deschideau drmurii, circuite de comunicare. În imaginația noastră, oamenii aveau să se descopere, să fraternizeze, să se unească. Vai!

— Vai?

— O știi la fel ca mine! Oamenii s-au temut să ia calea galeriilor, a aventurii. Sistemul îngrădirii, teama de pseudo-epidemii, îi țineau ținuți în loc. Singuri hoții de fier au înțeles avantajul pe care li-l aducea sfârșitul izolării! Au folosit noile căi de comunicație astfel create pentru a-și astîmpăra setea de răzbunare, pentru a se răspîndi din unitate în unitate și a se deda jafului. Mai mult, termitele au izbutit performanța de a ne scăpa de sub control. Au încetat să asculte de stimulii radio, apucîndu-se să sape în toate sensurile, transformînd orașul în strecurătoare...

David se lăsă să cadă pe marginea trotuarului, copleșit.

— Ați conceput monștrii ăștia în laborator! exclamă el cu dezgust. Da sînteți nebuni cu toții! Nu vi s-a-ntîmplat niciodată să vă gîndiți că insectele astea, *scobind mereu*, pot atinge sau chiar să depășească limitele orașului, și să ne pună în contact cu *exteriorul*! Cu tot ce se află la exterior: viruși mortali, gaze, apă, radiații cosmice, mai știu eu ce! E de neînchipuit! În fine, e evident că într-o zi sau alta termitele vor ataca și *străpunge* ultimul zid, cel care ne izolează, ne apără de ceea ce e afară.

Sirce se așeză lîngă el și îi puse mîna pe umăr.

— Noi nu credem că exteriorul e lumea aceea a morții pe care Directoratul se încapățînează dintotdeauna să ne-o

descrie, spuse ea pe un ton calm. Gîndește-te. Puterea are interesul să ne țină în robie, să ne închidă în sistemul ei, de vreme ce ea, și numai ea, profită de acest sistem. În ce mă privește, sînt convinsă că exteriorul e absolut locuibil. Poate că a avut, loc un război, dar toate astea sînt de-acum atît de îndepărtate încît fauna și flora au avut timp să se refacă.

— Ipoteze! i-o tăie David. Nimic decît ipoteze! Și dacă orașul e scufundat, mm? La asta te-ai gîndit? Dacă termitelile perforează coca cubului o să pierim cu toții înecați! Dacă sîntem pe orbită, vidul și frigul glacial al cosmosului au să invadeze tunelurile săpate de fermecătoarele tale gînganii, și se vor răsîndi de la un etaj la altul... Sînteți niște visători, niște iresponsabili!

— Asta au și spus cei ce ne-au denunțat. Complotul a fost descoperit. Toți camarazii mei au pierit în cuptoarele unităților de curățătorie, și...

David ridică din umeri.

— N-ajută la nimic s-o mai lungim! E prea tîrziu! Dacă orașul începe să se surpe, va trebui oricum să ieșim. Cel puțin dacă nu găsim un mijloc de-a neutraliza termitelile.

Tînăra scuipă cu furie.

— Vorbești ca valeții Directoratului! Știi cum ne porecliseră sticleții? Mîncătorii de ziduri! Nu înțelegi, așadar, că nimic nu deosebește orașul ăsta de un penitenciar?

— Nu cred că sufereai prea mult! rîse David. Făceai parte dintr-o castă conducătoare: cercetătorii, asimilați medicinei, fără implant, liber-călători. Ai putut cutreiera orașul de sus și pînă jos, cîtă vreme eu...

Se întrerupse, cu respirația tăiată. Timp de cîteva secunde stătură față în față, ca niște cîini gata să muște, apoi tensiunea scăzu și își întoarseră chipul unul de la celălalt.

— Aveți informații valabile despre exterior? murmură într-un tîrziu tînărul. Ați întîlnit măcar pe cineva care să fi riscat? Ați recepționat mesaje?

— Șeful nostru afirma că a fost în legătură cu un om de-afară, răspunse Sirce cu un fel de regret.

- Un simulator!
- Nu pricepi iar!

Un trosnet amenințător îi întrerupse. "Cerul" atinsese acoperișul celui mai înalt building, turnul Comitetului de Control, dărîmînd hornurile de ventilație, tasînd ultimul etaj cu mai multe zeci de centimetri. Henry tresări în fotoliu.

- Merge mai repede decît credeam! mormăi el căscînd.

Foarte departe, deasupra lor, geamurile explodau sub apăsare, făcînd să plouă în stradă un potop de sticlă spartă. Cioburi zebrară aerul, sfișiind tenda și umbrelele unui salon de ceai înainte de-a se dezagrega pe sol într-o multitudine de rafale cristaline. Pentru prima oară de la sosire, David simți frica insinuîndu-i-se în oase. Sirce îi strînse brațul.

- Doar termita ne pot scoate de-aici! îi gîfii ea în tîmplă.

Apoi, întorcîndu-se spre inginer:

- Henry, ați suferit în vreun moment sau altul o incursiune a termitelor?

— Nu, ne-au pus să dăm notă despre asta, dar detectoarele n-au semnalizat niciodată nimic. Cred că e vorba de-o legendă...

- Trebuie să verificăm! îl întrerupse David. Să facem turul unității pe lîngă pereți. Dacă prin minune...

— Nu cred că minunile se produc la comandă! îl ironiză inginerul. În sfîrșit, dacă țineți cu tot dinadinsul... În orice caz, trebuie să ne dăm iluzia că facem ceva!

Nu le fu prea ușor să găsească un vehicul, și încă mai greu să iasă din oraș, atît de blocate erau căile de acces. Timp de peste o oră străbătură peretele în lungul diferitelor sale suprafețe. Zadarnic. Betonul era absolut intact. Ca să le pună capac la toate, mașina rămase fără combustibil și trebuiră să revină în oraș pe jos, de-a latul dealului de conducte și ciosvîrte de carne, dintre care unele începeau să atingă dimensiunile unor mici coline.

Henry scutură din cap.

- Probabilitățile sînt destul de slabe ca în cursul următoarelor ore termita "voastre" să vină la țanc să ne

străpungă o galerie sub nas, uite-așa, din întâmplare! Ca să ne scape!

Gluma sa nimeri ca nuca-n perete. Ziua scădea. Cum felinarele se aprindeau unele după altele, hotărîră să intre într-un restaurant unde puteau găsi mîncăruri gata preparate. Dar, odată așezați la masă, își dădură seama că nici unul dintre ei nu era în stare să înghită un singur duminicat. Henry reîncepu să bea, apoi se apucă să mîngîie coapsele tinerei femei, care se eliberă cu violență. Ieși, cu David după ea, și se opri în mijlocul unei treceri de pietoni.

— Trebuie să găsim! răcnii ea cu ochii scînteindu-i de furie reținută. Nu se poate să fi făcut tot drumul ăsta ca să ne lăsăm turțiți, ca niște clătite!

Undeva, în noapte, un zid se prăbuși, precedat de o cascadă de țigle.

— De cum se vor dărîma imobilele, situația o să devină fără ieșire, observă David. Va trebui să ne ferim din toate părțile. O să murim sub moloz cu mult înainte chiar ca tavanul să ne atingă!

— Curat încurajator! îl persiflă fata. Atunci culcă-te și-așteaptă!

— Azi după-amiază vorbeai de niște stimuli radio? Teleghidați termitelile?

— Nu, era doar un semnal de rapel pe o frecvență foarte greu de izolat. Dar n-a mers. Au încetat foarte repede să se mai supună. Nimic de făcut în direcția asta...

David scuipă, scîrbit. O secundă, își zări imaginea în vitrina unui mare magazin: el în smoking și papion, ea cu rochie de seară decoltată pîn-la buric. Ambii opriți în plin centru al unei treceri de pietoni, grotești.

— Hai să ne culcăm! suspină Sirce, răsucindu-se pe tocurile ei cui. Și sa ne rugăm să ne vină în vis inspirația.

David fu gata s-o întrebe dacă avea să facă iar dragoste cu Henry, apoi își mușcă buzele. La urma urmei, era absolut liberă să nu iubească gunoierii! Pătrunse în cea mai apropiată clădire, apăsă un buton la întâmplare și se instala în primul

apartament a cărui ușa binevoi să se deschidă. Odată întins pe pat, nu-și putu totuși găsi somnul, într-atît i se învîrteau în cap dezvăluirile fetei. Așadar, termitelile fuseseră concepute pentru a deveni instrumente ale unui complot! Aceste animale ce devorau temeliile orașului, ucigîndu-i pe toți cei ce le ieșeau în cale, avuseseră misiunea de a trasa o linie de unire între celule, de a-i face pe oamenii cubului să descopere bucuriile comunicării! Treaba putea stîrni rîsul, dacă urmările conjurației n-ar fi fost atît de dramatice.

Cît despre hoții de fier, dacă, din nenorocire, într-o bună zi unul dintre ei găsea un truc oarecare de a neutraliza implanturile, tribul dezlănțuit n-avea să se mai mulțumească doar cu colonizarea unui etaj, ci avea să pornească la cucerirea nivelelor superioare! Blocarea sau rechemarea ascensoarelor n-avea să mai servească la nimic, de vreme ce le era de-acum posibil să folosească galeriile săpate de insecte.

David se frămîntă, scăldat în sudori reci la gîndul că în chiar acel moment una din fiare ataca poate învelișul protector al cubului, înaintînd în fiecare secundă încă puțin spre exterior... Vacarmul unei prăbușiri în imediata lui apropiere îl smulse din gînduri. Plafonul își urma coborîrea, terminînd de pulverizat turnul Comitetului de Control. Realiză faptul că nu reușea să accepte ideea de-a muri, ceva în străfundurile lui refuzînd această eventualitate.

Se ridică dintr-o zvîcnitură a șalelor și ieși pe culoar. Simțea dintr-o dată dorința de-a sta de vorbă cu cineva, de-a se distra. Cum zgomotul se stinge, remarcă o rază de lumină sub o ușa, în fundul coridorului. Ezită o secundă, apoi merse spre apartament și bătut la ușa. Nimeni nu răspunse. Supunîndu-se unui impuls, împinse batantul. Picioarele desculțe ale femeii aproape că-l loviră în burtă. Era încă tînără, îmbrăcată doar într-un combinezon de nylon roz. Se legăna la un metru de sol, spînzurată de-o țeava cu ajutorul unui prelungitor electric; fața vînată — umflată — scuipa o limbă aproape neagră. David se dădu înapoi.

În clipa cînd vroia să închidă ușa, observă că în unele locuri izolația din plastic ce acoperea cablul cedase, dezvăluind firul de cupru ce se afunda în carne ca o coardă de pian. Se strîmbă, făcu cale-ntoarsă, apoi încremeni ca lovit de trăsnet. Firul de cupru! De ce nu se gîndise mai devreme? Coborî în fugă scara de serviciu, și năvăli în stradă urlînd numele Sircei cît îl ținea gura.

În fine se aprinse o lumină la etajul doi al unei clădiri, apoi fereastra se deschise și fata apărură, cu pieptul gol și părul asudat lipit de obraji. Gîfîind, îi explică ce descoperise. Cum fata continua să-l privească, interzisă, insistă:

— Ce dracu, așa-i! Firul de cupru! Cînd lucram la ghenă, Waldo spunea mereu că termitelile se-nnebunesc și sînt capabile să-l simtă printr-un zid de-o sută de coți! Nu înțelegi?

— Doamne! Dac-ai avea dreptate... Vin!

Coborî, însoțită de un Henry ursuz și prea puțin convins de utilitatea unei asemenea agitații. David însă era tot mai excitat.

— Dacă reușim să îngrămădim într-un punct oarecare al unității, lîngă un perete, de preferință, un morman de cupru suficient pentru a capta atenția unei insecte, avem o mică șansă ca aceasta să foreze un tunel în direcția noastră...

— Ești sigur de povestea asta cu cuprul? întrebă Sirce cu ochii strălucitori.

— L-am tot auzit pe Waldo, coatramaistrul, repetînd-o. Riscăm ceva?

Se întoarseră spre Henry, întrebîndu-l dacă ar fi în stare să localizeze diferitele stocuri ale unității; inginerul îi îndrumă spre compania de electrificare. Trebuia apoi să procure un camion, ceea ce le luă peste două ore de căutări. În depourile de întreținere, puseră mîna pe vreo zece rulouri de cablu, ce trebuiau încărcate. Din fericire, acolo se găsea și un robot-magaziner care putu îndeplini sarcina fără probleme.

Cînd părăsiră garajul, hainele le trăsneau de transpirație. Cu mîinile încleștate pe volan, Henry conducea în slalom prin

oraș în căutarea unei ieșiri care să nu fie blocată de un maldăr de epave.

— Ar fi trebuit să ascultăm pereții cu sonarul, gîfii el ștergîndu-și fruntea cu manșeta. Să-ncercăm să determinăm dacă vreunul din ei prezintă simptomele unei prezențe interne. Asta ne-ar fi scutit să pescuim la întîmplare...

— Aveți cele necesare? întrerupse David.

Celălalt ridică din umeri.

— Era material la etajul douăzeci al Comitetului de control, dacă-ți venea sclipirea asta de geniu azi-dimineață măcar...

David era pe punctul să-i răspundă verde că "el, cel puțin, nu-și petrecuse timpul bînd și plutind prin nori", dar se stăpîni și-și înghiți saliva. Atmosfera era deja destul de tensionată, și nu folosea la nimic să mai toarne gaz peste foc. Camionul, prea încărcat, fu cît pe-aci să se răstoarne la o cotitură. David înjură, provocînd furia inginerului. O secundă fură la un pas de-a se arunca unul asupra celuilalt, dar Sirce îi despărți. Ea alege unul dintre pereți, la întîmplare. Robotul descărcă rulourile în douăzeci de minute și-și relua locul în mașină.

— Și acum? latră Henry.

— Trebuie să continuăm! spuse răspicat fata. Să radem toată unitatea pentru a aduce cît mai mult metal posibil. Cu cît va fi mai multă momeală, ca-atît vom avea șanse mai mari de reușită...

Se urcară în camion fără o vorbă și luară calea fabricii de carne.

— Sînt nu puține țevării sau conductori de cupru, și ploturi de electroliză, dar toate astea împrăștiate... Va trebui să căutăm...

Petrecură noaptea în mijlocul labirintului de conducte, răsucind, tăind. Cu mîinile presărate de bășici. Nimic nu conta mai mult decît acești cîțiva metri de cabluri, acești conductori, aceste sîrme. David își opări antebrațul tăind un serpent. Cam peste tot se revărsau lichide vitale, formînd băltoace puturoase cu pătrunzătoare mirosuri animale.

— Sîntem pe cale să aruncăm în aer toate cazanele cu carne, bombăm Henry. În două ore, toate hălciile or să fie putrede. Atunci să te ții putoare!

David aruncă o privire neliniștită colinei de carne crudă ce-i domina, apoi își reîncepu treaba.

Dimineața, adunaseră un camion de fierărie diversă. Sufereau toți de tăieturi multiple și se găseau în pragul epuizării. Se duseră să-și descarce recolta la piciorul zidului, apoi se trîntiră pe iarba artificială a taluzului. Împrejurul lor cuprul își răspîndea mirosul acid, înțepător. Adormiră.

Primul lucru pe care-l remarcă David deschizînd ochii fu cerul. Jos. Groaznic de jos. I se părea că, dacă s-ar fi urcat pe o scară, ar fi putut atinge norii cu degetul. Henry și Sirce continuau să doarmă. Se așeză. În spatele lui, orașul se distrusese oribil și singure clădirile cu mai puțin de cinci etaje mai erau în picioare. Cam peste tot dărîmături de beton își înălțau cioturile.

Își mușcă bazele. Deasupra lui, imensa suprafață albastru-azur părea totuși imobilă. Ce se întîmplase cu ceilalți condamnați? Mai era timp să-i prevină? Dar să-i prevină ce? Lupta cu dorința de-a se duce să-și lipească urechea de perete. Oricum n-ar fi auzit nimic. Izuri de putrefacție se înălțau dinspre complexul industrial, și preferă să nu se uite în direcția aceea.

Sirce ridică în sfîrșit capul.

— Ei? se interesă ea

— Nimic. Dar ar fi mai bine să ne-ndepărtăm. Dacă vine animalul, sigur n-o să ne aprecieze prezența.

— Ai dreptate!

Fata îl trezi pe Henry și toți trei urcară în camion, deplasîndu-se pînă la intersecție.

— Pescuitul nu pare să dea mare lucru! rînji inginerul, trecîndu-și dosul mîinii peste obrajii albăstriți de barbă.

Cum nimeni nu-i răspunse, se cufundă într-o tăcere posomorîță.

— Cît timp ne mai rămîne? întrebă Sirce. Doar cu puțin peste cincisprezece ore, în orice caz. Douăzeci poate...

Ca pentru a-i sublinia cuvintele, un imobil explodează sub presiunea plafonului. Peste tot, fațadele se răsturnau, ca niște uriașe decoruri de carton, stîrnind nori de praf alb. Puțin mai încolo, înnebunit de spaimă sau de băutură, un bărbat conducea în zigzag o mașină de pompieri a cărei scară culisantă prelungă arunca reflexe de lumină. O cotitură mai hazardată decît celelalte aruncă deodată vehiculul de-a curmezișul șoselei, cu motorul blocat și pneurile fumegînd. Fără să se piardă cu firea, șoferul sări afară din cabină și fugi în spate, unde manipula comenzile de ridicare. Cu o lentoare de vis, marea scară se înălță într-un unghi de șaptezeci de grade, făcînd diferitele tronsoane să culiseze unul după altul. Sub ochii năuciți ai lui David, ultimul segment se ciocni de plafon, apoi se retractă ușor. Deja omul se lansase la atacul treptelor. Nu se ajuta decît cu mîna dreaptă, stînga rămînînd crispată pe toarta unei găleți metalice pe care o trăgea după el cu efort. De cum ajuase în vîrf, își cufundă antebrațul în recipient și-l scoase agitînd o pensulă mare îmbibată toată în vopsea neagră. Spectacolul avea în el ceva fascinant și, timp de cîteva secunde, David își ținu respirația. Drept, în înălțimea scării ce se legăna încet la fiecare gest, necunoscutul al cărui creștet atîngea gigantul plafon se străduia să traseze litere groase și regulate în mijlocul norilor pictați. Un nume, o dată. Instinctiv, tînărul se gîndi la acei puști care acopereau cu mîzgălituri locurile publice, sau își gravau inițialele cu briceagul pe mesele restaurantelor. Aici, un om își scria numele pe cer. Era o nebunie totală!

Dar plafonul continua să coboare, apăsînd cu toată greutatea pe scara de oțel care se curba periculos. Sus, necunoscutul se dăduse înapoi cu cîteva trepte, urmîndu-și lucrul fără să pară a-și da seama că asamblajul de oțel se putea rupe dintr-o clipă-ntr-alta. David deschise gura pentru a-l striga. În același moment, ultimul segment se frînse cu un pocnet metalic îngrozitor de strident. După o scurtă

traietorie rectilinie, pictorul nebun se zdrobi pe capota camionului pe care o sfărîmă ca pe o coajă de ou.

David întoarse capul. Curînd, din oraș n-avea să mai rămînă nimic, doar un morman de praf născut din pietrele conștiincios fărîmițate, mașini reduse la starea unor băltoace de metal fără nici un relief, obiecte aplatizate, neidentificabile... Dar cînd plafonul urma să-și reia poziția inițială, numele badijonat cu vopsea neagră avea să fie acolo, etalîndu-se în mijlocul norilor ca o mărturie. O acuzație.

Epuizat de goana nocturnă, David căzu în inconștiență. Rostogolindu-se, fără a-și da seama măcar, din real în colcăitul inform al coșmarurilor.

Cînd deschise din nou ochii, cerul era oribil de jos. Sirce îi puse mîna pe piept. Vru să spună cîteva cuvinte dar vacarmul năruirilor era atît de puternic încît ar fi trebuit să urle pentru ă se face auzit. Orașul trosnea din toate încheieturile, laminat, compresat. Instalațiile metalice ale Centrului de producție se pliau lent peste ele însele ca niște cutii de bere strivite sub călcîi. Turtite de presiune, ciosvîrtele de carne evocau imaginea unor baloane gata să explodeze: netede, întinse, lucitoare. David se simțea înghețat, cu creierul gol. Fără să știe ce face, o luă pe fată de umeri și o trase spre el, căutîndu-i buzele. Ea se lăsă sărutată, cu gura rece. Inertă.

Primul bulgăre de carne explodă, proiectînd o ploaie de sînge și rămășițe organice pe-o rază de mai multe sute de metri. Sirce și David se pomeniră inundați de cheaguri înainte să poată schița un gest. Drumul însuși căpătase o tentă stacojie, ca sub efectul unei gigantice hemoragii. Acum cerul îi domina de la șase sau opt metri, doar cu puțin mai mult poate, și impresia de sufocare devenea insuportabilă. Fugiră spre camion, alunecînd pe asfaltul cleios. Henry le deschise portiera. Era palid, foarte palid și mari cearcăne vinete îi subliniau ochii. Se prăvăliră pe scaune, incapabili să înșiruie două gînduri coerente.

— Cred că e timpul! urlă inginerul scotocind în buzunarul de la piept al cămășii. Vreți și voi?

Le întinse palma, unde sclipeau niște mici capsule translucide.

— Cianură de potasiu, explică el, lungind silabele. Extrem de eficace.

David luă una dintre pilule.

— O spargi între dinți, comentă Henry, strecurînd o pastilă de sticlă în gură. Mai bine decît să terminăm făcuți piftie, credeți-mă!

— Priviți! strigă deodată Sirce. Priviți!

Bătu în tabloul de bord pentru a le atrage atenția. Drept în fața lor, la înălțimea grămezii de cupru, peretele își schimbase brusc culoarea. O pată albă se decupa pe beton, cu fiecare secundă tot mai netă, pentru a lua în cele din urmă aspectul unui cerc perfect. Zidul încăpu să se topească într-o ploaie de scînteii și organele bucale sfărîmătoare ale insectei ieșiră în mijlocul unui nor de funingine cu miros înțepător.

— A venit! A venit!

Vociferau în cor, agitîndu-se ca niște copilandri, înflăcărîndu-se cît îi ținea gura. Fură însă nevoiți să se dezumfle repede, căci enormul animal rămînea imobilizat de-a latul intrării, tăindu-le accesul în tunel. Secrețiile acide i se prelingeau de pe mandibule, scobind în sol cratere fumegînde. Cleștii săi hipertrofiați se întinseră spre rulourile de cablu. David își mușcă buzele. Era absolut imposibil să avanseze spre ea fără a-i atrage atenția, nemaivorbind de ipoteza de-a i se strecura în spate pentru a pătrunde în galeria proaspăt deschisă. Deasupra lor, plafonul foarte apropiat scîrțîia înfiorător.

— Coboriți! comandă brusc Henry. O să-i trimitem robotul-hamal!

Săriră jos și alergară spre androidul de transport pe care-l programară, cu degete tremurătoare. Mașinăria masivă o luă la fugă pe șenilele ei, cu brațele întinse. David știa că un asemenea mecanism putea ridica greutatea incredibile fără cea mai mică problemă, dar se temea de termite. Nu greșea. Abia ajunsese robotul în apropierea insectei că un jet de acid îl lovi

în plin, deschizându-i o gaură enormă în cuirasă, rozînd fire și circuite într-o fracțiune de secundă. Cu un sughițat, androidul merse un minut în zig-zag, apoi se răsturnă în șanț, în mijlocul unui concert de trosnituri.

Henry înjură.

— Fir-ar să fie! scuipe el plesnindu-și fruntea. Mai avem o șansă! Camionul! Am să intru-n porcăria aia cu toată viteza. Odată pornită, nimic nu mai poate opri o mașină de greutatea asta. Dați-vă la o parte, îmi iau elan!

Se repezi la volan și demară în marșarier, fără măcar să închidă portiera. David observă cu o strîngere de inimă că "cerul" aproape atinge acoperișul cabinei. În cîteva minute avea să fie prea tîrziu, plafonul va apăsa cu toată puterea partea de sus a camionului, împiedicîndu-l să înainteze, înfundîndu-i roțile în asfalt.

Răsună un urlet de viteze prost manevrate apoi vehiculul țîșni din curbă, lansat cu toată forța, improșcînd de-o parte și de alta jerbe de sînge negru. Mîna Sircei se strînse pe brațul lui David și unghiile îi pătrunseră în carne.

În ultima secundă, insecta ghici primejdia. Un jet de lichid coroziv biciui bolidul la înălțimea barelor de șoc, dar era deja prea tîrziu, radiatorul străpunse carapacea de chitină cu un zgomot mat, antrenînd insecta în goana sa. Frînele scîrțîiră peste măsură de ascuțit, dar roțile blocate continuară să lunece pe șoseaua încleiată ca pe un patinoar. O ghirlandă de măruntaie se răspîndiseră pe drum, trasînd o lungă linie grețoasă. Camionul deriva în această mlaștină, zigzagînd periculos.

Deodată un ultim jet de acid izbi capota, spărgînd parbrizul care se volatiliză. Inginerul avu senzația că o palmă de plumb topit îi smulge fața. Scăpă volanul, și de îndată vehiculul o luă către șanț, derapă și lovi din plin o cabină telefonică. O explozie surdă scutură corpul frînt al insectei în clipa cînd motorul zbură făcut bucăți. Nu trebui decît o secundă pentru ca mașina de zece tone, omul și fiara să se preschimbe într-o unică torță.

Sirce scutură umărul lui David, care, terifiat de spectacolul flăcărilor ce lingeau carcasa camionului, nici măcar nu se mai gîndea să fugă.

— Nu mai e nimic de făcut! urlă ea. Hai, grăbește-te!

Îl luă de mînă și-l trase spre gaura ce străpungea zidăria cenușie. Tînărul se lăsă dus, buimăcit. În fața lor, incendiul pipăia plafonul, tatuînd cerul cu dîre mari și negre. Se azvîrliră în galerie, cu mîinile înainte și plămîinii roși de emanațiile corozive.

— Fugi! striga Sirce. Fugi!

David fugea, luptînd cu junghiul ce-i tortura coastele, încercînd să uite furnicăturile acide care îi devorau gleznele. Fugea, cu inima bătînd nebună și tîmplele comprimate într-o menghină invizibilă. Și, deodată, se lăsă întunericul. Apăsător. Orb. Nici o lumină nu se mai infiltra în urma lor. Plafonul atinsese solul. Se repeziră unul spre altul, scuturați de suspine nervoase.

Capitolul X

Merseră în noapte timp de două zile la rînd, cu gura și ochii înfășurați în fișii de stofă pentru a scăpa de căderile pulverulente de funingine acidă. Era ca o partidă de baba-oarba, condamnată să nu se mai sfîrșească niciodată, un joc de copii prefăcut dintr-o dată în coșmar. În mai multe rînduri, David căzuse în genunchi, cu coloana vertebrală scuturată de spasme incontrolabile, și trebuise să-și înfunde o bucată de pînză între dinți pentru a-i împiedica să se izbească unii de alții. Deși lipsit de ceas, era aproape sigur că aceste crize se făceau tot mai lungi și că intervalele de repaus se scurtau în proporție neliniștitoare.

— E contra-efectul coborîrii, observase Sirce. Implantul tău protestează reacționînd cu întîrziere. O va face atîta vreme cît

nu-ți vei fi regăsit etajul de origine. Ești ca un pește ieșit din apă: la început rezistă asfixiei, iar apoi...

"Apoi crapă"! își spusese tînărul, mușcîndu-și buzele.

Își reluară înaintarea oarbă. Galeria părea interminabilă, astfel încît ajunseră să se întrebe dacă o serie de viraje imperceptibile nu-i făceau să se învîrtă în cerc.

Într-a treia zi David avu două noi crize. Convulsiile îl aruncară la pămînt ca, pe un automat cuprins brusc de nebunie. Genunchii i se izbeau între ei cu asemenea violență încît își simți carnea acoperindu-se de răni. Sexul i se înălță între picioare, extins într-o erecție inumană și groaznic de dureroasă. Mai tîrziu, cînd își recapătă controlul membrelor, își aminti că-și expulzase sămînța de peste șase ori în doar cîteva minute. Mușchii maseteri îl dureau atît de rău încît avea impresia că o duzină de persoane i se agățaseră de maxilarul inferior.

— Trebuie să găsim un ascensor cît mai repede posdbil, conchise Sirce, și să ne propulsăm cu un etaj mai sus, altfel te disloci. O să colecționezi revărsări sinoviale, ligamente rupte, întinderi. Ca să nu mai vorbim de leziunile coloanei vertebrale. Gimnastica asta va sfîrși prin a-ți fractura de-a binelea o vertebră!

— Crezi c-aș suporta o urcare? obiectase tînărul.

— Da, dacă e o revenire la nivelul tău de origine. Batimetrul implantului își va regăsi din aceeași mișcare echilibrul inițial — cel puțin așa îmi închipui. De fapt, nu-i decît o teorie. Dar, înainte de orice, trebuie să traversăm zidul ăsta dintr-o parte într-alta și să ne strecurăm într-o nouă unitate.

David remarcă ironic că grosimea peretelui care mai întîi îi salvase risca în prezent să-i coste viața. Fără apă și fără provizii, vor ajunge foarte curînd la capătul puterilor, incapabili să-și mai urmeze multă vreme orbecăiala. Aveau să moară la cotul unei galerii, Sirce în rochia ei de seară murdărită, el însîngerat în smokingul său de înaltă clasă! Tabloul i se păru atît de derizoriu încît nu-și putu reține un chicotit.

În cea de-a patra zi observară lumină la capătul tunelului și se încordară cu febrilitate, cu gîtul înnodat de speranță. Bucuria le fu însă de scurtă durată. De fapt pe măsură ce avansau, începură să distingă forme prăbușite de-o parte și de alta a galeriei. Pachete de zdrențe care în lucirea cenușie provenind de la extremitatea galeriei, se revelară a fi bărbați și femei prostrați, izbiți de o buimăceală vecină cu hipnoza. Își continuară apropierea fără o vorbă, pășind peste trupurile întinse, avînd grijă să nu calce nici una dintre mîinile ce zgîriau funinginea. Nimeni nu le adresă vreun cuvînt. Deodată, în timp ce străbăteau ultimii metri, o tînră fată îl apucă pe David de încheietura mîinii.

— Nu vă duceți mai departe, șopti ea cu o voce extenuată. Nu mai e nimic. Termitele...

Nu putu spune mai mult. David se degajă cu blîndețe și se apropie de ieșire. Imediat avu o tresărire și se aruncă înapoi. În fața lui nu mai era decît vidul. O prăpastie de mai multe sute de metri adîncime. Un hău de beton cenușiu.

— Solul unității a cedat, explică anevoios adoelscenta. Termitele îl sfredeliseră în toate sensurile, de mult. Se făcuse raport la Directorat, dar ordinul de evacuare n-a venit niciodată și nici implanturile nu ne-au fost dezactivate. Acum două zile a apărut o crăpătură, apoi o alta, și încă una. Cîțiva dintr-ai noștri s-au înghesuit în ascensoare fără să-ndrăznească să urce sau să coboare. Pesemne că și-acuma-s tot acolo. Alții, ca noi, s-au ascuns în tunelurile săpate de termite. Restul populației e...jos.

Își ascunse fața în mîini și începu să suspine.

David riscă o privire în vid, luptînd cu amețeala ce-i bloca beregata. Unitatea se surpase ca un apartament al cărui planșeu se năruie brusc sub picioarele ocupanților. Fragmente de beton, case și vehicule se duseseră să se zdrobească mai jos cu un etaj, omorînd pe locatarii de la nivelul inferior. Strîngînd din dinți, se gîndi dintr-o dată la groaza ce-i va fi cuprins pe cei de dedesubt cînd autobuze, căzi de baie, sute de bărbați și femei, urlînd, începuseră să le

plouă în cap. Groaznic. Acum nu mai rămînea nimic din cele două celule, decît o magmă de ghips, grinzi și resturi informe în fundul unei prăpăstii ciudat de dreptunghiulare. În timp ce se retrăgea, zări ușa galbenă a ascensorului, de cealaltă parte a gropii. Capete se înghesuiau la hublouri. Naufragiații din lift. Condamnați la nemișcare în fundul cabinei lor, condamnați la moarte orice-ar fi făcut. Se înfioră. Mîna i se încleștă de brațul Sircei.

— Să mergem, nu mai e nimic de sperat în partea asta. Cel puțin, dacă nu vrei să sari...

Femeia ridică din umeri și bătu în retragere. David încercă să-i spună ceva adolescenței, nu reuși, așa că se îndepărtă pe urmele tinerei, cu pieptul biciuit de fulgere de furie.

— Ai văzut opera insectelor tale scumpe? urlă de cum fură din nou pierduți în inima tenebrelor. I-ai văzut pe salvații din perete? O să-mi zici, poate, că fără tunel ar fi fost cu toții morți și că, într-un sens, termitile le-au salvat viața, nu?

Sirce nu răspunse. Tînărul simți mînia sufocîndu-l și schiță un gest de ameninățre, dar nu-și putu termina mișcarea, o criză de spasme doborîndu-l în mijlocul tunelului, cu spume la gură și ochii dați peste cap.

Cînd își recăpătă cunoștința, Sirce îi susținea ceafa.

— Trebuie să ne-ntoarcem, spuse ea cu voce surdă. E singura noastră șansă. Să ajungem din nou în unitatea de producție. Plafonul trebuie să se fi ridicat de-acum, o să ne amestecăm în mulțimea șantierului de reconstrucție. În învălmășeală, nimeni n-o să ne remarce. Cu prima ocazie punem mîna pe un ascensor...

David se întrebă dacă fata credea ce spunea sau dacă vorbea în unicul scop de a-l distrage de la suferințele lui.

— Or să vadă imediat că sînt străin, articula el cu greutate. Implantul meu lombar...

— E un risc pe care ni-l asumăm. Vei rămîne mereu îmbrăcat. În orice caz, acolo cred că domnește o asemenea harababură încît nimeni n-o să se ocupe de noi cîtă vreme ne prefacem că muncim.

— Poate că ai dreptate.

— E singura soluție, de vreme ce în față drumul e tăiat definitiv.

— N-o să pot reveni niciodată la punctul de plecare, sînt prea slăbit.

— Am să te ajut eu, sînt în formă fizică mai bună decît tine.

Și chiar îl ajută, susținîndu-l, aproape ducîndu-l în brațe. Stupefiat, se întreba de unde-și extrăgea asemenea rezerve de energie, cînd nici unul, nici altul nu mîncaseră și nu băuseră de aproape cinci zile.

Căzu curînd într-o toropeală vecină cu coma și încetă să se mai intereseze de desfășurarea evenimentelor. După un timp incalculabil, Sirce îl depuse pe sol cu infinite precauții.

— Sîntem aproape, îi șușoti ea la ureche, merg să mă strecor în unitate. Am să-ncerc să fac rost de haine și hrană. Așteaptă-mă în liniște, mă întorc cît pot de repede!

David încuviință printr-un semn al capului pe care ea nu-l putea vedea și o auzi îndepărtîndu-se. Ideea asta de a reveni nu-i spunea nimic valabil. Șantierul de reconstrucție era probabil supravegheat de roboții Directoratului general; trebuia să joace strîns. Să-i observe numai cineva implantul înfipt între rinichi și s-ar fi zis cu el. Chiar Sirce, așa lipsită de încuietore cum era, nu se afla la adăpost de un denunț. Prezența unei liber-călătoare în mijlocul purtătorilor de moloz avea de ce să trezească bănuieli. Privilegiații se amestecă rareori cu lucrătorii forțați!

Rumega aceste gînduri sinistre cînd Sirce se apropie deodată, pe dibuite.

— Deja? se miră el. Te-ai descurcat repede!

— N-am făcut nimic, lăsă să cadă tînăra cu o voce posacă, au astupat gaura. Tunelul e închis...

David își mărturisi că se așteptase tot timpul, mai mult sau mai puțin, la ceva asemănător.

"De data asta s-a sfîrșit", își spuse el închizînd ochii. Erau prinși, imobilizați între perete și vid, fără provizii și fără puteri.

Rămaseră tăcuți timp îndelungat, întinși unul lângă altul, ca doi muribunzi.

— Și ceilalți se vor gândi să exploreze galeria, șopti deodată Sirce pe un ton de somnambulă.

— Ceilalți...?

— Cei pe care-i numeai "naufragiații din perete"! Îi vom vedea sosind, azi sau mâine, nu pot rămîne pe veci la marginea prăpastiei lor!

— Și-atunci?

— Nu fii naiv! Într-o situație ca asta, nu mai există decît un mijloc de-a supraviețui: canibalismul! Sau îi devorăm noi pe ei, sau ei pe noi... Exact în termenii ăștia se va pune problema. Astăzi sau mâine. Și cum vor fi probabil în formă mai bună decît noi...

David ar fi vrut să-și astupe urechile, dar slăbiciunea îi era atît de mare încît fu incapabil să schițeze cel mai mic gest. Și totuși Sirce avea dreptate, o știa. Ceilalți n-aveau să le facă vreun cadou. Poate că exact în acel moment terminau de tranșat cadavrul unui rănit? Poate că tînăra fata, și ea...

Ar fi vrut să se trezească din frică la fel ca dintr-un coșmar, dar nu putea. Imagini sîngeroase îl orbeau pe sub pleoape. În cele din urmă se întoarse pe-o latură cu ochii îndreptați spre partea tunelului ce se desfășura în meandre complicate către vidul unității surpate, ca și cum ar fi urmat să vadă dintr-o clipă într-alta — apărînd de după o cotitură — micul grup epuizat, înfometat. Dar nu era nimic. Doar tenebrele. Adormi.

Sirce îl trezi fără menajamente, o oră mai tîrziu. Avea răsufierea precipitată.

— Ascultă! îi șuieră ea în ureche. Voci. Am auzit voci.

David se ridică, înghețat pînă-n măduva oaselor.

— Sosesec! bîgui el. Prevăzuseși bine!

Zgomote de pași împînzeau obscuritatea. Un ciocănit îndepărtat amintea de înaintarea cadențată a unei trupe în marș. David își încordă ochii pînă la durere, sondînd bezna.

Rîsete izbucniră, înăbușite de distanță. Ciudat, sunetul nu urca spre ei din fundul tunelului, cum ar fi trebuit să se

întîmple în cazul unei apropieri a celor rămași fără adăpost. Din contră, s-ar fi zis că grupul invizibil îi lua prin învăluire.

— Sînt în spatele nostru! exclamă el agățîndu-se de umărul Sircei.

— Imposibil! Galeria e înfundată, o știi bine! Dar poate că... Ascultă!

Încremeniră, ținîndu-și respirația.

— Deasupra noastră! strigă dintr-o dată tînăra. Trec pe deasupra noastră!

— Dacă ar fi așa, nu i-am putea auzi! obiectă David.

— Ba da! Există cu siguranță o deschizătură care face să comunice cele două galerii. Trebuie să-i strigăm!

Începu să lanseze vibrante chemări de ajutor. Vocea îi răsuna în galerie ca într-un tub de orgă și fiecare cuvînt dobîndea un curios accent metalic care-i înlătura orice urmă de umanitate. De-abia se întrerupsese că o lucire gălbuie desenă o aureolă la nivelul tavanului.

Inițial buimăcit, David admiră justetea ipotezelor emise de prietena sa. Un al doilea tunel, mult inferior ca secțiune, tăia aproape pe verticală galeria în care erau prizonieri. Găurii din plafon îi corespundea o alta simetrică în sol, și simți un frison de frică la gîndul că trecuseră pe lîngă această prăpastie în două rînduri fără a-i bănui măcar prezența. Înaintarea pe verticală a unei insecte pusese în comunicare tunelurile paralele, oarecum suprapuse, traversîndu-le ca un glonț de pistol tras printr-o îngrămădire de țevi.

Ceva se bălăngăni cu zgomot în lungul pereților hornului, apoi văzură apărînd o lanternă electrică la capătul unei corzi lungi. Li se venea în ajutor!

— Cîți sînteți? strigă o voce îndepărtată.

— Doi! urlă Sirce.

— Sînteți în stare să urcați cu forțe proprii?

— Da, merge!

Fata apucă odgonul și și-l petrecu în jurul taliei.

— E bine-asa? întrebă ea.

David încuviință; vecinătatea salvării îl electriza.

Sirce trase de două ori, coarda se întinse de îndată, și fata începu să se înalțe, răsucindu-se în jurul ei însăși. David o văzu dispărînd în puțul aproape vertical cu o ciudată strîngere de inimă. Dacă se rupea dintr-o dată cablul? O secundă, și-o închipui pe Sirce transformată în ghiulea vie, lunecînd prin interiorul tubului de ciment ca un obuz printr-o țeava de tun, gonind cu viteză vertiginoasă spre zdrobirea finală. Fricțiunea căderii i-ar uza rapid hainele, carnea, oasele... Jupuită de vie își va continua cursa mortală, cu gura lătită într-un urlat de oroare din ce în ce mai slab...

Se scutură. De ce să-și imagineze ce putea fi mai rău? Acolo sus, în tunelul paralel cu al lor, probabil că oamenii, chiar în acel moment, o ajutau să pună piciorul pe margine, copleșind-o cu glume morocănoase. Își frecă de cămașă palmele umede. Coarda reveni, un sfert de oră mai tîrziu. Se prinse cît putu de bine și dădu semnalul de ascensiv. Se înalță fără opinteli, tractat cu o mișcare puternică și sigură. Gîndul îi zbură spre naufragiții din perete, dar nu putea face nimic pentru ei. Doar apartenența sa la etajul inițial îi permitea să suporte urcușul. Nu era la fel și pentru ceilalți.

O lumină albă inundă deodată hornul și înțelese că ajunsese la capătul escaladei. Închise ochii. După atîtea zile petrecute în obscuritatea cea mai totală, avea nevoie de cîteva momente pentru a-și deprinde din nou pupilele cu o luminozitate normală. Mîini îl înhățară fără menajamente, extrăgîndu-l din puț ca pe un pachet de rînd, în timp ce un hohot enorm de rîs îi salută apariția. Luptînd cu durerea ce-i biciuia orbitele, întredeschisese pleoapele, încercînd, de bine de rău, să-i distingă pe cei ce-l înconjurau. La început nu văzu decît forme opace, apoi se desena ră contururi, imprecise, tulburi... Un pieptar, o cască de lemn. Strînse din dinți, cu gura dintr-o dată plină de un gust amar.

Erau hoții de fier...

Capitolul XI

Timp de cîteva minute, David crezu că i-a sosit ceasul. Aveau să-i lege mîinile la spate, înainte de-a-l arunca înapoi în puț... Aveau să-l abandoneze în golul hornului, a cărui pantă de patruzeci și cinci de grade nu va avea nevoie decît de vreo zece secunde pentru a-l transforma în obuz viu. Aveau să...

Dar nu se întîmplă nimic. Se simți tras în plină lumină, lîngă Sirce, care avea în gură un căluș, și cel ce părea să fie șeful îi cercetă îndelung. După care, li se puseră gleznelor în lanțuri. Trupa își reluă marșul, încadrîndu-i pe prizonieri ale căror fiare zăngăneau pe ciment. De îndată ce David dădea semne de încetineală, vîrfurile întărite în foc al unei țepușe se grăbea să-i zgîndăre șalele.

După un ceas sau două se improviza un bivuac și i se distribui o rație de carne uscată precum și un căuș de vin ce înțepa limba. Santinelele luară poziție în amonte și în avalul tunelului, în timp ce o jumătate de duzină de bărbați se adunară în jurul unei perechi de zaruri. Fu o veghe de scurtă durată. Obosiți, probabil, de o razie foarte recentă, tîlharii părăsiră unul cîte unul cercul jucătorilor pentru a se înveli fiecare cu pătura lui.

David rămase nemișcat în penumbră cu ochii larg deschiși, evitînd să-și sune lanțurile. Imediat, mîna Sircei i se așeză pe umăr.

— Nu mișca, șopti ea prin călușul pe care-l făcuse să alunece. Nu înțeleg de ce n-au încercat să ne omoare pe loc. Ai vreo idee?

Tînărul ridică involuntar din umeri.

— Poate că vor ceva mai amuzant decît o execuție pripită?... Au aerul că adoră spectacolele. Adu-ți aminte de ultima oară!

— Liniște! zbieră un glas deasupra lor, și un bici se prăvăli, sfîșiind în diagonală cămașa lui David.

Fură nevoiți să se retragă în mutism. Tînărul nu întîrzie mult, fața de ceilalți, să cadă într-un somn adînc.

A doua zi, făcură joncțiunea cu un al doilea grup de jefuitori ce se ivi dintr-o galerie perpendiculară. David observă că cei doi șefi se întrețineau cu glas scăzut, aruncînd priviri dese în direcția prizonierilor.

Tîlharii cărau cu toții saci enormi cu pradă. Unii tîrau de lesă copii sau fete abia răsărite, care suspinau. Viitori sclavi, fără îndoială, recoltați la întîmplare dintr-o unitate. Făcură o scurtă pauză, la amiază, și oamenii se puseră pe trîncănit cu animație. Două sau trei fraze pescuite în tîmbălăul conversației îi dădură de veste că se apropiau de celula hoților de fier. Nu-și putu stăpîni o crispă. Ce chinuri i se rezervau de astă dată?

În pofida tuturor eforturilor, nu mai putu dialoga cu Sirce, care fusese trasă la distanță. În timp ce el însuși nu era supravegheat decît de un singur om, tînăra era înconjurată de trei santinele înarmate pînă-n dinți. Cu cît trecea timpul, cu-atît devenea mai evident că poftele tîlharilor se cristalizau asupra liber-călătorei, David neajutînd în toată afacerea decît un rol absolut secundar.

În aceeași seară ieșiră din tunel, pentru a țîșni în plină lumină, în mijlocul lumii de lemn a hoților de fier. Un miros violent de rumeguș și rășină îngreuna aerul. Solul era acoperit cu un parchet gigantic, și pe această cîmpie de șipci perfect ajustate se înălțau, la intervale regulate, case curioase într-a căror compoziție nu intra nici măcar o singură piesă de metal. Ici și colo, stive monumentale de scînduri se înălțau ca niște ziduri, strivind cu umbra lor trapezoidală locuințele din împrejurimi.

Trupa se opri, în sfîrșit, iar prizonierii fură introduși într-un soi de îngrăditură făcută din toiege întrepătrunse. Doar Sirce și însoțitorul ei rămaseră la distanță, înainte de-a fi mînați spre o clădire cu alură de fort, ai cărei pereți fuseseră acoperiți grosolan cu plăci de fier ciocănit. Nu era nevoie să fii vrăjitor pentru a ghici că era vorba de bîrlogul șefului. Îi împinseră într-o mare sală lambrisată și complet goală, unde domnea o înfiorătoare duhoare de rășină. David își stăpîni

tresărirea, recunoscându-l pe omul cu armură de fier, cel care-l livrase cu două săptămîni mai devreme supliciului cu lemnul pirofor. Avea un aer neobișnuit de sumbru.

— Simțiți putoarea asta? strigă el deodată în direcția Sircei. Seva! Seva! Chiar pentru noi, care ne-am obișnuit, e cîteodată de nesuportat...

Făcu cîțiva pași, cu mîinile la spate, măsurînd cu un ochi întunecat pereții clădirii, de parcă scîndurile grijuliu încastrate ar fi ascuns cine știe ce amenințare surdă.

— Înainte... reluă el cu privirea pierdută în gol, înainte nu era așa! Dar mirosul ăsta!...

David trebui să recunoască faptul că avea dreptate. Un iz dulceag plana asupra sălii. O emanație în același timp fadă și zaharisită, ceva amintind de primele stadii ale putrefacției. Un parfum de putreziciune vegetală cum se înălța uneori din cazanele hidroponice, atunci cînd plantațiile ajungeau să crape.

Brusc, șeful păru să se reculeagă și o măsură pe Sirce cu sprîncenele coborîte peste ochi.

— Ești într-adevăr tu! mîrii el cu o satisfacție evidentă. Mă bucur că ai putut să te descurci data trecută! Sincer mă bucur. Și tu, valet, ce-ți fac arsurile? Pari în plină formă. E bine, e bine!

David pierdea teren. Căruj joc de neînțelese i se dedica omul ce se îndîrjise atît de mult să-i tortureze cu cincisprezece zile înainte?

— Nu înțelegeți, ai? insistă șeful măsurîndu-i cu ochi plini de bunătate falsă. Adevărul e că între timp ați devenit celebri. Foarte celebri! Uitați-vă ce difuzează consolele altor unități! Poftim, citiți!

Scosese de sub pelerină un sul de hîrtii mototolite pe care David le identifică imediat drept listinguri. Sirce desfășură paginile lungi și perforate. Imediat, o enormă inscripție bară hîrtia pe toată lățimea:

DE STAT

ASOCIALI asimilați CRIMINALI

A se distruge fără somație. Sirce (Nilana) HX 3300A, 2 David (Willoc) ex e 47, F

Prima, liber-călătoare, vinovată de complot și de manipulări interzise. A pus în pericol numeroase unități prin teoriile sale științifice imorale. Ar fi în parte răspunzătoare de apariția insectelor rozătoare gigante supranumite "termite".

Al doilea, valet de curățătorie, corupt de precedenta. A cauzat moartea unui funcționar cinstit...

Urmau diferite descrieri precum și o serie de fotografii administrative reprezentându-i din față și din profil. O lungă diatribă vizibil destinată să ațîțe mînia mulțimilor îi condamna flăcărilor infernului. Deși se pregătise de mult pentru acest gen de surprize, David nu se putu împiedica să nu resimtă un șoc. Oficializarea negru pe alb a "infamiei" lui îi aduse inima pe marginea buzelor. Sirce, în schimb, nu avu nici o tresărire.

— Mă numesc Rahid, declară șeful tâlharilor, și pot să v-asigur că exemplare din proza aceasta înfloresc în toate unitățile pe care le-am... vizitat. Cred că la fel trebuie să fie pretutindeni în alte părți. Voi și cu mine sîntem de-acu-naainte de-aceeași parte. Mă gîndesc că se impune o revizuire a raporturilor noastre.

Și, întorcîndu-se spre gardieni, adăugă pe un ton ușor teatral:

— Să fie dezlegați!

Aiurit, David văzu un bărbat plonjîndu-i între picioare și apucîndu-se să-l elibereze cu gesturi febrile.

— Sînteți bineveniți la hoții de fier! trîmbiță Rahid. Considerați unitatea noastră ca un teren de azil. Odihniți-vă, mîncăți beți! Mîine vom sta de vorbă.

Își pusese mîna pe umărul gol al Sircei și, preț de-o secundă, privirea i se făcu extraordinar de dură, apoi surîsul îi reveni, așternîndu-i pe trăsături o mască liniștitoare.

— Vom sta de vorbă, repetă el, dar pentru moment veți fi conduși într-un loc de odihnă și vi se vor satisface toate nevoile. E dorința mea. Haide, e târziu!

Și, întorcându-se pe călcâie fără ceremonie, dispăru în zidul de întuneric ce îneca fundul sălii.

David se pomeni afară fără să poată încă realiza ce se întâmplase. Gărzile îi traversară strada și-i abandonară în fața unei mici case cubice, fără nici o grație și care trăsnea a rumeguș la douăzeci de pași distanță. Odată închisă ușa în urma lor, descoperiră că un prînz fastuos fusese întins pe o scîndură lungă și ceruită ce ținea loc de masă. Stofe și perne în număr incalculabil erau presărate pe jos într-o geografie mohorîță și scrîsnitoare. David apucă un fruct.

— Ce părere ai? întrebă el. Treburile par mai curînd să ni se-aranjeze, nu?

Sirce ridică din umeri.

— Înainte să te bucuri, du-te la fereastră, rosti ea cu o voce tăioasă. Sînt sigură că stau de gardă în toate cele patru colțuri ale casei.

Tînărul ezită, apoi se apropie de deschizătura lipsită de geamuri, pe care n-o apăra decît o perdea neagră și grea. O mișcare a mîinii ajunse pentru a materializa temerile pe care fata le făcuse să se nască înlăuntrul lui.

— Ai dreptate. Sînt acolo. Crezi că-i o capcană?

— Nu știu nimic. Rahid are o idee-n cap, pot să bag mîna-n foc, dar care anume?

— Pe tine te mănîncă din priviri, hămesitul. Oare vrea să te vîndă contra unei răscumpărări?

— Hoții de fier nu prea miros a sfințenie, m-ar mira, și-n plus nota de căutare nu menționează nici o recompensă. Nu, altceva e...

Mîncară în tăcere, mai mult pentru a-și reface forțele decît fiindcă le-ar fi fost poftă. În plus, mirosul de sevă putrezindă care domnea în tot locul nu contribuia cîtuși de puțin la stimularea apetitului.

Adormiră aproape imediat, un somn fără vise, de animal spetit, care la deșteptare le lăsă gura cleioasă și vederea tulbure. În timp ce Sirce făcea o baie sumară într-un ciubăr de lemn, Rahid împinse ușa și se proțăpi în mijlocul încăperii, cu pumnii în șolduri, cercetînd tabloul cu un ochi rece.

— Mirosul nu v-a jenat? se interesă el cu un semn din cap ce putea trece drept salut. Trebuie timp ca să te obișnuiești. Lumea lemnului se dereglează puțin cîte puțin, scoarțele se împut din ce în ce mai repede. Curînd unitatea va deveni de nelocuit. Războiul nostru de cucerire e mai ales un război teritorial. Într-o zi sau alta va trebui să emigrăm, toți sîntem conștienți de asta.

Se așeză, culese un fruct de pe masă și începu să-l cojească nescăpînd din ochi trupul șiroind al tinerei, care se ștergea fără a încerca să se ascundă.

— Dar e greu să ne stabilim cu adevărat dominația, reluă el controlîndu-și tăișul grosolan al pumnalului. Poporul lemnului e prea puțin numeros. Nu putem lucra pe scara largă. Pînă-n prezent a trebuit să ne mulțumim cu acțiuni izolate. E imposibil însă să concepem o acțiune de mare anvergură. Să punem mîna pe o celulă de producție, de pildă. Ca să ne întindem, să dominăm pe un nivel întreg, ar trebui să fim de-o sută de ori mai numeroși... Sau de-o sută de ori mai puternici.

Tăcu, ca și cum ar fi vrut să dea cuvintelor timpul de-a se îngroșa, de-a căpăta o consistență particulară.

— Fierul n-o să vă facă invincibili, obiectă Sirce. Unitățile importante vă vor opune roboții lor anti-teroriști. Or să vă măture cu buldozerele, sau se va cere sprijinul poliției Directoratului, și-o să aflați pe cheltuiala voastră ce înseamnă armatele adevărate!

Rahid alungă argumentul dintr-o mișcare a mîinii.

— O știi foarte bine. Fierul nu e decît un simbol. Simbolul libertății noastre regăsite, a umilinței învinse. Trebuia să trecem prin acest stadiu pentru a le reda oamenilor lemnului onoarea. Dar faza asta e astăzi revolută. Au vrut să ne

condamne la reclusiune într-un mediu inofensiv, ca pe niște iresponsabili. Pentru toată lumea, deveniserăm răufăcătorii cu ghearele tăiate, cu dinții piliți. Fiare împruțite lăsate să trăiască din grijă umanitară... În prezent...

Gîfîia, cu fața crispată de furie. Își dădu seama dintr-o dată că-și pierdea sîngele rece și-și regăsi instantaneu masca onctuoasă de gazdă șlefuită. Privindu-i alternativ pe Sirce și pe David, spuse surîzînd.

— Acum, că sînteți proscriși, nu vă mai rămîne decît să vă integrați poporului lemnului, să trăiți cu el. Să prosperați cu el. Veți fi lăsați liberi cu condiția să ne respectați obiceiurile... Și să contribuiți la prosperitatea noastră.

Încă o dată își scosese în relief sfîrșitul frazei printr-o intonație surdă, dacă nu chiar amenințătoare. Privirea sa scrutătoare era ținută în cea a femeii. În interiorul încăperii atmosfera devenise extrem de tensionată.

— Și pentru toate astea, adăugă el cu lama întinsă la orizontală, contez pe tine, Sirce. Pe tine și pe copiii tăi.

— Copiii mei?

— Ai înțeles foarte bine ce-am vrut să spun. Creațiile tale: termitelile! M-am informat, se zvonește că ai conceput specimene perfect ascultătoare, radiocomandate... Arme ideale de război. Vectori perfecți de invazie.

David se simți înghețat pînă-n măduva oaselor. Cît despre Sirce, ea rămăsese impasibilă.

— Vrei să compensezi slăbiciunea voastră numerică prin puterea distructivă a insectelor? observă ea pe un ton neutru. E o strategie bună. Dar va trebui s-o luăm de la zero. Să regăsim specimene, să instalăm un laborator. Să lucrăm fără preget...

Rahid se ridică precipitat și păși spre ea. Era un spectacol cel puțin ciudat, bărbatul împlătoșat în fier din cap pînă-n picioare și femeia goală, care stăteau față-n față fără cea mai mică umbră de erotism.

— Pot avea toate astea, rosti răspicat șeful hoților de fier. Jaful ne procură multe materiale. În privința specimenelor, e

ușor, există o grădină zoologică criogenizată, o cunoști poate?

— O știu, am traversat-o.

— Dacă-ți fac rost de toate piesele necesare instalării unui laborator, accepți să colaborezi?

— Ce altceva pot face? N-am nici un viitor, în afara celulei ăsteia. Sînt peste tot urmărită. Am scăpat ca prin minune din ghearele morții. M-am săturat să tot fug...

Rahid o înșfăcă pe fată de umeri cu o asemenea violență încît sîinii ei goi se ciocniră sonor unul de altul.

— Ziua asta-i o zi mare, mugi el, da nu-ncerca să mă-nșeli c-o să-ți pară rău! Vino să ne-ntîlnim imediat la palat, o să stabilim un plan de bătaie.

Fără o privire pentru David, se răsuci pe călcîi și părăsi casa, făcînd să urle scîndurile dezghiocate ale parchetului.

— Și acum? îndrăzni tînărul, cînd fu sigur că banditul se îndepărtase.

— Acum trebuie să cîștigăm timp, asta-i tot! Și să fugim cu prima ocazie.

— Dar termitelile?

— Strategia lui e perfect utopică. Toate insectele pe care le-am creat n-au ascultat de stimuli mai mult de cîteva zile, ți-am mai spus. De altfel, așa ne-au și scăpat de sub control, ca să se-apuce să sape în toate direcțiile. Nu, nimic de temut din partea asta! Soarta noastră va depinde de tine. În timp ce eu am să stau încuiată în laboratorul meu, tu va trebui să pui pe picioare un plan de evadare. Informează-te, caută, observă. Dar fă-o repede, o să-și piardă curînd răbdarea, de-asta poți fi sigur!

— Cînd i-ai spus că nu va întîrzia să se izbească de rezistența unităților, de roboți, de forțele Directoratului... Credeai?

— Nu. Oamenii sînt prea dezobișnuiți să lupte pentru a face față unei invazii, fie și minimă. Vor fugi dinaintea trupelor lui Rahid, fără a încerca măcar să se apere. Spectacolul violenței îi va paraliza. Cît despre gărzile Directoratului, sînt prea puțin numeroase ca să facă altceva decît treburi de poliție mărunță.

Nu. În caz de invazie generală a nivelului de către hoții de fier, puterea n-o să facă nimic. Un etaj mai mult sau mai puțin, ce importanță are? Gangrena nu se va generaliza, de vreme ce tîlharii n-or să poată nici urca nici coborî decît cu prețul vieții. Pentru guvern, asta-i principalul. Se vor programa ascensoarele să nu mai oprească la înălțimea aia, atîta tot! Cînd îngrădirea orizontală încetează să funcționeze, cea verticală îi ia locul. Vezi, e foarte simplu.

— Nu-i deloc încîntător. Una peste alta, nimic nu i se opune lui Rahid să se facă stăpîn peste etaj.

— Nu, nimic.

Își trăsese pe ea rochia sfîșiată. David schiță un gest, apoi se rîzgîndi.

— Trebuie să mă duc, murmură ea, probabil că vom fi despărțiți. Nu știu cînd ne-om mai revedea. Grăbește-te! N-am să-l pot face să aibă răbdare mai mult de-o lună.

În clipa cînd dădea să iasă pe ușă, se întoarse și-l privi pe băiat.

— Ciudat, șopti ea visătoare, cînd te gîndești că n-am făcut niciodată dragoste...

În secunda următoare, dispăruse. David se crispă. Dintr-o dată i se făcuse frig. Foarte frig.

Capitolul XII

— Scoală! mormăi Juvia trăgîndu-i un șut în șale.

David se smulse chinuit din somn. Femeia cea grasă îl domina cu toată masa ei. Tînără încă, ar fi fost frumoasă fără buhăiala monstruoasă pe care obezitatea i-o impunea trupului ei viguros clădit. Măsura aproape doi metri și David, pe lîngă ea, se simțea aproape pitic. Părul blond îi era strîns într-un coc pe ceafă, iar sînii cu areole enorme, în perpetuă turgescență, se bălăbăneau în deschizătura cămășii descheiate.

— Sus! mugi ea din nou.

Tînărul se sculă precipitat, înainte ca femeia să-l apuce de zgarda sa de sclav, smulgîndu-i pielea de pe toată circumferința gîtului.

— Ajută-mă să-mi trag cizmele!

Se execută, în genunchi. Erau cizme cu tălpi de lemn, excesiv de zgomotoase, pielea fiindu-le rezervată bărbaților ale căror ocupații războinice pretindeau tăcere și suplețe.

În clipa cînd dădea să se îndepărteze, Juvia îl imobiliză între coapse, cu un hohot de rîs tunător. Prins în menghina mușchilor pe care grăsimea încă nu-i atrofiase, se sufocă pe loc. Femeia se sufoca de rîs, cloncănind răsturnată pe marginea patului, cu mamelele bălăngănindu-i-se. Nu era nimic de făcut. David știa că nu trebuie să se revolte dacă nu vroia să declanșeze o serie de pedepse în lanț. Strînse din dinți. Juvia se ridică. Strecurîndu-i mîna între picioare, și-o introduse în pantalonul tînărului chircit încă și îi înhăță cu duritate organele genitale. Gemu, provocînd ilaritatea gigantei. Știa ce urma să se petreacă. Îl va masturba pînă-l va face să juiseze, forțîndu-l apoi să iasă fără a-i mai lăsa timp să se schimbe. După aceea trebuia să traverseze toată unitatea, oferind ochilor tîlharilor pata cleioasă ce-i macula pantalonii la înălțimea pîntecului; stîrnind, în trecere, mîrlănii și caraghioslîcuri.

— Ei, e bine?

Îl chinuia, strivindu-i testiculele, smulgîndu-i părul pubisului. Cum el refuza să se slobozească, îl azvîrli pe podea dintr-o lovitură de cizmă în plin piept.

— Sînt prea bună cu tine! Ia, mă întreb dacă n-aș face mai bine să i te las lui Colphe!

David fremătă. Era amenințarea obișnuită. Colphe era fratele Juviei, obez și uriaș ca și soră-sa, cunoscut mai mult pentru practicile sale homosexuale. Se sili să o implore.

Satisfăcută, îi trecu lesa și-l împinse spre ușă.

— Nu-ți uita uneltele!

Se aplecă pentru a apuca trusa grea din piele bătută în ținte, încărcată cu fierăstraie și rindele de tot felul. Ziua începea.

De trei săptămîni, trăia un veritabil supliciu. Așa cum prevăzuse, Sirce nu mai ieșise niciodată din palatul de fier. Se murmură peste tot că devenise favorita lui Rahid și că șeful jefuitorilor o acoperea cu bijuterii. O activitate febrilă domnea în inima clădirii, iar lui David nu-i luase mult să înțeleagă că se instala, cu ajutorul pieselor de recuperare, laboratorul atît de mult dorit, și de fiecare dată cînd vedea trecînd cîte o ladă cu sticlărie sau un sortiment de produse chimice, inima i se strîngea. Cît timp va reuși Sirce să creeze iluzia necesară? Dacă nu obținea nici un rezultat, chiar aproximativ, Rahid n-avea să ezite nici o secundă pentru a-i tortura în cea mai crudă manieră.

De-abia înghițită Sirce în vizuina regelui hoților, situația lui David își pierduse orice caracter privilegiat. În cîteva zile, trecuse de la ospitalitate la o semi-detenție, apoi la sclavie pur și simplu. Foarte repede, gărzile îl abandonaseră în mîinile Juviei, care domnea ca stăpînă absolută peste sclavii capturați la întîmplare din unități. Se apucase să-l reeduce, alternînd măguliri și maltratări, privilegii și umilințe.

În trei săptămîni, învățase că nu reprezenta nimic, nimic altceva decît o jucărie de care ceilalți riscau în orice moment să se sature. Juvia îl coborîse la un stadiu unde demnitatea nu mai exista. Nu-și putea satisface nevoile naturale fără a-i cere permisiunea, ba mai mult, în majoritatea cazurilor, femeia cerea să asiste la operațiune de la un capăt la altul. În rest, destul de frecvent, nu-l autoriza să-și elibereze sfîcterii decît ghemuit într-un loc public deosebit de frecventat la acea oră din zi.

Se putea considera fericit. Juvia s-ar fi putut arăta și mai crudă, intuia asta, și de asemenea încerca s-o mulțumească afișînd exact atîta supunere și revoltă cît să-i alimenteze interesul și apetitul. Nepreocupat decît să supraviețuiască, nu reușise să conceapă nici cel mai mic embrion de plan; de

altfel temuta temniceră îl supraveghea în permanență, mergînd uneori pînă la a-l ține în lesă ca pe un animal domestic.

Noaptea, dormea într-un coteț fără fereastră, izolat de restul prizonierilor, sau culcat cu genunchii la gură la picioarele patului Juviei, aceasta cel mai adesea cînd stăpîină făcea dragoste cu unul dintre căpitani lui Rahid.

Clămpănitul tălpilor de lemn în spatele său îl readuse la realitate.

— La fabrică mai întîi! comandă Juvia.

Traversară parchetul lustruit al bulevardului și pătrunseră într-un soi de hangar de unde se înălța o pulsație surdă însoțită cu intermitență de niște pîlpîieli albastrii. O adevărată ceață de rumeguș îngroșa aerul și trebuia să-ți aperi gura și nasul cu o batistă dacă nu vroiai să te pomenești spart în două de accesele de tuse. Vreo zece sclavi lucrau, aplecați deasupra cazanelor de proliferare artificială. Metoda de producție a lemnului nu diferea prin nimic de cea a cărnii. Cîteva particule prelevate de pe un lăstar de arbust criogenizat erau plasate în incubăție. Destul de repede, celulele vegetale începeau să se reproducă, să prolifereze. Seva se pornea să fiarbă ca o zeamă cleioasă, rînd pe rînd ascendentă și descendentă, brută și elaborată. Particulele se aglutinau din ce în ce mai rapid, umplînd cazanul ca o ciudată pastă rigidă. Procedul permitea obținerea unui metru cub de lemn în două ore. Trebuia apoi să se extragă unul cîte unul blocurile de stejar pentru a le pune la uscat. Era o treabă periculoasă, căci seva care năclăia muchiile le făcea cumplit de alunecoase și totodată rebele față de orice manevrare. Se întîmpla destul de des ca o piramidă de uscare să se dărîme ca un castel din cărți de joc, zdrobindu-i sub avalanșa sa pe îngrijitorii aflați la muncă.

— Privește! mugise Juvia în prima zi, împingîndu-l în fața unui bazin de multiplicare celulară. Tot timpul trebuie să supraveghezi indicatorul de soliditate. Se poate ca celulele prelevate să fie mai mult sau mai puțin alterate, în care caz o

proliferare prelungită să nu facă decît să le slăbească și mai mult, și nu obții decît un lemn de calitate mediocră. De asemenea, nu încerca niciodată să depășești o producție de un metru cub, dincolo de asta fibrele își pierd orice soliditate, devin pufoase. Dublînd cantitatea, diminuezi tot pe-atît calitatea, e o axiomă pe care trebuie s-o ai mereu în minte. Trebuie să fabrici stejar, nu măduvă de soc!

De atunci, lucra patru, cinci ore pe zi în fundul hangarului, în groaznica duhoare de sevă caldă ce se înălța din aparate. Așadar, din acest loc își extrăgeau hoții de fier materialele necesare construcției și întreținerii unității lor. Lemn. Timp de două secole, mașinile cu care fuseseră înzestrați nu produsese decît lemn, privîndu-i cu obstinație de orice element mai rezistent.

— Nu se poate spune că n-am încercat. îi explicase Juvia într-o zi cînd avea chef de trîncăneală. Anumiți oameni de-ai noștri putuseră desigur să disimuleze cîteva bucăți de fier, dar cazanele refuzau să le facă să prolifereze. După aceea am înțeles că numai țesuturile vii se reproduceau în acest fel: carnea, legumele, zarzavaturile, dar nici un mineral. Cei mai învățați au încercat atunci să realizeze încrucișări ale lemnului în ideea că s-ar putea obține, la o adică, prin grefe succesive, materii mai dure ca oțelul; n-au produs decît curiozități: lemn pirofor, lemn spongios, stejar elastic, mai știu eu ce! Orice am fi făcut, eram bine și frumos condamnați la lemn. În sfîrșit, au apărut termita. Și odată cu ele, libertatea...

David se găsea la picioarele piramidei de uscare. Juvia îl eliberase din lesă pentru a se întîlni la loc ferit cu unul dintre supraveghetori, dispunea deci de o oră sau două de repaus. În ciuda pericolului unei eventuale dărîmări, întreținerea reprezenta corvoada pe care o întîmpina cu cea mai puțină neplăcere. Era, în fond, locul unde se putea pălăvrăgi cu tovarășii de lanțuri fără a atrage de îndată fulgerele gardienilor. Aceștia din urmă, temîndu-se de o posibilă avalanșă, aveau obiceiul să se țină, prudenți, la distanță,

lăsându-le prizonierilor toată libertatea de-a încălca regula tăcerii. Înarmându-se cu un cârlig, începu să facă să alunece unul dintre blocurile de la baza stivei, un sistem vetust de cilindri dispuși pe sol jucând rolul de covor rulant. Tot echipamentul era arhaic, absența metalului condamnându-i pe lucrători să se servească de scripeți din noduri de stejar și de corzi din fibră vegetală. Aici mai mult ca oriunde era preferabil să fii sigur pe mușchii tăi. Cel mai mic cârcel, cea mai mică ezitare putea sta la originea unui carambol înspăimântător.

— Salut! șopti o voce gravă la stînga lui. Merge?

David ridică mîna. Thory îl impresiona întotdeauna, cu pielea sa neagră și părul creț. Deși scund de statură, afișa o musculatură hipertrofiată despre care nu se știa dacă ar trebui să suscite admirația sau dezgustul. Se povestea pretutindeni că Rahid îi propusese să combată în rîndurile hoților de fier și că omul refuzase, cu riscul de-a-și pierde capul pe butuc. De-atunci, căpetenia tîlharilor îl condamnase la muncă silnică, în speranța de a-l vedea revenind într-o bună zi asupra deciziei inițiale. Dar nu era decît o legendă. Rahid n-ar fi riscat în viața lui ca un asemenea colos să-i facă umbră.

— Lemnul e din ce în ce mai cleios, mormăi africanul. Blocurile nu se usucă, putrezesc, simți mirosul?

Seva ce se scurgea formase o adevărată baltă la baza piramidei, din care răzbătea o putoare demnă de mlaștini mai bune.

— Păzește-te s-o atingi! gîfii negrul. E în curs de fermentare. În scurt timp o să rezulte un clei vegetal foarte primejdios, capabil să cimenteze orice. Cîteodată gardienii se distrează badijonind mîinile și picioarele unui prizonier, și sărmanul nenorocit rămîne țintuit de sol pînă vine cineva să-i decupeze pielea cu briciul!

Pentru David, seva viciată dovedea o mutație iremediabilă a lemnului. Undeva, mașina se dereglase și proliferarea artificială nu mai aglutina decît celule anormale. Cînd i se

întîmpla să geluiască o scîndură cu rindeaua sa de silex nu se putea împiedica să scruteze suprafața semănată cu așchii, cuprins de-o angoasă surdă. "E încă viu!" se gîdea uneori, mîngîind conturul unei mobile. "O să se trezească! Astăzi sau mâine, dar o să se trezească..."

Lucră două ore, apoi Juvia veni să-l ia pentru turneul cotidian al micilor reparații. Pînă seara se preumblară din casă-n casă, oferindu-și serviciile fără a cere vreo retribuție. Acest curios drum din ușă-n ușă îl ajutase rapid pe David să-și verifice temeiul teoriilor. Peste tot, într-adevăr, se izbea de manifestări mărturisind supraviețuirea lemnului după tăiere și asamblare. Picioarele scaunelor continuau să crească, înălțînd din ce în ce mai mult șezutul deasupra solului. Seva, jucînd rolul unui straniu lichid cicatrizant suda sertarele comodelor sau ale dulapurilor, reîncizînd sistematic rănile deschise cu fierăstrăul. Mobile grijuliu șlefuite își pierdeau progresiv formele pentru a se acoperi de scoarță sau a se ramifica în rădăcini complexe.

David trebuia să corijeze toate acestea, să taie picioarele scaunelor pentru a le readuce la lungimea potrivită, să raboteze mesele redevenite sălbatice, știind că remediul nu va fi decît efemer și că va trebui s-o ia de la-nceput a doua zi. I se dădea tot atît de puțină atenție ca unui animal domestic, lucru de care profita pentru a spiona conversațiile, adunînd informații.

O anume indispoziție domnea în unitate. Mutațiile, alterările cotidiene, nu scăpau nimănui, deși nu se vorbea despre ele decît pe ocolite. Pentru mulți, aceste tulburări ale ambianței făceau de dorit extensia rapidă a unui război teritorial, și nici nu putea fi vorba să se lasă să treacă șansa de evadare adusă de către termite. Nu se mai visa decît la plecare, la răspîndire. La peisaje noi.

În aceeași seară, Juvia — cuprinsă de o inexplicabilă deprimare — se puse pe băut. Cu o regularitate de metronom, goli pahar după pahar pînă la a treia sticlă, apoi căzu de pe scaun și se rostogoli sub masă. Neîncrezător la început, David

nu-și părăsi colivia, temîndu-se de unul dintre acele vicleșuguri după care grășana era atît de ahtiată, dar aspectul congestionat al chipului său și sudoarea ce făcea să-i sclipească sîinii enormi îi puseră la îndoială reținerea. Prăvălită în mijlocul unei bălți de alcool de fabricație artizanală, biîguia cuvinte fără șir. Cînd îi ridică pleoapele, femeia nici măcar nu-l văzu. Avu o scurtă secundă de ezitare, apoi se hotărî să treacă la fapte. Culese o butelie de vin din cămară, o bucată de pîne, mai multe felii de carne uscată și înfășură totul într-un pătrat de pînză.

Evident, nu putea fi nici vorbă să iasă din tabără. Santinelele stăteau de gardă de jur împrejurul îngrăditurii ca și în fața ușii Juviei. În schimb, desprinzînd o scîndură sau două, era ușor să se strecoare în dormitorul sclavilor și să-l găsească pe Thory, cu care încerca disperat să lege prietenie de trei săptămîni încheiate, convins că un asemenea om nu-i va putea fi decît foarte folositor într-un viitor apropiat.

Cu bocceluța strînsă la piept, mută două scînduri din fundul remizei și se tîrî pe parchetul lustruit. În douăzeci de zile, era a doua sa expediție nocturnă. Nu i se dădea atenție, aproape totalitatea sclavilor compunîndu-se din copii abia ajunși la pubertate sau femei pe care simpla vedere a Juviei le teroriza. Singura ființă periculoasă se-ntîmpla să fie Thory, care noaptea era pus în lanțuri. De altfel, nu era deloc puțin mîndru de acest privilegiu și exclama de zece ori pe zi: "Fier. Îți dai seama? Risipesc fierul ca să mă țină prizonier! Adesea, cu cătușele mele, mă simt ca un prinț!"

Ajuns la înălțimea hambarului, căută un loc de trecere. În spatele lui, santinelele schimbau glume desfrîinate. Planșeul relativ silențios nu-i trăda înaintarea. Găsi în sfîrșit un fel de trapă întîmplătoare prin care suplețea sa îi îngăduia accesul. O căldură umedă domnea în interiorul clădirii. Mirosuri puternice, de sudoare și urină, se răspîndeau într-o atmosferă de seră. Cei adormiți zăceau împrăștiați pe pardoseală fără a respecta nici o ordine și, preț de-o secundă, avu impresia că descoperă un cîmp de bătălie, cu harababura sa de trupuri

chircite la întâmplare, cum căzuseră. Copiii sughițau în vis, femeile scînceau. Cîte un nume se înălța uneori, gemut pe o notă vibrantă. David se ghemui, așteptînd ca pupilele să i se deprindă cu întunericul. Nici vorbă să pornească orbește și să calce pe mîină vreun om care să se trezească urlînd, provocînd în același moment năvala gărzilor.

După cîteva momente, un gîfiit cadențat îl făcu să întoarcă atent capul. Un clinchet de lanțuri se suprapunea peste această răsufare de luptător în plin efort, și nu-i fu cîtuși de puțin greu să-l localizeze pe Thory. Pentru moment, Hercules-ul era ocupat să o muncească plin de vigoare pe una dintre tovarășele sale de nenorocire. Coapsele albe, destul de grase, încolăcite peste șalele lui contribuiau la a-i sublinia și mai mult cutremurătoarea musculatură. David își așteaptă rîndul. Relațiile sexuale între sclavi erau încurajate, toată lumea știa asta. Hoții de fier contau pe acest mijloc pentru a-și spori rîndurile. De-abia înțărcat, fiecare sugar era smuls de la sînul mamei și încredințat nevestei vreunui tîlhar care din acel moment îl creștea ca pe propriul ei fiu. Mai tîrziu i se ascundea cu multă grijă originea, astfel încît să facă din el un soldat perfect devotat comunității.

— Tu ești? șooti Thory, rostogolindu-se pe spate.

David confirmă și-i întinse pachetul. Atletul se apucă să înfulece fără să mai aștepte. Scăldată în transpirație, fata nu se mișcase, sînii minusculi i se înălțau într-un ritm accelerat și David ghici că era, fără nici o îndoială, foarte tînără. Thory îi abandona o parte din merinde, și-i făcu semn s-o șteargă.

— Ești un tip ciudat, tu, observă el cu gura plină. De ce n-ai înghițit singur toate astea?

— Poate pentru că sînt ca tine? Pentru că nu-mi plac prea mult hoții de fier...

Negrul rîse din gît, cu o sonoritate stranie.

— Te-a lăsat baltă patroana ta, ai? rînji el. Acum face pe frumoasa cu Rahid, vrăjitoarea care le poruncește insectelor, iar tu nu mai ești! Într-o zi sau alta, Juvia o să-ți găurească pielea, așa că-ți zici că pentru ca să-ți faci valiza e de preferat

să-ți găsești un partener corect... Nu? De-asta mi te-nvîrtești în jur de cinșpe zile?

— Poate.

— Ce făceai înainte?

— Gunoier la centrul de triere specializat în androizi. Și tu?

— Eu eram macagiu de produse alimentare. Repartizam în celula mea proviziile provenite de la unitățile de fabricație, și de la un timp m-am săturat. Când au trecut termitele, am luat-o prin labirintul pereților. Îmi doream să mă duc să văd cum e afară. Știi că începem să avem nu puțini hoinari de-a lungul tunelurilor? Am vizitat un anumit număr de unități, după care m-au prins hoții de fier. Asta-i... Ce-nvîrteai cu vrăjitoarea?

— Întîmplarea, atîta tot. Crezi că avem vreo șansă să fugim de-aici?

Thory ridică din umeri, făcînd să-i sune lanțurile.

— E riscant. Nu există decît tunelul, iar intrările sînt păzite fiecare de șase sau șapte gardieni înarmați.

Există un moment, apoi adaugă coborînd și ai mult vocea:

— Totuși, dacă vrei să mă ascuți, am face bine să nu-nțirziem prea mult pe-aici. Am văzut lucruri care nu-mi spun nimic bun.

— Ce tot vorbești?

O grimasă îi străbătu chipul întunecat.

— Nu știu dacă-i bine să-ți spun. Trebuie să-ți ții gura!

Tăcu aproape un minut, jucîndu-se nervos cu verigile priponului.

— Vezi bîrna aia mare de-acolo? suflă el în sfîrșit, aproape imperceptibil. Îndărătul ei e o crăpătură, întotdeauna filtrează lumină, așa că lipește-ți ochiul de ea și uită-te. Dar, mai ales, nici o vorbă!

Cu stomacul înnodat, David se ridică. Merse un moment în zig-zag printre trupurile adormite. Când mîinile i se așezară pe stîlpul plin de așchii, era transpirat tot. Thory spusese adevărul. Un fir de lumină gălbuie să prelingea printre

scîndurile despărțite. Avînd grijă să nu scîrțîie parchetul, se apropie.

Era o sală întru totul asemănătoare cu cea în care se găsea. Pe mese rulante, bărbați și femei goale păreau să aștepte. Culcați pe burtă și ținuti în poziția aceasta cu ajutorul unor curele groase din piele, ofereau imaginea vie a neputinței. În fundul încăperii, un aparataj electronic dintre cele mai complexe emitea curioase semnale repetitive. Un omuleț în bluză albă se agita în mijlocul decorului, supravegheat îndeaproape de două santinele înarmate.

David îl văzu apucînd un bisturiu și incizînd rinichii unui cobai uman, trasînd un cerc perfect împrejurul implantului lombar. Imediat curse sîngele, inundînd fesele și coapsele victimei inconștiente. David înghiți dureros, căci observase, tîrîndu-se pe jos, o femeie ale cărei coate și genunchi erau carne vie. Avea capul ascuns într-o pungă de hîrtie opacă și se învîrtea în cerc ca un animal nebun. Puțin mai retras, un băiat de vreo zece ani, chircit, cu chipul ascuns în mîini, încerca disperat să se vîre în interiorul unei lăzi de ambalaj răsturnate.

David se dădu înapoi dintr-un salt și fu cît pe-acî să lovească bîrna. O sudoare abundentă i se revărsa din sprîncene. Se forță să-și stăpînească respirația și i se alătură lui Thory care termina de golit butelia de vin.

— Ai văzut?

David îngenunche. Cu tot zăduful locului, se simțea rebegit.

— Am văzut, își negociază implanturile, în speranța de-a deveni liber-călători...

— Vrei să zici liber-invadatori!

— Cine e medicul?

— Un tip pe care l-au capturat. Cobaii provin din sala asta. O să trecem și noi pe-acolo, dacă mai pierdem mult vremea. Ți-ar conveni să te fiții pe jos la nesfîrșit, ca un vierme tăiat în două?

David nu răspunse, era copleșit. Ceea ce văzuse îi amintea în chip insuportabil de aberațiile întrezărite cu prilejul popasului în unitatea de producție lovită de legea presei.

— Dacă reușesc, gîndi el cu voce tare, se vor putea servi de lifturi pentru a porni la atacul etajelor superioare, or să se răspîndească, or să...

— Las-o baltă! i-o tăie Thory. Nu vor reuși prea curînd, și asta mă neliniștește, pentru că le vor trebui nu puțini candidați la măcelărie. Trebuie s-o ștergem, bătrîne, sînt de acord cu tine. Încearcă să faci rost de ceva cu care să-mi tai lanțurile și-o să-ți spun eu ce-am în cap. Acum fugi. Nu merită osteneala să te descopere cineva.

David se supuse. Întoarcerea se efectuează fără complicații, cînd apăru în remiză, Juvia dormea încă. Reveni în coteț, cu un gol în stomac, provocat de neliniște și surescitare. Așadar înțeleșese corect. Thory se dovedea omul situației. Prizonier de mai multă vreme ca David, avusese timp să coacă un plan de evadare realizabil. Cel mai greu, în prezent, era să intre în contact cu Sirce. Mestecă problema ore în șir, fără să reușească a găsi măcar umbra unei soluții. Cu puțin înaintea zorilor, adormi.

În zilele ce urmară, nesiguranța nu făcu decît să-i crească. Cum jefuitorii aduseseră dintr-una din expedițiile lor un tînăr blond cu trăsături de fată și piele de un trandafiriu delicios, David observă că Juvia zăbovea din ce în ce mai des pe lîngă noul sosit.

— Favoarea ți-e în scădere, mormăise Thory la picioarele piramidei. Grăbește-te c-o să te-nlocuiască. Tinerelul îi face cu ochiul. În scurt timp, ai să te trezești legat pe masa laboratorului.

David lăsase să-i scape o obscenitate, dar știa bine că Thory avea dreptate. Acum, că Sirce părea complet cîștigată de uneltirile lui Rahid, el nu mai servea la nimic. Iar perspectiva de a se trezi paralizat, nebun de amețeață sau incapabil să se țină pe picioare, îl îngheța de groază.

Capitolul XIII

Cînd David reluă turneul micilor lucrări, a doua zi, fu pentru a afla că Juvia — nemaidorind să-l însoțească — îl abandona supravegherii unui gardian. Vestea avu efectul unei condamnări la moarte. Timp de mai multe ore gelui dulapurile, tăie picioarele scaunelor, într-o stare de prăbușire vecină cu stupoarea. În mai multe rînduri, santinela nu se abținu să-l facă să-și simtă pe propria piele delăsarea. Spre seară, în timp ce traversau strada pentru a reintra în lagăr, o femeie slabă îi strigă din pragul casei:

— Hei! Egalizatorul! Vino un pic pe-aici, picioarele meselor mele au rădăcini, iar scaunele au s-atingă curînd tavanul!

Soldatul nu se putu împiedica să bombăne, era grăbit să-și regăsească bivuacul pentru a înfuleca o bucată iar perspectiva acestei amînări suplimentare îl deranja în cea mai mare măsură. Femeia observă și-l bătu pe umăr.

— Nu fă mutra asta, militarule! Am vin, tutun și carne afumată. Medicamente excelente pentru a face să-ți treacă timpul, din cîte se spune!

Pătrunseră în cabana viermănoasă. David îngenunche pentru a scurta appendicele năclăioase de sevă ale unui scăunel devenit în chip curios verde.

— E ca și cum lemnul nu s-ar putea hotărî să moară, observă femeia în spatele lui.

Apoi o auzi făcînd să sară dopul unei sticle. Încălzit de vin, gardianul nu întîrzie să devină întreprinzător. David nu se întoarce, indiferent față de strigătele înveselite ce se auzeau, din ce în ce mai dese.

— Ei, tu! mormăi matroana nu sta-nfîpt acolo, dute-n pivniță, am jum'a de duzină de scaune care te-așteaptă!

Și, în momentul cînd începea să coboare scara, o auzi șoptindu-i santinelei: "În sfîrșit, singuri!" Boxa ce servea drept debara era cufundată în obscuritatea cea mai totală.

Necunoscînd locurile, pipăi în căutarea întrerupătorului. Deodată, în timp ce degetele i se plimbau pe scîndurile noduroase ale peretelui, o mînă răcoroasă i se așeză pe încheietură. Tresări.

— Nu striga! șopti, glasul Sircei. Paznicul nu trebuie să bănuiască nimic.

— Dar femeia?

— E de acord. Am cumpărat-o. Se teme de mine, mă ia drept vrăjitoare. Rahid mă supraveghează zi și noapte — n-are încredere.

— Termitele?

— Fiasco complet. Aparatura pe care mi-au furnizat-o e învechită sau nu chiar aici. Aranjează să treci mîine. N-am reușit să provoc mutații nici măcar unei singure insecte. Rahid e la capătul răbdării. Nu mai crede deloc în știința mea. Și tu?

— Nimic bun. Știi că fac experiențe de neutralizare a implanturilor? Risc serios să intru și eu în joc nu peste mult...

— Rahid mă supraveghează zi și noapte, n-are încredere. Toate astea devin foarte periculoase. Ai vreun plan?

— Poate. Mi-ar trebui ceva cu care să-i vin de hac unui lanț cu verigi groase.

— Simplu. Am să-ți las niște acid chiar aici. Aranjează să treci mîine. Dar nu trebuie să întîrzii, ascendentul meu asupra femeii ăsteia e destul de fragil, se poate răzgîndi dintr-o zi în alta...

— O cunoști bine?

— E servitoare la palat. I-am dat bijuterii făcînd-o să creadă că vreau să mă culc cu tine. Nu trebuie să bănuiască nimic. O să te cheme mîine seară la fel ca azi, dar grăbește-te, nu mai sînt cîtuși de puțin credibilă, iar dizgrația ta e, probabil, legată de-a mea.

Simți gura tinerei femei atingîndu-i-o pe-a sa preț de o secundă.

— Du-te! șopti ea. Când totul va fi gata, lasă-mi aici un mesaj. Un bilețel dulce, neînchis, cu ora întâlnirii. Nu te teme să te-arăți pățimaș, se presupune că trăim o mare idilă...

David luptă cu scurta strângere de inimă care îi străbătuse pieptul și reveni în bucătărie. La intrarea sa, femeia cea slabă și paznicul se aranjă precipitat.

— Haidem, mergem! bombăni tilharul pentru a salva aparențele, și-l împinse afară fără menajamente.

O nouă neplăcere îl aștepta în lagăr. De-abia trecuse pragul țarcului, și temnicerii din schimb îi dădură de știre că Juvia nu-i mai dorea compania. Înainte să fi avut timpul de-a deschide gura, îl și aruncaseră în interiorul hambarului printre prizonierii rari și istoviți.

Thory îl privi cum se ridica, rînjind.

— Gata, concediat? Muntele de grăsime ți-a găsit un înlocuitor mai blond și mai roz, din câte se zice!

— Taci, i-o reteză sec David, vei fi scăpat de lanțuri mîine seară, acum o să trebuiască să arăți ce știi să faci.

Instantaneu, negrul deveni serios.

— Adevărat? Ai resurse, bărbate! Da' n-o să te dezamăgesc. Ai să vezi mîine. Pînă atunci, dormi sau ia-ți o fată. Ești prea încordat.

Și, însoțind vorba cu gestul, trase spre el o femeie cu pielea lăptoasă, înstelată de pistrui. David se întoarse. Petrecu o mare parte a nopții bătîndu-se cu puricii ce-l asaltau în regimente întregi și nu-și găsi somnul decît în zori, blestemîndu-se că nu urmase sfaturile lui Thory.

Puțin mai tîrziu, cînd coloana lua drumul fabricii, Hercules-ul se strecură în rînd cu el.

— Începînd din clipa asta, cască ochii și urechile! șopti el cu fața în jos. N-am să-ți pot explica de zece ori în șir, și cînd ajungem la mlaștini o să-ți dau o bucățică de lemn groasă cît un dop. Fărîmițeaz-o și fă-o să prolifereze, îmi trebuie cel puțin trei cuburi. Pe urmă o să le însemnezi cu cîrligul, ca să le pot recunoaște ușor. Înțeles?

David încuviință în liniște, cu toate că pofta de-a pune întrebări îi ardea la limbă. Ajuns sub hangar, Thory profită imediat de inevitabila gîlceavă legată de împărțirea sarcinilor pentru a se trage la distanță prefăcîndu-se că urinează. David observă că, de fapt își strecura mîna între două rulouri de frînghie și trăgea un căuș din pămînt ars umplut cu apă. Un minut mai tîrziu, butașul umed era în palma tînărului. Îl fragmentă rapid cu vîrfurile unui silex și umplu cupela unde aveau obiceiul să dispună firimiturile lăstarilor destinați proliferării celulare. Lucrătorii se aprovizionară fără să observe, măcar, substituția și, după o oră, primele blocuri se aglutinau pe fundul cazanelor de reproducere accelerată. Nimic nu le deosebea de lemnul obișnuit decît poate un miros sensibil mai agresiv, dar nimeni nu păru să se supere. David transpira cu broboane mari, și rumegușul ce i se lipea de pielea umedă sfîrșise prin a-i da o înfățișare pufoasă, friabilă, total ireală. Mașinile încetară în sfîrșit să murmure. Cuburile fură extrase, șiroind de sevă, și depuse pe covorul rulant. La trecerea pe lîngă el, tînărul le zgîrie adînc în formă de cruce mare cu ajutorul cîrligului său de lemnar. Vocea gravă a lui Thory se înalță deodată, perfect naturală. David înțelese că i se adresa paznicului ce făcea oficiul de contramaistru.

— Cam mult lemn uscat, șefu! zicea el. Ar trebui să-l mutăm ca să facem loc...

— O.K., mormăi celălalt, vizibil fără prea mare interes. Ia un căruț și împarte-l, pe locurile de rezervă.

David își reținu un surîs, căci înțelesese unde vroia să ajungă negrul.

— Ei tu! strigă Thory, apropiindu-se de el. Vino să m-ajuti!

Fu adus un cărucior hodorogit, tras de un cal căruia-i ieșeau prin piele toate oasele. Thory supraveghe încărcarea, avînd mare grijă să amestece și cuburile proaspăt aglutinate.

— Ai înțeles? șopti el făcînd cu ochiul. Ceea ce tocmai ai aglomerat e lemn pirofor! Păstrez butașul de peste-un an. O să le repartizez în toate rezervele de scînduri din unitate, bine afundate în scobiturile stivelor. Cînd seva se va fi evaporat

complet, au să ia foc, declanșând incendii gigantice în toate cele patru colțuri ale etajului. Vor trebui cam patruzeci de ore pentru ca fibrele să atingă stadiul igniției, iar nouă nu ne va rămîne decît să exploatăm panica...

David înclină capul, impresionat. Thory tocmai inventase adevărate bombe incendiare naturale.

— Nu uita, pentru lanț! șuieră atletul sărind pe capră.

David îl privi îndepărtîndu-se cu un amestec de teamă și excitație.

Mai lucră un moment la baza piramidei, apoi gardianul care-i fusese atașat după trădarea Juviei veni să-l ia în turneul micilor lucrări.

— E pentru ultima oară, băiete, se hlizi soldatul. Începînd de mîine, ești afectat în permanență la hagar. Noul protejat al Juviei o să-ți ia locul la pilirea picioarelor de mese. Ai să-ți regreți gealăul, cu siguranță! Mai ales cînd o să te afli pe piramida de uscare!

David își strînse trusa de scule. Parcursul se efectuează ca de obicei.

În momentul cînd erau gata să reintre în lagăr, femeia cea slabă ieși în pragul casei și-i strigă. De astă îndată, temnicerul nu se lăsă rugat. Zece minute mai târziu, David se găsea în pivniță. O lampă mică strălucea pe un gheridon, încercuind cu pata sa galbenă o foaie de hîrtie, un plic și un creion scurt. Trebuia să se grăbească. Umezind mîna pe vîrfurile limbii, se lansă în scrierea unui răvaș destul de incoerent, amestecînd jurăminte de amor pasionale și aluzii erotice. Își încheie biletul cu o frază-mesaj, singura care trebuia să-i rețină Sircei atenția: "...Mîine la miezul nopții, o să mă fac să juisez gîndindu-mă la pivnița asta unde te-am iubit atît de mult. Fă la fel, și vom fi aproape reuniți."

I se spusese că prizonierii nutreau adesea acest gen de fantasme și spera ca latura fără perdea a declarației va fi de ajuns ca să mascheze conținutul real: "Mîine la miezul nopții, în acest loc!" Îndoi hîrtia, o strecură în plic abținîndu-se să-l lipească, astfel ca servitoarea să se poată asigura că nu se țesea nici un complot pe la spatele ei.

Ca să termine, scotoci debaraua de jos și pînă sus în căutarea flaconului de acid promis. Îl găsi ascuns sub o grămadă de cîrpe mucegăite. Era o butelcuță de sticlă foarte groasă, pe jumătate plină cu un lichid gălbui care purta mențiunea "Acid sulfuric". O înfășură grijuliu într-o bucată de pînză și o puse în buzunar, rugîndu-se ca nimănui să nu-i vină ideea să-l îmbrîncească, după care reveni în bucătărie.

Pe cînd era dus înapoi în lagăr, își lăsă privirea să lunece prin împrejurimi, întîrziind mai cu seamă asupra enormelor stive de lemn care, din loc în loc, jalonau peisajul.

De astă dată, i se confiscă trusa înainte de-a-l încuia în dormitor.

— Altu' are nevoie! graseie gardianul scuipîndu-i la picioare.

Thory aștepta, întins pe salteaua sa, cu gleznele și încheieturile mîinilor încătușate ca în fiecare seară.

— Ai ce trebuie? șopti el în clipa cînd David îngenunchea.

— Da, și tu? A mers?

— Nici o problemă, mâine între miezul nopții și ora trei carnavalul va fi în toi.

— Ești sigur de orar?

— Practic, da. Eram de față când ticăloșii ăștia de hoți de fier experimentau lemnul pirofor. Așa am și putut să fur o bucată. Am păstrat-o în apă zi după zi, așteptând momentul când să mă servesc de ea. Ocazia, păi nu? O să fie o petrecere strașnică, micuțule! Focurile iadului!

Se ambala. David trebui să-l împingă la mai multă moderație.

— Și gărzile din fața tunelului, te-ai gândit?

Negrul ridică din umeri.

— Totul o să ardă, casele, podeaua, o să fie cea mai grozavă panică. Gărzile vor fi primele care să sară în tunel, n-o s-avem decît să fugim pe urmele lor.

— Sper că ai dreptate.

— Am dreptate. Mai bine vorbește-mi de lanțuri.

David îi arată flaconul și-i explică felul cum trebuia să-l folosească. Hotărîră să-l ascundă într-o gaură a parchetului și să-l acopere cu paie. De cum se dădu stingerea, tînărul se precipită peste femeia cea mai apropiată și făcu dragoste cu ea ca un posedat. Era singurul mijloc pe care-l găsisese pentru a-și interzice să gîndească pînă în zori.

Toată ziua următoare așteptă zadarnic un semn de la Sirce. Simpla idee că poate mesajul nu fusese transmis îl arunca în transă. În ce-l privește pe Thory, acesta afișa un calm imperturbabil. În ajun își detaliase perfect planul de acțiune.

"De cum a izbucnit incendiul, fugim s-o întîlnim pe vrăjitoarea ta în pivnița cabanei. Aduni tot ce se poate bea sau mîncă, iar eu am să-ncerc să găsesc o armă: cuțit, măciucă, orice. După aia, fiecare pentru sine. N-o să mă las încetinit de-o femeie. O duci pe propria ta răspundere; ne-am putea foarte bine lipsi de ea. Să fie foarte clară treaba asta, între noi: n-am să v-aștept!".

David nu socotise util să înceapă o polemică. De-atunci, număra orele, aruncînd priviri frecvente în direcția rezervelor

de lemn ale căror umbre trapezoidale acopereau pe alocuri grosolanele case din scînduri.

Căderea nopții întîrzie mult. De cum fură stinse luminile, se puseră pe treabă, manipulînd flaconul de acid cu infinite precauții. Lichidul sfîrîia pe verigi, răspîndind un miros înțepător ce-i făcea să le amenințe siguranta. În pofida călușului cu care-și acoperise fața, David simțea emanațiile acide înțepîndu-i gîtlejul cu mii de ace. Ochii îi plîngeau și nu-și mai distingeau foarte clar mîinile. Thory înjură cînd o stropitură devoră salteaua la numai cîteva centimetri de brațul lui. Sudoarea făcea să-i lucească torsul ca un bloc de bronz și un tremur spasmodic îi agita pectoralii la intervale regulate. David nu mai vedea decît acest tic, această crispare musculară a tendoanelor retractîndu-se sub piele, această dublă umflătură striată din care răsăreau mameloanele cu sfîrcurile lor pe care tulburarea le făcea să fie turgenscente. Ultima verigă cedă în sfîrșit.

— Al naibii truc! turbă negrul îndepărtîndu-se prudent de lanțul ale cărui extremități sfîrîiau încă.

— Ce oră e? se interesă David.

— Miezul nopții, tocmai s-a schimbat garda. Degajează scîndurile, o să se bășească imediat, depozitul de lemn e la mai puțin de-o sută de metri.

David se activă, și în cîteva minute o deschizătură se desenă la nivelul solului. Culcîndu-se pe burtă, își scoase capul în exterior. De cealaltă parte a îngrăditurii santinelele flecăreau ca de obicei, rezemîndu-se molatec în arme: țepușe întărite sau lănci cu vîrf de os. Unii arborau cu mîndrie pumnale din fier. Doi sau trei, arcuri de o precizie redutabilă.

Rămase astfel o bună jumătate de oră, luptînd contra anchilozei, încordîndu-și ochii pînă la durere. Cînd amorțeala îi ajunsese la umeri, reveni. Dormitorul era plin de șușoteli nervoase ce țeseau o muzică de fond imposibil de înțeles. Aproape toate femeile erau treze, copiii își trăgeau pe nas lacrimile fără a îndrăzni să se plîngă mai mult. Toți simțeau

că se petrece ceva anormal. David se întrebă ce-avea să se aleagă de ei în minutele următoare.

— Întoarce-te să vezi! comanda Thory. Gîndești prea mult.

Ascultă și-și reluă poziția inițială. Se simțea bine. Nu lipsi mult să-și lase obrazul pe podea adormind fără dificultate. Gîndindu-se la drumul parcurs de cînd părăsise centrul de curățătorie, se simțea într-adevăr epuizat. La ce bun să fugă iar și iar? Nu avea destulă energie pentru a continua această viață de fugă perpetuă. Gîndurile fură întrerupte brutal de o aprindere formidabilă care străpunse noaptea. Avu impresia că un fagot gigantic trosnea în flăcări, apoi limbile de foc urmară la verticală, lingînd plafonul. Se vedea ca în plină zi, jerbe de scînteii pîrîiau din toate părțile, făcînd să plouă peste casele din împrejurimi un miriad de tăciuni aprinși rotitori. Un concert de urlete salută spectacolul,

Thory se ridică în picioare, cu brațele înălțate, simulînd groaza.

— Foc! urlă. Foc! O să ardem de vii! Ieșiți! Ieșiți repede!

Reacția nu se lăsă așteptată. Prizonierii se năpustiră asupra ușii într-o coordonare perfectă, lovind în panoul de lemn cu energia disperării. Sub apăsare, balamalele cedară și suvoiul uman se revărsă în curte, călcînd în picioare gardienii loviți de stupoare.

— Acum e momentul, repede!

David se propulsă spre exterior din toată viteza coatelor, cu Thory în urma sa. Continuînd să se tîrască, fugiră spre casa Juviei în care se strecurară cu ajutorul trapei amenajate de David cu două săptămîni mai devreme. Giganta nu era acolo; înarmată cu un bici, li se alăturase paznicilor din curte și încerca să îndiguiască valul fugarilor cu lovituri grele de curea. Gîndindu-se la ce făceau, David luptă contra unei scîrbe neașteptate. În cameră, adolescentul trandafiriu și gol trona în mijlocul patului răvășit. La vederea lui Thory, scoase țipete de spaimă și uriașul trebui să-l reducă la tăcere cu o lovitură de antebraț de-a curmezișul gîtului.

— Trebuie să trecem strada! gîfii negrul. Atenție, poate să fie o santinelă în fața ușii!

Acolo, însă, nu era nimeni, un al doilea focar tocmai se declanșase, confuzia ajungînd la culme. Fumul se abătea spre sol unde stagna într-o ceață de funingine. Nu se mai vedea nici la cinci metri. Se aruncară de-a latul șoselei, fugind ca săgețile spre cabană. Ușa din capul scărilor se deschise fără dificultate. Femeia cea slabă zăcea întinsă cît era de lungă, cu un cuțit de os ieșindu-i din omoplatul stîng. Thory fluieră printre dinți, vag admirativ.

— Eficace, vrăjitoarea ta!

Sirce apăru, ținînd doi saci de pînză grosolană vizibil încărcăți cu provizii.

— Vroia să dea alarma. N-am putut face altfel, explică ea pe un ton rece. Iată, am luat ce-am găsit. Trei zile de hrană, dacă ne raționalizăm.

Lucirile dansante ale incendiului invadaseră încăperea, deformînd chipurile și obiectele. David fu conștient că se desprindea de realitate și făcu un efort pentru a ieși din hipnoză. Thory golea sertarele; alese două cuțite de os, îi întinse unul lui David și arată spre exterior.

— Nu trebuie să mai așteptăm. Plec înainte. Fumul o să ne ascundă, dar nu vă rătăciți. Intrarea în tunel e la capătul străzii... Drept înainte.

Se înarmă cu o traistă, o prinse bine pe umăr și schiță un gest cu mîna. Înainte ca David să fi avut timpul de-a spune ceva, deschisese ușa și plonjase în volutele negre ce înecau jumătate din peisaj.

— Haide! strigă Sirce.

Ieșiră pe peron, mascîndu-și fețele cu palma. Căldura era insuportabilă, focul vuia în toate cele patru colțuri ale unității și podeaua străzilor ardea, izgonind o gloată terorizată ce fugea în dezordine, călcînd în picioare femei și copii.

— Nu va dura mult, gîfii Sirce, lemnul e îmbibat de sevă umedă. De cum se vor fi consumat rezervele de scînduri, incendiul o să regreseze.

Avea dreptate, deja tăciunii ce plouau peste acoperișurile caselor se stingeau în cea mai mare parte. Fibrele umflate de umezeală refuzau să propage incendiul. Tușind de li se rupea pieptul, o luară la fugă pe urmele lui Thory.

David alerga, sfișiat de teama că va vedea ivindu-se în ultima secundă groaznică siluetă a Juviei. I se părea că nu se putea întâmpla altfel. O adevărată viermuială umană convergea spre periferiile orașului. Lăsându-se pradă panicii, locuitorii cartierelor mărginașe se aruncau spre singura cale de salvare posibilă: tunelul. Deci Thory nu se înșelase, totul era să ajungă înainte ca oamenii să-nceapă să se omoare între ei pentru a pătrunde în galerie și ca un morman de cadavre strivite sub tălpi să nu bareze definitiv drumul.

Sirce încetini pentru a se menține în rînd cu el. Fură deodată depășiți de către calul fabricii. Bietul animal, înnebunit de flăcări, fugea în toate direcțiile, mugind ca un diavol, cabrîndu-se de cum se apropia cineva. Se opri în plin mijloc al unei intersecții, privind mulțimea cu ochi sălbatici. Apoi, după ce răzui solul cu copita, atacă rîndul întii al fugarilor. Refluxul degeneră într-o învălmășeală monstruoasă. Bărbați și femei se răsturnau precum popicele, antrenîndu-și în cădere vecinii. În cîteva secunde, toți cei ce se găseau în picioare se rostogoliră în grămadă cu un concert de țipete și imprecății.

David sări înapoi, trăgînd-o pe Sirce de mînă.

— Trebuie să trecem pe la fabrică! urlă el între două accese de tuse. Putem înconjura piața fără a risca să fim prinși în mulțime!

Sirce încuviință. În timp ce se angajau pe-o străduță, David se întrebă dacă Thory putuse trece sau se afla înghițit în marea umană ca o muscă în dulceată. Deasupra lor plafonul era de un negru uniform și palele murdărite ale ventilatoarelor nu mai reușeau să evacueze convenabil fumul. "O să murim asfixiați!" își spuse David luptînd totodată să-și alunge din cap acest gînd. Se repezică în fabrica goală, lovindu-se de scînduri și mașini. O vibrație surdă agita

bîrnele într-un freamăt continuu născut din sutele de picioare ce izbeau planșeul într-o goană disperată, se răspîndea în construcțiile învecinate ca o undă de șoc pe suprafața unei tobe.

David nu își dădu seama de pericol decît în clipa cînd piramida se năruî ca un castel din cărți de joc. N-avu timp nici măcar să strige un avertisment. Îngrămădirea de cuburi din lemn se transformă în avalanșă, măturînd cărucioare, materiale, mașini, pulverizînd gardurile pentru a se revărsa pe străzile apropiate într-un carambol înfiorător. Un nor de țandări ciuruiră aerul, o salvă de așchii sfîșiară hainele tuturor celor ce se găseau în bătaia lor. David se rostogoli, peste cap, la adăpostul unui cazan de proliferare accelerată fără să știe măcar ce făcea. Un singur gînd i se învîrtea în cap: "SIRCE!"

O văzu de cum ieși iar, odată trecută furtuna. Un nemaivăzut maldăr de bușteni îi acopereau trupul, înmormîntîndu-i-l sub mai multe tone de lemn. Doar capul și umerii depășeau marginea acestui tumult, intacte. Restul era, după cît se putea vedea, zdrobit, redus la stadiul de pulpă informă. Timp de-un lung minut fu incapabil să schițeze o singură mișcare, apoi realizează faptul că Sirce îl chema.

— David! Repede! David!

Se aruncă lîngă ea. Ochii tinerei femei nu-și pierduseră nimic din vivacitate.

— David, strigă ea cu o voce doar cu puțin mai slabă decît de obicei, n-am timp să-ți explic, nu încerca să înțelegi: *taie-mi capul!*

Tînărul dădu înapoi, ca și cum ar fi suferit un șoc electric.

— Te implor! se linguși ea, scoate cuțitul. Sub glotă vei simți o scobitură, o înnăditură. Înfige lama și taie plastiderma. Nu mai am trup, e singura soluție.

David îngustă ochii, izbit de înțelegere.

— Dar ești... robot!

Sirce bătu din pleoape.

— Da. Un android ultra-perfecționat dotat cu toate strategiile de simulare posibile. Dar n-avem acum timp să discutăm. Ia-mi capul, poate supraviețui două zile grație alimentării autonome. Încă te mai pot ajuta. Repede. Altfel n-o să mai ajungi niciodată în galerie!

Într-o stare vecină cu somnambulismul, David își trase de la centură cuțitul de os dat de Thory. Cu buricele degetelor, pipăi pielea artificială, căutînd îmbinarea vertebrelor metalice. Cînd împlîntă lama, un șuvoi de sînge țîșni din rană, inundîndu-i cămașa. Îi trebui toată stăpînirea de sine ca să n-o ia la fugă urlînd.

— Nu-i nimic, comentă Sirce, simplă simulare de bază, concepută pentru a acredita ideea că sînt femeie adevărată. Sîngele, de altfel, e sînge uman veritabil, stocat sub presiune. Vezi, dar, cît de departe poate merge înșelăciunea. Grăbește-te!

Cu degetele tremurătoare, descrise un arc de cerc cu pumnalul. Capul cu păr mătăsos se desprinsese fără dificultate. Îl apucă în ambele mîini și-l vîrî în sac evitînd să-l privească. Un vid uriaș se căscase în el. O ruptură pe care o știa deja iremediabilă. Un robot! Șterse mașinal lama cuțitului de mîneacă. Fire electrice, ploturi de contact, țîșneau din gîtul retezat în mijlocul unei spume purpurii cu miros fad.

Vocea tinerei femei răsună din traistă, puțin înăbușită de stofa grosolană:

— Nu trebuie să întîrzii, o să-ți explic mai tîrziu. Am să-ți fac dezvăluiri. Un mesaj pe care să ți-l transmit, dar pentru moment nu te gîndi decît la viața ta!

Ieși din hangar cu pași de automat, surd la zgomotele străzii, la tumultul fugii generale. Se petrecuse ceva ce-l ținea prizonier de cealaltă latură a realității. Nu crezu s-o poată lua la fugă, apoi mușchii își regăsiră suplețea și se avîntă în mulțime.

Alerga, lovindu-i alternativ cu ambele mîini pe toți cei ce i se puneau în cale amenințînd să-i încetinească goana. Vreo zece oameni se agățaserî de calul fabricii și încercau să-l

răstoarne, dar animalul se ținea bine, zvîrlind din picioare cu energia disperării. Fără intervenția nesperată a acestuia, David n-ar fi putut depăși niciodată masa fugarilor. Calul alerga, cu gura larg deschisă, nechezînd de spaimă și furie, cu douăzeci de pumni încleștați de coamă. O măciucă se prăvăli, o țepușă străpunse pieptul descărnat. Uriașul trup se rostogoli peste mulțime, lovind din copite, strivindu-i sub el pe cei ce-l uciseseră.

În aceeași clipă, David zări intrarea tunelului. Ieșeau de-acolo ecouri de cavalcadă, strigăte de ușurare deformate de rezonanță. Grăbi pasul, cu inima bătîndu-i nebunește, cu plămîinii în flăcări. Capul Sircei îi izbea soldul, șuvițe de păr scăpau prin gura întredeschisă a traistei. Se simțea ca un profanator de cadavre, ca un hoț de spînzurați, fugind cu macabra sa pradă pe umăr. Nu mai vroia să se gîndească, dorea să uite. Da, să-și uite decepția, înșelătoria căreia îi căzuse victimă și frica de singurătatea ce urma, pe care o simțea deja crescînd în el. Ce va fi de-acum înainte furnicarul, fără Sirce? Periplurile în lungul tunelurilor, fără Sirce? Etapele...

Alungă nodul dur ce-i bloca beregata și sări în galerie ca un om care se aruncă în gol. Văpăile incendiului zugrăveau tunelul în roșu. Sări în mijlocul fugarilor înspăimîntați, cu coatele sus și capul dat pe spate. Nu-și mai simțea limitele trupului, anesteziat în chip straniu. I se părea c-ar fi putut fugi astfel zile în șir fără a-și trage răsuflarea. Și, pe șold, sacul lovea, lovea...

Capitolul XIV

Tunelul era plin de-o gloată invizibilă și haotică, o armată de somnambuli avansînd cu brațele întinse. Întunericul vîjîia de șușoteli neinteligibile, și la fiecare doi pași degete umede îi pipăiau fața, pieptul, în speranța unei posibile identificări.

David se degajă din aceste îmbrățișări cu mișcări nervoase, și se avîntă, cu umărul ca o provă, despicînd mulțimea trupurilor ezitante. Se grăbea să ajungă departe, să regăsească singurătatea galeriilor, să plonjeze în inima peretelui ca în sînul unei ape negre. Deja umbra era populată de murmure: "Focul s-a stins", "Incendiul e învins! Nu mai e nici un pericol!" Lucirea purpurie care luminase tunelul în primele minute ale fugii își pierduse rapid din intensitate. Scînteierea dansîndă a rugului, care-i înzestra pe cei scăpați cu chipuri de spectre, slăbise încet, lăsînd locul tenebrelor peretelui. Dintr-o dată fugarii renunțaseră la goana lor orbească pentru a se imobiliza umăr la umăr, pădure de obstacole omenești printre care David ocolea pe dibuite, atrăgîndu-și injurii și imprecății atunci cînd mîinile sale pipăiau din neatenție un sîn de femeie încă umed de transpirație sau organele genitale ale cîte unui bărbat pe care panica îl azvîrlise gol în cavalcada febrilă a galeriei.

— Hei, îi strigă careva în ureche, te-nșeală simțurile! Trebuie s-o iei înapoi, altfel o să te-afunzi în perete!

David grăbi pasul fără a răspunde, temîndu-se în orice clipă că va fi înșfăcat și tras spre înapoi. Nu era nevoie de prea mult: un imbecil care să-și scapere bricheta, un soldat care, venindu-și în fire, să apese butonul lanternei agățate la centură, și...

Înainta, cu dinții sudați, insinuîndu-se ca o anghilă printre torsuri, șolduri, pe care valul refluxului le făcea clipă de clipă tot mai apropiate unele de altele, tot mai compacte...

— Un-te duci? Ei, întoarce-te, nu mai e nici o primejdie!

Degete i se agățau de haine, căutînd să-l rețină. Se degajă fără violență, încercînd disperat să nu trezească bănuieli. Un moment crezu că nu va putea lupta contra șuvoiului, că mulțimea în marș îl va face prizonier în plasele ei, readucîndu-l la punctul de plecare, aruncîndu-l spre lumină. În cele din urmă trebui să muște și să lovească pentru a se degaja din turma dintr-o dată reconstituită.

Cînd se regăsi singur în centrul tunelului, cămașa îi era learcă de sudoare. Începu să alerge pînă i se tăie respirația, și un junghi îl aruncă la pămînt. Atunci, abia, apăsă întrerupătorul lămpii de buzunar, luminînd pereții înnegriți cu un halou galben și tremurător. Își lăsă sacul să lunece de pe umăr, și luă capul Sircei între palme, așa cum ar fi făcut cu o fată adevărată. Imediat, realizează că plastiderma era rece, iar carnea altădată moale recăpăta consistența cauciucului.

— Nu mai sînt irigată, șopti femeia, ghicindu-i gîndurile. Mă voi întări, apropiindu-mă cu fiecare zi tot mai mult de stadiul de manechin.

David deschise gura, dar întrebările i se învîrtejeau în creier fără a reuși să găsească drumul conștiinței limpezi. Resentimentul avu, în cele din urmă, cîștig de cauză...

— M-ai înșelat! șuieră el printre dinți. M-ai prostit de la-nceput pîn-la sfîrșit! Totuși... ți-era frig cînd mi-era frig, foame cînd mi-era și mie. Sufereai cînd sufeream și eu. Ți-am văzut frica în ochi, sudoarea pe trup după ce făceai dragoste. Plîngeai, țipai! Și...

Sirce schiță un surîs de scuză.

— Simplă tehnică imitativă, făcu ea cu o curioasă voce metalică. Simulam, copiindu-mi atitudinea după a ta. Waldo avea dreptate, am fost înzestrată cu o gamă de strategii practic nelimitată. Îmi era de-ajuns să-ți analizez secrețiile corporale ca să-ți cunosc sentimentele de moment: transpirația, undele de teamă emise de creier, absența vitaminei C în organism, gradul de stress. Mîna mea pe fruntea sau pieptul tău îmi comunica imediat electroencefalograma, electrocardiograma... Ce să-ți mai spun? Fiecare analiză contribuia la determinarea tipului de strategie adecvată. Așa că îmi era frică, îmi era foame, somn, sete... Îți reproduceam gesturile, angoasele, în funcție de schema feminină ce-mi regiza programul. Te-am mințit pentru că misiunea mea consta în a te observa, a te sonda și, eventual, a te convinge.

— A mă convinge?

— Da, David. Sînt o sticlă aruncată în mare, nimic altceva. Un mesaj în derivă așteptînd să fie citit și înțeles. Cînd complotul a fost descoperit, conjurații au înțeles imediat că nici unul dintre ei nu va scăpa, astfel că și-au imaginat confecționarea unui soi de arcă ambulantă, închizînd în circuitele ei de memorie toate cunoștințele științifice. Teoriile lor privind exteriorul, observațiile asupra orașului-cub, puterea, secretul fabricării termitelor, formulele de mutație, etc..., etc. Vroiau ca această arcă să treacă neobservată, așa că i-au dat înfățișarea unei femei. O femeie numită Sirce, înzestrată cu o falsă identitate informatică și capabilă să facă față în orice situație, capabilă să-i convingă pe cei din jur de apartenența ei la regnul uman. De altfel, acest șiretlic a fost gata să se întoarcă împotriva lor de vreme ce am fost capturată odată cu ei cînd au invadat milițienii laboratorul! Nici un moment poliția Directoratului n-a suspectat înșelătoria. Ne-au drogat înainte de-a merge să ne arunce în cuptor. Hipnogene puternice care i-au coborît pe creatorii mei la rangul de zombii, anihilîndu-le orice dorință de-a trăi, orice reacție de fugă, orice conștiință a morții. Eu singură...

— Tu singură rămîneai lucidă. Drogurile n-aveau nici un efect asupra unei...

— Asupra unei mașinării. Poți s-o spui, David. E adevărat. În clipa cînd te pregăteai să-i împingi în flăcări, programul meu funcționa cu tot randamentul. Trebuia să supraviețuiesc pentru misiunea mea, și în acest scop să utilizez toate mijloacele, toate subterfugiile. Ți-am analizat reacțiile, expresia feței față de Waldo și de sticleți. Am dedus că nutreai veleități de rebeliune, că nu le împărtășeai vederile. Era o deschidere. Circuitele mele au selecționat strategia ce părea să se impună și...

— Am marșat! Te-am crezut umană, te-am salvat în timp ce îmbrînceam oameni adevărați în incinerator! Am salvat un robot!

— Nu fii amărît, era însăși dorința lor.

— Dar n-ai încetat o secundă s-o faci pe neștiutoarea! În tunel, îmi cereai explicații asupra orașului, a termitelor, ca și cum nici n-ai fi auzit vreodată de ele...

— O făceam ca să te sondez. Trebuia să-ți determin poziția în raport cu sistemul. Să te situez psihologic și intelectual.

— Dar de ce?

— Pentru a găsi un candidat valabil. Cineva susceptibil de-a înțelege și-a aproba mesajul pe care-l aveam de predat. Prezentai calități sigure, dar trebuia să fiu sigură c-am ales bine.

— Ai încercat cu Henry, inginerul! Era mai inteligent ca mine, de-asta te culcai cu el!

— Henry, prin formațiunea sa, părea și mai apt să-mi exploateze conținutul circuitelor memoriale. Aspectul științific al situației nu l-ar fi descurajat. Am făcut dragoste cu el pentru că era, în acel moment, singurul mijloc de-a stabili o legătură psihologică privilegiată.

— Dacă nu murea, pe el l-ai fi ales!

— Nu neapărat. Valoarea lui științifică suferea enorm de pe urma fatalismului său și a foarte netelor tendințe spre alcoolism. Nu era un candidat realmente valabil.

— Dar eu? N-am să-nțeleg o iotă din formulele tale savante, din teoriile tale asupra mutațiilor, din...

— Știu, dar ai curajul și perseverența.

Clipi din pleoape, înainte de-a adăuga:

— Și-apoi, din nenorocire, nu mai am timp să caut.

David oftă.

— Ești, deci, o sticlă aruncată-n mare de niște doctori morți. Ultima mărturie a unui complot avortat și ai cărui conjurați au pierit toți. Înțeleg toate astea, dar ce aștepti de la mine?

— Am încercat să te sensibilizez asupra problemelor noastre pe tot parcursul călătoriei. Misiunea mea era să suscitate alte vocații, să recrutez un continuator. Cineva care să poarte mai departe, pe socoteala lui, făclia revoltei...

— Și crezi că eu? Eu!

— Nu fii sarcastic. Ai înțeles la perfecție că acest cub e o lume ce se năruie, o lume a morții. Termitelile au cauzat ravagii, sînt de acord, dar nu sînt numai ele. Gîndește-te la animalele criogenizate în sala de arhivaj, la aceste animale feroce care, într-o zi sau alta, se vor trezi, se vor răspîndi din celulă în celulă, devorînd copiii, femeile. Gîndește-te mai ales la hoții de fier care lucrează la învingerea tiraniei implanturilor, și vor reuși și ei, nu e decît o chestiune de timp. Ai să-i vezi atunci pornind la asaltul ascensoarelor, invadînd etajele inferioare și superioare, impunîndu-și voința în fața tuturor... Pentru moment sînt învinși, scoși din uz. Unitatea lor a fost în mare măsură distrusă de flăcări — dar mîine? Nu crezi că ura lor se va alimenta și din această ultimă lovitură? Că setea lor de răzbunare se va dubla? Orașul-cub e o lume a morții, care se surpă, un furnicar ce se dărîmă. Că vrem sau nu, nu mai există azi decît o soluție: exteriorul... O știi la fel de bine ca mine, chiar dacă vechile condiționări te mai fac încă să refuzi ipoteza asta.

— Vrei să faci din mine un mîncător de ziduri? Un complotist predicînd revoluția din unitate în unitate! Dar deducțiile tale nu stau în picioare, Directoratul îi va respinge pe hoții de fier, va găsi mijlocul de-a sfîrși cu termitelile, va...

— David! i-o retează vocea straniu-metalică a Sircei. David, trebuie să știi un lucru: nu există Directorat!

— Dar ce tot...

— Contrar celor pe care le cred majoritatea oamenilor, nu e nici un palat prezidențial în vîrfurile orașului, nimic... Contrar celor care cred într-un etaj particular unde să troneze un oarecare prezidiu, nu sînt decît ordinatoarele. Ordinatoare care au fost programate o dată pentru totdeauna acum trei sute de ani, și la care un dispozitiv de autodistrugere protejează accesul. Asta pentru ca nici un om să nu poată domni asupra orașului ca un dictator veritabil. *Sîntem comandați de către mașini!* M-auzi, David? De către creiere electronice demodate, cu răspunsuri din ce în ce mai lente, înțepenite în programe

dintr-o altă epocă și total incapabile să se adapteze situațiilor noi!

— Dar de ce?

— Pentru că într-o vreme s-a crezut că mașinile, care nu cunosc ura sau vertijul puterii, ar constitui cea mai bună formă de guvernământ pentru oraș. Fără pasiuni, fără războaie. Asta era ecuația. Totul a fost prevăzat pentru ca nici un om să nu poată revedea programarea care dirijează cubul, pentru ca nici un om să nu poată strecura un program avantajându-l personal. Aceasta se numea "dispozitivul antitiran, formula păcii". Dacă cineva încearcă să umble în circuite, să forțeze ordinatorul, totul sare în aer, orașul, etajele, totul! În teorie, ideea e perfectă. Nici un complot posibil, nici o lovitură de stat, de vreme ce o lovitură de stat înseamnă a te distruge prin ricoșeu imediat. În practică...

— În practică?

— La etajele superioare, anumite grupări au ajuns să se gândească la posibilitatea de a stabili o magistrală infromatică, o cheie permițând să se accedă la circuitele Directoratului și să li se modifice programarea.

— Și dacă magistrala asta eșuează, pierim cu toții, nu-i așa?

— Așa e, și-i un pericol în plus, David. O primejdie ce li se adaugă tuturor celorlalte. Cât timp ne-a mai rămas pînă cînd acești nebuni se vor deghiza în spărgători informaticieni și vor încerca să fractureze seiful Directoratului? Nimeni n-o poate spune...

Tăcu. David stinse lampa, tulburat. Craniul Sircei îi era greu în mîini. Îl depuse pe sol. Spunea adevărul sau — încă o dată — încerca să-l manipuleze, folosindu-se de ignoranța lui?

— Ce vrei să fac exact? murmură, după un minut.

— Spune-le adevărul popoarelor din celule, naufragiaților din pereți. Fă-i să devină conștienți de pericole, să întrezărească soluția exteriorului, a spațiului din afară. Să înceteze cu vechile condiționări. E deja mult, crede-mă! Moștenirea științifică a creatorilor mei s-a pierdut, de vreme

ce n-am s-o pot transmite, dar voința de-a lupta, o poți face să devină mai vie ca oricînd, tu, David! Preia ștafeta mîncătorilor de ziduri, David! Nu poți face altfel după toate cîte le-ai văzut!

Tînărul schiță o grimasă. Instinctiv, întinse mîna, atinse părul mătăsos al Sircei.

— Acum am să fiu singur, făcu el cu glas stins.

— N-am fost decît o sticlă pe mare. Chiar dacă adesea am încercat să te fac să crezi contrariul...

— O să reflectez.

Se lungi în funingine, cu craniul ținut strîns la piept și nasul înecat în buclele negre ale Sircei. Somnul îl fulgeră în cîteva secunde.

A doua zi, tînăra femeie avea ochii sticloși și vocea nu-i mai era decît un murmur nedeslușit. Apropiindu-și urechea de gura din cauciuc cu buze decolorate, David auzi un monolog incoerent întretăiat de lungi serii de cifre. Spre amiază recuperase totuși destulă energie pentru a se lansa într-un discurs precipitat în care recapitula informațiile din ajun. Repetă acest mesaj de două ori la rînd, apoi se cufundă într-un mutism punctat cu pîrîituri de rău augur.

David renunță să se mai miște. Sub degetele lui, pielea dobîndise o consistență neplăcută, dură și totodată lipicioasă. Crevase crăpau comisurile buzelor precum și colțurile ochilor. Încercă în mai multe rînduri să lege un dialog, dar Sirce nu părea să-și mai stăpînească procesele mintale. Pîna seara, își debită pe un ton perfect monocord lista componentelor, apoi se refugie într-un concert de paraziți presărat cu pulsații binare.

În sfîrșit, ochii îi deveniră albi și falca i se prăbuși cu un scîrțîit metalic de balama neunsă.

— Sirce? bîigui tînărul cu inima frîntă de o menghină invizibilă. Sirce! M-auzi? Gata, ai cîștigat! O să fac tot ce vrei! Ești mulțumită? Da? Răspunde!

Dar capul dintre mîinile lui nu mai prezenta nici atîta expresivitate cît o bucată de granit. În clipa cînd îl puse pe

sol, realizează faptul că părul de cărbune i se risipea între degete, dezgolind craniul robotului mort, în chip nemilos.

Capitolul XV

David mergea. Nu mai știa încotro se îndrepta. Zidul îl absorbea ca un pîntec negru și rece, ca intestinul fosilizat al cine știe cărei fiare monstruoase. Înainta, cu ochii închiși; capul mort îi lovea șoldul prin pînza sacului.

Într-o zi, curînd, avea să întâlnească oameni, rătăcitori poate, avea să le spună povestea lui. Le va dezvălui adevărul despre cub. Unii îl vor respinge, alții i-o vor porni pe urme.. Și timpul va trece...

Cîte luni? Cîți ani?

De-acum înainte, însă, moștenirea Sircei îi curgea în vene. Purta cuvîntul. Purta mesajul.

Va găsi o soluție înainte ca forțele negre să se dezlănțuie asupra orașului îngropat, înainte ca ura, invidia și nebunia puterii să pustiască etajele unele după altele? Trebuia să se grăbească, știa asta. Viitorul cubului apăsa pe umerii lui. Devenise un nomad, un proscris...

Un mîncător de ziduri.

-----SFÎRȘIT-----
